



YENİ DEMOKRAT GENÇLİK

192101 Aylık Siyasi Gençlik Dergisi * Sayı: 138 *Ekim 2008 *Fiyatı: 1.50 YTL * ISSN: 1302-7506

Eğitimin Amerikanlaşmasına hayır!



Üniversitede her şey satılık mıdır?

www.partizanarsiv.net

UMUT YAYIMCILIK BÜROLARINDA



SUNU

Merhabalar,

Üniversitelerin ve liselerin açılmasına paralel öğrenci gençliğin gündemlerine sayfalarımızda daha fazla yer veriyoruz. Dergimizin özellikle 6 Kasım öncesinde başta okurlarımız olmak üzere devrimci gençlere yararlı olacağını umuyoruz.

Bu sayımızda YÖK'ün günümüzdeki misyonu ve Bologna Süreciyle hedeflenen Amerikan eğitim modeli üzerine hazırladığımız yazılarla hakim sistemin eğitim üzerindeki emellerini daha net görmek mümkün olacaktır. Yine yetkin mühendislik ve ücretli avukatlık üzerine yer verdiğimiz yazılarla mesleki hak gasplarımızın arkasında yatan nedenleri inceliyoruz. Bu yasalar yalnızca bizlerin daha zor şartlarda çalışma yaşamına katılmamızla sonuçlanmamakta aynı zamanda halkın savunma hakkına ve altyapısal hizmetlerine de saldırı niteliği taşımaktadır.

Bu sayımızda ayrıca YDG açısından önemli bir gündem olan divan toplantısına çağrının dikkatle inceleneceğini umuyoruz. YDG 2. Konferansında alınan karara uygun olarak 3. Konferansın hazırlıkları için örgütlenecek olan Divan toplantısı 8 Kasım Cumartesi günü Ankara'da gerçekleşecek.

Eğitimde neo-liberal politikaların ve halk gençliğine yönelik emperyalist patentli saldırıların hayat bulmasında belirleyici bir yeri olan Bologna Süreci YDG'nin uzun süredir gündeminde. Bologna Sürecinin içinden geçtiğimiz süreçte

Avrupa'daki öğrenci hareketi içinde de daha fazla gündemleştiğine ve Bologna Sürecini hedef alan eylemlerin artmaya başladığına tanık oluyoruz. Bu doğrultuda Almanya'dan, Fransa'dan, Makedonya'dan, Hırvatistan'dan, İngiltere'den, İtalya'dan ve ABD, Avustralya, Liberya, Arjantin gibi çok çeşitli ülkelerdeki öğrenci örgütlenmeleri 5 Kasım'da eğitim ticarileşmesine karşı uluslararası eylem günü düzenleyerek eş güdümlü eylemler-etkinlikler örgütleyecekler. Biz de 6 Kasım süreciyle birlikte bu çağrıyı ele alarak uluslararası eylemlerde yerimizi alacağız.

Dergimizde Kolektifin Sesi köşesine geniş yer veriyoruz. DKÖ'ler üzerine yaklaşımımızı ele alan yazının döneminde başında kitle örgütlerinde faaliyet yürüten arkadaşlarımızın ilgisini çekeceğine ve tartışmalarla konunun derinleştirileceğine inanıyoruz.

Bu sayımızda mizah köşesine 2 sayfa ayırarak çeşitli karikatür ve yazılara yer veriyoruz. Emek veren arkadaşlarımıza teşekkür ediyoruz. Köşemizin süreklilişmesi açısından ilgili arkadaşlarımızın katkı ve önerilerini bekliyoruz. Bu sayımızda yine Çocuk bölümüne yer veriyor ve çocukların önemli bir sorunu olan ve sistemin gündemine almadığı öğrenme bozukluğu üzerine bir yazıyı yayınlıyoruz. Çocuklara olanak ve iyi bir gelecek sunmaktan aciz olan sistemin küçük beyinleri ırkçı, gerici düşünce ve hurafelerle doldurmasına karşı bizlerin de alternatif yaklaşımlar sergilememiz oldukça önemlidir. Bu bölümün süreklilişmesi açısından da katkılar bekliyoruz.

Önümüzdeki sayımızda görüşmek üzere tüm okurlarımıza mücadelelerinde başarılar diliyoruz.

www.ydg-online.org

www.egitimhakkinasahipcik.org

yenidemokratgenclik.blogspot.com

İÇİNDEKİLER

- İsyanı her tarafa yay.....	4-5	- Gençliğe Notlar.....	38-39
- YÖK ve bugünkü misyonu.....	6-7	- Genç Kadın.....	40
- Zorunlu din dersi üzerine.....	8-9	- Göçmen Genç.....	42-43
- Özgür Okul.....	10-11	- Divan Toplantısına Çağrı.....	46-47
- Yetkin Mühendislik.....	12	- Komünist Ustalardan Öğrenelim.....	52-53
- Forum.....	14-15	- Satranç.....	55
- Ücretli Avukatlık.....	16-17	- Çocuk.....	56-57
- Eğitimin Amerikanlaşmasına Hayır.....	25-29	- Haluk Zorusevmez.....	60-61
- Kolektifin Sesi.....	30-37	- Mizah.....	62-63

UMUT YAYIMCILIK VE BASIM SANAYİ LTD. ŞTİ
Yayıncılık Yeri: Gureba Hisarın Ağa Mah. İnanç Murat Sok. No: 81 Aksaray-Fatih-İSTANBUL
Tel: (0212) 521 34 30 FAKS: (0212) 621 61 33
Sahibi ve Yayıncısı Müdürü: Ceren ÖNSEL Baskı: Yün Matbaacılık Davutpaşa Cd. 752, B. 366
Topkapı/İstanbul Tel: (0212) 544 66 34
e-mail: umutyayimcilik@gmail.com ISSN: 1302-7506

Yeni Demokrat Gençlik'in e-mail adresleri:
yenidemokratgenclik@hotmail.com
yenidemokratgenclik@yahoo.com

BÜROLAR
KARTAL: İSTASYON CAD. DÖRTLER APT. NO: 4/2 KARTAL, TELEFAX: (0216) 306 16 02 Cep: 0 537 270 75 60
ANKARA: SİHHİYE MH. SÜLEYMAN SİRRI SK. NO: 19/7 ÇANKAYA TEL: (0312) 432 23 01 Cep: 0 535 562 33 72
İZMİR: 856 SOKAK, NO: 48/203 KEMERLİ KONAK, TEL: (0232) 446 78 07 Cep: 0 555 561 04 03
MALATYA: DABAKHANE MAH. TURGUT TEMELLİ CAD., BARIŞ İŞ HANI. NO: 3 NO: 94 TEL: (0422) 325 78 13 Cep: 0 542 216 48 00
ERZİNCAN: ORDU CAD. ORDU İŞHANI KAT: 3 TEL: (0 446) 223 67 18 CEP: 0 536 697 94 19
BURSA: SELÇUK HATUN MAH. ÜNLÜ CAD. SÖNMEZ İŞ SARAYI KAT: 2 NO: 185 HEYKEL, TEL: (0224) 224 09 98 Cep: 0 536 613 81 98
MERSİN: SİLİFKE CAD. CAVDAROĞLU İŞHANI KAT: 3 NO: 118 MERSİN CEP: 0 545 685 25 27
AVRUPA MERKEZ BÜRO: WESELER STR 93 47169 AS-DRUCK DUISBURG-ALMANYA TEL: 0049 203 40 60 958 FAX: 0049 203 40 60 959

BANKA HESAP NUMARALARI
Selma Şahin
Ziraat Bankası İstanbul/Aksaray Şubesi
Euro Hesabı: 48209849-5001
TL Hesabı: 48209849-5002



Geleceğin için isyan et!

Eylül ayı, tüm dünyada hakim sistemin yaşanan krize panik halinde çözüm arama çabalarıyla geçti. Dramatik değerlendirmeler, çözüm adına sunulan raporlar yaşanan paniğin kapsamını da deşifre ediyor. Tüm dünyada 1970'lerdeki petrol krizi ile başlayan sürecin noktalandığını belirten gelişmeler yaşanıyor.

Salt ekonomik açıdan değerlendirdiğimizde bu kriz, büyük ölçekli şirketlerin batmasını, devlete ait fonlara devredilmesini, kurtarılmaya çalışılmasını, fiyatların artmasını, kurların dalgalanmasını ve doğal olarak tüm dünyada halkların daha fazla yoksullaşmasını beraberinde getirecektir. Bir zorunluluk olarak tekrar kamulaştırmaların (şirketlerin ardı ardına batmasından kaynaklı) uygulanmaya başlaması ise "krizden sosyalist modelle kurtulma" şeklinde teorize edilmektedir. Oysaki gelişmelerin sosyalizmle bir alakası olmadığı gibi egemen sınıfların baskı ve iktidarını sürdürme aracı olan devletin, sahiplerinin imdadına koştuğu ve devlet kavramı üzerine Marksist çözümlerlerin haklılığını bir kez daha kanıtladığı ortaya çıkmaktadır.

Genel anlamda baktığımızda 1929 sürecine benzeyen (çözüm taktikleriyle de) bu dönemin tahribatı da bu ölçekte büyük olacaktır. Yaşanan kriz, görmek isteyenler için ibretlik olaylara sahne olmaktadır. **Lehman Brothers** adlı şirketin batması, dünyaca ünlü bankalardan **Fortis**'in batma noktasına gelmesi, **Wachovia** adlı bankanın da aynı Fortis örneğinde olduğu gibi batma noktasına gelmişken başka bir şirket tarafından alınmasının yanı sıra bu şirketlerden bazılarının son dönemde devletlerin düşük faizli krediler vermesi ve batanları kurtarmak için kamu ekonomisinin sınırları zorlanarak şirketlere peşkeş çekilmesi, "devletleştirme-kamulaştırma ile çözüm" diyenlerin kopardığı yaygaranın anlamsızlığını da göstermektedir. Bu konuya örnek olması açısından İngiltere'nin Bradford ve Bingley Bankalarını kurtarmak için 14 milyar Sterlin, Belçi-

ka, Hollanda ve Lüksemburg'un da Fortis'i kurtarmak için 11,2 milyar Euro'luk harcama yapması incelenmelidir. Aynı şekilde ABD'nin krizden çözüm paketi olarak sunduğu 700 milyar dolarlık fonun da benzeri bir amacının olduğu unutulmamalıdır.

Diğer taraftan 1980'lerde teorize edilen "küreselleşme" safsatasının artık daha da az telaffuz edilmeye başlanıyor oluşu, küreselleşme kavramının ve serbest piyasa mucizelerinin burjuva ideologlarca dahi artık savunulamıyor oluşu da düşündürücüdür. İçinden geçilen sürecin sınıf mücadelesinin farklı kutuplarında yer alan sınıflarda sıkıntı yarattığı açıktır. Emperyalist-kapitalist dünyanın yaşadığı kriz ve devrimci saflarda son dönemlerde fazlasıyla etkisi hissedilen tasfiyeciliğin aynı dönemlere rastlaması tesadüf değildir.

Yaşanan krize ve artan yoksullaşmaya rağmen Türkiye'de devrimci hareketin etkinliğinin artmaması ve sorgulanır oluşu, süreçte pay çıkarmamız gereken noktanın neresi olduğunu da göstermektedir. Sistemin, acımasızca döndürdüğü sömürü çarkında ezilen milyarlarca insanın kurtuluşu asla kapitalizmde değildir, bu, bugün daha da iyi anlaşılmaktadır. O halde alternatifin ne olduğunun ısrarla kitlelere anlatılması gerekmektedir.

YÖK'e isyan et!

Düzen, kendi krizine rağmen boş durmak yerine saldırılarına ara vermeksizin devam ediyor. Henüz okulların yeni açıldığı bu dönemde yaşananlar, "halka saldırı" politikasında bir değişiklik olmadığını ispatlar niteliktedir. Eylül ayının başında İTÜ açılış etkinliklerine katılan Başbakan Erdoğan'ın "Üniversite özgür düşüncenin yuvası olmalı", "Üniversiteler, her türlü siyasi müdahaleden, devletin, hükümetin müdahalesinden kesinlikle uzak olmalıdır", "Bütün üniversitemizde birbi-



rine saygı çerçevesinde en aykırı fikirler dahil serbestçe yer bulabilmeli, serbestçe tartışılabilmelidir. Yeter ki hakaret içermesin. Bunu sadece öğrencilerimiz için söylemiyorum. Öğretim elemanlarımız da hiçbir kaygı, hiçbir endişe taşımadan görüşlerini ifade edebilmelidir. Eleştirme, inceleme, araştırma, sorgulama, tetkik etme, düşünce özgürlüğünün temelidir, özgürlük için düşüncenin gelişmesinin ön şartıdır” şeklindeki söyleminin sadece göz boyama olduğu aynı gün protesto için toplanan öğrencilerden 18’inin gözaltına alınmasıyla bir kere daha ortaya çıkmıştır.

Özgürlük söylevleri verenlerin, üniversitelere devlet müdahalesini sözde reddedenlerin YÖK ve Cumhurbaşkanı eliyle seçilen ve nasıl seçildiği tartışmalı olan rektör atamalarını, bu seçimlerde üniversitelerin asli bileşeni olan öğrencilere hiçbir şekilde söz ve oy hakkı verilmemesini, yasal protesto hakkını kullandığı için okullarından uzaklaştırılan, atılan öğrencilerin varlığını, resmi ideolojiye aykırı görüşleri nedeniyle sürülen, işinden atılan öğretim görevlilerini nasıl açıklayacağını merak ediyoruz.

Bologna Projesinin ara verilmeksizin işletildiği, öğrenci gençliğin söz-örgütlenme-karar haklarının tanınmadığı, hükümet tarafından % 8 olarak açıklansa da harçların, üniversitelerin eklemeleriyle ortalama % 30 oranında arttırıl-

dığı, kontenjanların artmasıyla beraber fazlasıyla barınma sorununun yaşandığı, eğitimin kalitesinin daha da fazla düştüğü bu sene YÖK’e karşı sesimizi daha fazla yükseltmemiz gerekmektedir.

Son yıllarda önemli bir kısmının ilkesel olduğunu düşünmediğimiz tartışmalar nedeniyle parçalanmış, devrimci-demokrat öğrenciler dışındaki geniş öğrenci kitlesini kucaklayamayan YÖK protestolarının bu hattın dışına çıkarılması gerekmektedir. **Öğrencisinden öğretim görevlisine kadar geniş bir kesimin tepkisini çeken ve 1980 Askeri Faşist Cuntası’nın ürünü olan YÖK’ü protesto sürecine daha geniş bir kesimin katılımını sağlamak, YÖK nezdinde özgürlük şiarının önüne engel olarak dikilenlere karşı örgütlenmek acil bir ihtiyaçtır.**

Tek başına YÖK, üniversitelerdeki sorunların nedeni değildir, yaşanan sorun, mevcut sistemin yarattığı bir sorundur ve YÖK, üniversiteler açısından bu sorunun en iyi gözlemlenebildiği kurumdur. Bu nedenle YÖK protestolarına aktif bir kitle çalışması ile hazırlanmamız gerekmektedir. Yukarıda saydığımız genel sorunların yanı sıra alanlarda yaşanan özel sorunları da teşhir eden bir çalışma tarzı ile geri tartışmalardan uzak durarak bu süreci örgütlemeliyiz.

YÖK ve bugünkü misyonu



YÖK üzerine yapılan değerlendirmelere bakıldığında öne çıkarılan konunun muhalif akademik kadronun tasfiyesine, üniversitelerin zapturapt altına alınmasına, demokratik hakların ve ifade özgürlüğünün yok edilmek istenmesine, beraberinde ise bilimi hedef almasına kadar geniş bir yelpazede olduğu görülmektedir. Bu da gayet anlaşılırdır ve yapılan tespitler dün olduğu gibi bugün de doğrudur. Evet, YÖK 12 Eylül 1980 Askeri Faşist Cuntası (AFC) koşullarından filizlenmiştir ve AFC'lerin gelenek ülkemizde yükselen muhalefeti bastırmanın aracı olarak anti-demokratik kurumların hemen hepsinin niteliği benzerdir.

Tabii bu tespitleri göz ardı etmeden, YÖK'ün de 27 yıllık tarihinde sadece bu hedeflerle sınırlı kalmadığını belirtmek gerekir. Bahsi geçen uygulamalar özellikle YÖK'ün kuruluş dönemlerindeki ağırlıklı pozisyonuna ilişkindir. Elbette günümüzde de bu görevi

değişmemiştir. İlk paragraftaki zorba uygulamalar bugün de aynen geçerliliğini korumaktadır. **Yalnız, YÖK'e bugün başka misyonlar da yüklenildiğini ve bugün için ağırlıklı olarak eğitimin ticarileştirilmesine ilişkin atılan adımların hız kazandığını görmemiz gerekir.**

YÖK bundan tam 27 yıl öncesinde kurulduğu dönemde neo-liberal politikaların eğitim üzerinde bugüne nazaran fazla gündemde değildi. İşte bu dönemlerde YÖK'ün meşgul olduğu başat mesele bahsi geçen faşist uygulamalardı. Ve devletin üniversiteler üzerindeki ilk hamlesi de üniversiteleri denetim altına altına tutarak, bilimin ve özgür düşüncenin; sorgulayan ve statükodan yana olmayanların tasfiyesine yönelik olmuştur. Günümüze kadar kat edilen yolda Türkiye emperyalizme daha bağımlı hale gelmiş, özellikle özelleştirme politikaları ülkemizde devreye sokulmuştur.

Eğitimde neo-liberal uygulamalar

Doksanlı yılların başlarında neo-liberal eğitim politikaları özellikle Avrupa'da gündemleşmeye başlamış ve doksanlı yılların sonuna gelindiğinde çeşitli deklarasyonlarla başlayan adımlar 1999'da Bologna Deklarasyonu sonrası "Bologna Süreci" adını almıştır. YÖK ise Bologna Deklarasyonu'ndan iki yıl sonra bu sürece katılmıştır.

Bu süreç Avrupa çapında "Yüksek Öğrenim Pazarı" yaratma arzusunda olup, trilyon dolarlık "dünya yüksek öğrenim pastasından" pay kapmak için oluşturulmuştur. **Ve daha önemlisi amacın emperyalistlerin yenden üretilen "bilgi"yi tekellerine almasında ve emperyalist hegemonya dalaşında bir adım daha öne geçmek istemesinde yatmasıdır.** Bu anlamda en zeki ve başarılı öğrenciler emperyalistlerin bu amacı için ayrı bir önem taşımaktadır. Bu amaçla "Erasmus Programı" öğrenci hareketliliğini sağlayarak öğrencilerin serbest-

çe başka bir ülkede üniversite okumasının önünü açmıştır.

Türkiye'ye geldiğimizde ise üniversite kapılarında 1,5 milyon kişinin beklediği düşünüldüğünde emperyalistlerin ülkemizde özel üniversite kurma çabaları gayet anlaşılirdir. Üstüne, Özcan "Üniversite bedava olmaz" demiş ve bu sözler bir takım "sol" çevreler tarafından da tutulmuştu. YÖK Başkanı Özcan tarafından dile getirilen ve yankı uyandıran en önemli konu da bu olmuştur. **Türkiye de, buna hazırlanmalı, bu pazardaki rekabetten yararlanabilmeli, üniversiteler bütçelerini büyütmeli, şirket gibi çalışarak girişimci olmalı ve kâr elde etmeliydi.** Bunun da biricik formülasyonu üniversiteleri paralı yapmak yani özelleştirmektir.

Bologna Süreci'ne girdiğimizden beri özellikle son birkaç yılda özel üniversite sayısı hızla artmıştır. **YÖK'ün ağırlıklı meşgul olduğu konunun "emperyalist eğitim politikalarına adapte olmak ve bu politikaları ülkemizde hayata geçirmek" olduğu aşikar durumdadır.** YÖK'ün gerek tarihsel gerekse üniversitelerin geleceğine ilişkin "Küresel Bilgi Ekonomisi'nde Yüksek Öğrenim, Kemal Gürüz (2003)", "Strateji Raporu (2005)" ve Bologna Süreci ile ilgili birçok raporu incelendiğinde bu konuya ne kadar önem verdiği anlaşılacaktır.

Türkiye'nin yarı-sömürge yapısından kaynaklı emperyalistler için daima bir pazar oluşu, eğitim alanının da farklı olmayacağını göstermektedir. Bologna Süreci'nin mimarları olan Fransa, İngiltere, Almanya ve İtalya gibi emperyalist devletlerin Türkiye'de üniversite açmak için başvuru yaptıklarını bizzat YÖK Başkanı Özcan kendisi açıklamıştır.

Üniversitelerin yeni tanımı

YÖK kurulduğu günden bu yana zihniyetinde değişen bir şey olmamakla birlikte eğitim alanında yeni trendlerin belirlendiği günümüz koşullarında yüklendiği misyonun ağırlıklı olduğu konu neo-liberal eğitim politikalarının ülkemizde hayata geçirilmesidir. Bu amaçla yürütülen politikalarla üniversitelerin entegrasyonu ve dönüşümü adım adım bu yönde aksetmektedir. **Ortak çerçevelerin oluşturulması, Bologna Süreci ile birlikte üniversitelerin yeniden tanımlanarak, "iş gücü piyasasına eleman yetiştirmek" olduğu üzerinden ulaşılan ortaklık üniversitelerin Avrupa genelinde yeniden örgütlenmesine yol açmaktadır.**

YÖK Bologna Süreci ile ilgili "izleme komiteleri" oluşturmuş ve ülkemizde belirlenen "ortak çerçeve"ler

doğrultusunda adımlar atmaktadır. Sürekli Eğitim Merkezleri'nin oluşturulması, diplomalardan (mühendislik) unvanların kaldırılması, stajyer avukatlık vb uygulamalar akademik haklarımızı elimizden almakta, eğitim ise giderek daha elit bir kesimin yararlandığı bir hizmet olmaktadır. **Emekçi çocuklarına ise kapı sadece nitelikli, vasıflı, ara eleman noktasında açık tutulmak istenmektedir.** Özel üniversitelerin gazete ilanlarına



bakıldığında da mesleki eğitimin önemi üzerinde durduklarını, yüksek okullarının iş gücü piyasasının ihtiyaçlarını karşıladığını iddia etmekte hatta mezuniyet sonrası iş garantisi (Türkiye ve Avrupa'da) dahi verilmektedir. **Mesleki Yeterlilik Yasaları, Yetkin Mühendislik gibi uygulamalar Bologna Süreci içinde uzlaşılan "ortak çerçevede" bir gereklilik/zorunluluk olmuştur.**

İşte günümüzde yüz binlerce üniversite öğrencisinin öğrenim gördüğü üniversitelerde YÖK'e karşı muhalefetin ana yönü de bu temelde olacaktır. Nedeni gayet açıktır. Sistemin saldırılarına yönelik toplumun tüm katmanlarında gelişen en basit talepler ekonomik temelli olmaktadır. Ve bu tepkiler genelde kendiliğinden ortaya çıkmaktadır. (fındık eylemleri ve grevler) Üniversitelerde de tüm öğrencileri doğrudan etkileyecek olan emperyalist eğitim politikalarının "paralı eğitim" ve "ticarileşme" yönlü olacağından hareketle verilecek tepkilerin niteliğinin de bu yönde olması beklenmelidir. Bizler için sorun önümüzdeki dönemlerde bu tepkiye önderlik edebilecek mekanizmaları, araçları etkin bir şekilde devreye sokmak ve bu konuda ısrarcı bir hat tutturaktır.

Bir asimilasyon politikası: Zorunlu din dersi

Aleviler, ezen-ezilen çelişkisinde ileri noktalarda durmaktalar. Yüzeysel bakıldığında sadece dini inanış farklılıklarına indirgenmek istense de hâkim sistemin Alevilere yönelik baskıları devlet eliyle örgütlemesi ve kendi çıkarları-



na uygun "inanış" biçimlerini desteklemesi, konumuzun salt dinsel-mezhepsel farklılıklarla açıklanabilecek bir konu olmadığını doğrulamaktadır.

Faşist ezberci eğitim yoluyla farklı inançlara mensup kişiler üzerindeki baskı araçlarını incelediğimizde zorunlu din dersi eğitimi başlıcaları arasında gelmektedir.

Aleviliğin kendini bulduğu başkaldırı ve siyasi hareketlenmeler ve bunların birikimiyle oluşan kültürünü resmi İslami inanç sistemine eklemelendirmek için ellerinden geleni yapan egemenlerin bir politikası olarak zorunlu din dersi eğitimi, hiçbir inancın ya da kültürün özgürlüğünü gözetmeyen bir tarzda kendini dayatmaktadır. **Resmi inanç sistemi, bu yolla bireylere kendini ezberletmekte, dayatmaktadır.**

Zorunlu din derslerinde, Alevi çocuklarına ve gençlerine kendi inanışları ve kültürü yabancı olarak gösterilmekte ve ona tamamen yabancı olan bir anlayış zorla dayatılmaktadır. Öyle ki birçok okulda din derslerinde, Aleviler hakkında hakarete varan ithamlar kullanılmaktadır.

Çocuk gelişimine din öğretiminin etkisi

Konunun başka bir boyutunu incelemekte de büyük yarar var. Bizler eğitimin kişilerin ilgi ve yeteneklerine uygun, kişilik gelişimlerini destekleyici ve bilimsel olması gerektiğini savunuyoruz. Her şeyden önce din dediğimiz konu soyuttur. Allah, melekler, şeytan, cennet, cehennem ve bunun gibi daha yüzlerce kavram somut bir şeye işaret etmezler, soyut birer kavramdırlar. Bir ilkokul çocuğuna soyut ve somut kavramlarının yeni öğretildiğini düşünecek olursak; henüz somut nesne ve olayları algılamaya müsait olup soyut kavramları algılama kapasitesine ulaşamamış çocuk beyinlerinin bu tür soyut kavramlarla dolurulmasını nasıl olur da "öğrenme" faaliyeti olarak tanımlayabiliriz? **Bu bir öğretim faaliyeti değil, kesinlikle bir beyin yıkama faaliyetidir.** Hepimizin çocukluğunda bu öğretilerin hayatımızın birçok evresinde olumsuz şekilde (rüyaları kâbusa dönüştüren, küçük yaşta ölümden sonraki cezaları düşünerek kendi ve çevresi için acı çektiren, vb.) ortaya çıktığını söylemek sanırım yanlış olmayacaktır. Çocuğun duygusal gelişimi için en kritik dönemlerin bu şekilde köreltilmesi, ileriki yaşlardaki olası ruh hastalıklarının en ciddi zeminlerinden biri oluyor çoğu kez.

"Laikler", bu konu hakkında ne diyor?

Alevileri tanımayan devlet bununla da kalmamakta, Alevilerin tepkilerini de sözde dost söylemlerle kendi çarklarına su taşımak için kullanmanın yollarını aramaktadır.

Kültürel asimilasyonun önüne geçme çağrıları bir iyi niyet olarak gözükse de kim tarafından yapıldığı ve kimin bu göreve soyunduğu oldukça önemlidir. Düzen yandaşı bazı unsurların devletten açık destek alarak ve çeşitli Alevi vakıfları açarak Alevileri buralarda örgütleyip, bu yolla onları sisteme bağlama çabaları üstünde durmamız gereken bir noktadır. Kendilerini ifade edebilen olanakları arayan Aleviler buraları tercih edebilmekte, faşist, dayatmacı eğitim anlayışının bıraktığı boşlukları bu mekân-

Laikliği; sadece kadınların başlarının açık olarak resmi kurumlara girip çıkabilmesinin engellenmesiyle özdeşleştirilenlerin, söz eğitime ve Alevilerin haklarına gelince susmaları, aslında birer maske görevi gördüklerinin en açık kanıtıdır.

larda oluşturdukları alternatif eğitim modelleriyle doldurmaya çalışmaktadır. Ancak buralarda da yürütülen eğitim anlayışı biraz daha “özgürlükçü” olmasına karşın özünde resmi ideolojiye göre şekil almaktadır. Kemalist ideoloji buralarda da yüceltilerek beyinlere enjekte edilmektedir.

Özellikle seçim dönemlerinde laiklik çığırkanlığı yapan ve bunu mevcut hükümete saldırmak için kullananlar, söz konusu zorunlu din dersi eğitimi olduğunda hak ve özgürlükler cephesinden bakmayı tercih etmemekteler. **Laikliği; sadece kadınların başlarının açık olarak resmi kurumlara girip çıkabilmesinin engellenmesiyle özdeşleştirilenlerin, söz eğitime ve Alevilerin haklarına gelince susmaları, aslında birer maske görevi gördüklerinin en açık kanıtıdır.** Çünkü mevzu derinleştikçe siyasi özü daha çok görünür hale gelmektedir.

Kendinden başka bir kültürün kendi egemen sistemine ve sınıf çıkarlarına karşı başkaldırabileceğini, hele ezdiği kitlelerin kendisi için en büyük tehdit olduğunu biliyorsa; kurulu sistem bunu yok etmek ve bastırmak, ötekileştirmek için elinden geleni yapacaktır. Nitekim eğitim de bunun etkili araçlarından biridir. Egemen sınıfların bu konuda vereceği tavizler onlar açısından o kadar tehlikelidir ki; ucu anadilde eğitime kadar uzayan “tavizler” dizisiyle karşılaşmak zorunda kalmaktalar. Çıkarları aynı olan egemen sınıfların klikleri belli bir noktadan sonra işbirliği yapmayı tercih etmektedir.

Aleviler gerçek dostlarını görmelidir

Yıllardır sisteme muhalif bir duruş sergileyen Alevilerin tarihi, katliam ve asimilasyon saldırılarıyla doludur.

Osmanlı tarihinden günümüze Alevilere yapılan saldırıları daha da somutlaştırmak için tarihten örnekler vereyim. Yavuz Sultan Selim’in hükümdarlığından memnun olmayan Aleviler büyük bir katliama uğramışlardır. Daha sonraki büyük katliam 1600 tarihlidir. Alevi köylerine zorla cami yapılmasına karşı çıkan Aleviler katliamlarla karşılaşmışlardır.

2. Mahmut döneminde Bektaşî dergâhlar kapatılmıştır. Dergâhların kapatılması ve baskılar nedeniyle Aleviler dini



inançlarını kapalı yaşamaya zorlanmıştır. Özellikle bu durum Arap Alevilerinde daha belirgindir. Devlet yalnızca Aleviler üzerinde baskı politikası uygulamamış aynı zamanda Alevi olmayan halk kitleleri içinde yalanlar yayarak iftiralarda bulunmuş, halk içinde düşmanlıklar yaratmaya çalışmıştır.

Baskı ve katliam politikaları cumhuriyet döneminde de devam etmiş, cumhuriyet üzerine atılan nutukların sahteliği daha bariz olarak görülmüştür. **Alevi inancının resmi olarak tanınmaması, Alevilerin kendi inançlarını yaşama hakkına izin verilmemesi, eğitim sürecinde Aleviliğin öğretilmeyip zorunlu olarak Sünni inancının dayatılması, Diyanet İşleri Başkanlığı üzerinden Sünnileştirme çalışmalarının örgütlenmesi ve çeşitli yöntemlerle devam edilen asimilasyon politikaları günümüzde de sürmektedir.** Cumhuriyetin ilk dönemindeki Koçgiri ve Dersim isyanlarında, devamında 1978'deki Maraş, 1980'deki Çorum, 2 Temmuz 1993'teki Sivas ve 12 Mart 1995'teki Gazi katliamları faşist TC'nin Osmanlı'dan miras kalan görevlerini layıkıyla yerine getirdiğini göstermektedir.

Faşist rejimin kendilerine acı ve yasaklardan başka bir şey bırakmadığını, asıl dostlarının ezilen emekçiler olduğunu görerek; kendilerini hakim sisteme yedeklemek için uğraşan Kemalist bürokratik burjuvazinin peşinden gitmediği sürece sadece zorunlu din dersi uygulamasının değil, eğitim sistemini baştan sona kadar sorgulanmasının gerekliliği açığa çıkacaktır. Ve bu uğurda Alevilere düşen, onları kendileri yapan zulme karşı başkaldırı kültürlerine sıkı sıkıya sarılmaktır.

Mersin'den bir YDG'li



Eğitim sistemindeki çatlaklar derinleşiyor

Eylül ayında bir “**korku filminin**” yeni serisinin gösterime girmesi gibi başlayan 2008-2009 eğitim ve öğretim yılı, eğitim sistemindeki eksiklikleri bir kez daha gündeme getirdi. Türkiye’deki egemen sistemden bağımsız olmayan bu sistem, karşısında örgütlü bir direniş görmediği sürece (bu; sadece eğitim alanında değil, her alanda geçerli) yozlaş(tır)maya, yaşamı zorlaştırmaya devam edeceğini ilan ediyor adeta.

MEB’in yeni bir eğitim yılına girerken hazırladığı ve yakında Talim ve Terbiye Kurulu’na vereceği sosyoloji ve felsefe dersleri taslağı, sistemin öğrenci gençliğe kültürel alandan saldırısı ve gençliğe yönelik “bilinçlendirmeme” politikalarından biri niteliğinde.

Bir toplumun gelişmesi ve ilerlemesini sağlayan alanlardan olan sosyoloji ve felsefenin gelişmesine dünya üzerindeki gerici, despot sistemler izin veremez. Çünkü bu alanlar toplumun sistemi anlamaya başlamasına ve yargılamasına neden olur. Türkiye de bu ülkelerden biri olduğuna göre bu bilimlerin geliş(tiril)memesi oldukça normaldir.

Eğitim sisteminde zaten bu biçimiyle varolan dersler artık daha da gerici anlayışlarla gençliğe empoze edilmek isteniyor. MEB’in hazırladığı taslakta yer alan bazı ifadeler şunlar:

- Program Vizyonu: Sosyolojik bakış açısı ile yaşadıkları toplumdan yola çıkarak hem kendi toplumu hem de diğer toplumlarla ilgili nesnel değerlendirmeler yapabilen, yaşadıkları toplumun milli ve manevi değerlerini özümseyen (!), farklı düşünce ve yeniliklere de açık olan bireyler yetiştirmektedir.

- Bu dersin gereği olarak sorgulama ve tartışma ortamının oluşabileceği kabul ediliyor ve ders öğretmeni bu

konuda uyarılıyor, “Dersi Milli Eğitim Genel Amaçları doğrultusunda hareket ederek işlemelidir. (Milli Eğitim Genel Amacı derken kastedilen; Türk milletinin milli, ahlaki, manevi ve kültürel değerlerini benimsemek, korumak ve geliştirmek, ailesini, vatanını, milletini sevmek ve daima yüceltmek.)

- “Kültürüme Sahip Çıkıyorum” bölümünde yer alan açıklamada; toplumsal çözülmenin milli bilincin zayıflamasından ve kültürel asimilasyondan kaynaklandığı iddia ediliyor.

- Din ile ilgili de “sosyolojik” temelde açıklamalar yapılıyor: “Dinin toplumsal düzen açısından bütünlüştürücü, doğru davranışlara yönlendirici ve genel olarak toplumsal hayata olumlu katkıları vardır.”

Bunlar taslakta geçen açıklamalar... Bunların dışında felsefe derslerinde felsefenin öncülerinin (Thales, Kant, Hegel, Marks vd) adı geçmiyor. İdealizm, materyalizm, analitik gibi felsefenin temel yöntem ve bakış açılarına yer verilmiyor. Buna rağmen Türk sosyologlarının özellikle inceleneceği vurgulanıyor. Sistem sayıca ve nitelikçe küçümşenen muhalefetten bile rahatsız olmuş olsa gerek ki öğrencilere kazandırılması gerekenlerin “tarafsızlık” ve “Atatürk sevgisi” olduğunu ve bunun için ders öğretmenlerinin çaba göstermesi gerektiğini açıklıyor.

Bütün bu anti-bilimsel eğitime karşı bilimselliği temel almalı, ona uygun olarak kendimizi geliştirmeliyiz. Sınıflarda bu derslerin anti-bilimselliğini teşhir etmeli ve bu derslerin bilimsel yönlerini ön plana çıkarmalıyız. Mesela toplumsal çözülmenin milli birlik ve beraberliğin zayıflamasından dolayı oluştuğu iddia ediliyorsa bu iddiayı asıl milli değerlerin ön plana çıkmasının çok uluslu top-

lumlarda toplumsal çözülmeye neden olduğunu veya toplumsal çözümlerin genellikle ekonomik temellere dayanacağını kanıtlamalıyız.

Bu oldukça çaba isteyen bir süreç. Ancak sistem böylesine planlı saldırırken bizim çaba göstermeden ona karşı galip gelebileceğimizi düşünmek bir hayalden başka birşey değildir. Daha çok okumalı, tartışmalı, böylelikle hem kendimizin hem de çevremizdekilerin sistemi sorgulamasını sağlamalıyız.

Sekiz yıl boyunca zorunlu olarak “eğitim” adı altında, toplumu, çocukluktan itibaren sisteme entegre etmeye, sorgulamayan ve geleceksiz kuşaklar yaratmaya özen gösteriyorlar. Sekiz yıl yetersiz gelmiş olmalı ki geçtiğimiz günlerde bunu dokuz yıla çıkardılar. Gelecek sene itibariyle yürürlüğe girecek olan bu artı bir yıl okul öncesi eğitimi kapsıyor. Önceleri sadece ayrıcalıklı ailelerin çocuklarının alabildiği bu “eğitimi” artık tüm çocuklar alabilecek! Bu, toplumsal eşitliğin sağlanmaya çalışıldığı anlamına gelmiyor elbette. Sistemin eğitimi uyuşturma yöntemi olarak kullanmasının yanı sıra bu bir sene emekçi aileler için artı bir yıl okul masrafı anlamına geliyor. Ayrıca öğrenciye anaokulu için alınan hemen hemen hiç birşey bir sonraki sene kullanılmayacak türden. Türkiye’de kaç aile bir çocuğu için her sene yeni okul kıyafetleri alabiliyor?

Sistemin en belirgin çatlaklarından biri olan öğretmen açığı bu sene de eğitimin en büyük sorunları arasında! Bu sistem üzerinden gidilirse de yapılan reformlarla(!) hiçbir zaman güncelliğini yitirmeyecek bir sorun.

“Okul öncesi eğitim hakkı tüm öğrencilerimizi kapsamalı. Bu anayasanın eşitlik ilkesi gereğidir” diyen Milli Eğitim Bakanı Hüseyin Çelik bu eşitlik ilkesine nasıl bir anlam yüklemişse bilemiyoruz! Ankara’da her öğrenciye bir dizüstü bilgisayar düşecek kadar geliştirilmiş bir okulda mutlu mesut poz verirken; Türkiye’nin, sadece Ardahan değil, birçok bölgesinde tek bir öğretmene muhtaç okulları aklının ucundan dahi geçirmemesi ne kadar “eşitlikçi” olduğunu

nu gösteriyor zaten. (Radikal gazetesinin 25 Eylül 2008 tarihli sayısında bu konu ile ilgili haber vardı.)

Dersim’deki Cumhuriyet Lisesi’nde, öğrencilere verilen tek matematik öğretmeni de bu sene aynı ildeki fen lisesine atanıyor. Öğrencilere sunulan gerekçe ise sistemin eşitsizliğin kendi ağzından itirafı adeta: Fen lisesi öğrencileri daha başarılıdır, bu yüzden onların dersi boş geçmemeli!

Nasıl yani? Bir öğrencinin başarılı olması için öğretmene ihtiyacı yok mudur? Öğretmeni olmayanın başarılı olması zaten beklenemez. Daha fazla sorgulamaya çalışırsak: Fen lisesi-düz lise ayrımını yapan sistemin bu ayrımı yaparken haksız ve eşitsiz bir düzen tutturdüğünü biliyoruz. Düzen öylesine çürümüş ki ne yanını tutsak elimizde kalıyor! Kastamonu’daki Doğanıyurt Lisesi, ÖSS’de başarılı



olmak için çırpınan öğrencilerin bulunduğu dört öğretmenli bir liseydi geçen seneye kadar. Buna rağmen bu lise ÖSS’deki başarılarıyla dikkat çekiyordu. (Öyle ki bu okuldan üç sene çeşitli branşlarda onlarca Türkiye birincisi çıktı!) Bu dört öğretmenden ikisi sosyal bilgiler, biri beden öğretmeni biri de branşı matematik olan müdürdü. Ancak okuldaki iki sosyal bilgiler öğretmenin tayini çıktı. Ve şu an lisede sadece iki öğretmen bulunmakta. Kadrolu öğretmen alıp da kârını azaltmak istemeyen sistem bu soruna çözümsüzlükten başka hiç bir çözüm getiremez.

Daha önce de vurguladığımız gibi eğitim sistemi ege-men sistemden bağımsız değildir. Peki genel olarak sistemin çürümüşlüğü, kokuşmuşluğu karşısında biz neler yapmalıyız? Bu konuya iyice kafa yormamız lazım! **Bizi sömürmekte, yozlaştırmakta dur durak bilmeyen bu sisteme karşı yozlaşmamakta direnmeliyiz. Örgütlenmenin direnmek olduğunu öğrenmeli, öğretmeliyiz.** Sistemin bize dayattığı cahilliğe, bilgisizliğe inat daha çok okumalı ve kendimizi daha çok geliştirmeye çaba göstermeliyiz. Çünkü biz geliştikçe, sistemin zayıflatacak yönlerini bulabilir ve onları yok edebiliriz.

Yetkin mühendislik ile yetkinleşebilecek miyiz?

1999'da Avrupa Birliği üyesi ülkelerin Bologna'da biraraya gelerek yayımladığı bildiri ile başlayan 'Bologna süreci'ne Türkiye ise 2001 yılında dahil olmuştur. **Bu tarihten sonra ülkemizde Bologna süreci doğrultusunda, AB uyum yasaları adı altında eğitim ve mesleki hak gasplarına hız verilmiştir.** Sözleşmeli Öğretmenlik, Ücretli Öğretmenlik, Aile Hekimliği, Yabancı Doktor Yasası, Avukatlık Yasa Tasarısı ve Yetkin ile haklarımız bir bir gasp edilmektedir.

Peki, nedir bu Yetkin Mühendislik? **Yetkin Mühendislik; 4 sene üniversitede mühendislik eğitimi alan halk gençliğinin unvanının elinden alınması, eğitim sırasında sağlık güvencesiz ve ücretsiz yaptığı staj yetmiyormuş gibi 5 yıl daha yetkin (!) bir mühendisin yanında staj yapması, tekrar sınava girmesi, geçemediği takdirde 1 yıl daha beklemek zorunda olup bu süre içerisinde dershanelere para dökmesi demektir.** Ya da bir başka deyişle yasayı ilk onaylayan ve savunucusu olan İnşaat Mühendisleri Odası'nın söylemiyle "Yetkin Mühendislik, "Müh.", "Y. Müh." gibi bir derece değildir; bir yetki veya bir üstünlük değildir. Olsa olsa bir ayrıcalıktır."* Ancak burada sorulacak soru, ayrıcalığın bir yetki veya üstünlük olmayıp da ne olduğudur.

Bologna süreci ve AB uyum yasaları çerçevesinde 2001 yılından sonra gündeme gelen Yetkin Mühendislik tartışmalarına TMMOB çaresiz, teslimiyetçi ve pragmatist bir yaklaşımla dahil olmuştur. Var olma koşulu mühendislerin özlük haklarını korumak olan TMMOB özelde ise İnşaat Mühendisleri Odası, 'yasa nasıl olsa çıkacak bari Yetkin Mühendis bizim dediğimiz gibi olsun' anlayışı ile elini çabuk tutarak **Yetkin İnşaat Mühendisliği Uygulama Yönetmeliği**'ni Resmi Gazete'de** yayımlayarak **10 Eylül 2006**'da yürürlüğe sokmuştur. Hatta yaklaşık bir yıl sonra **15 Ekim 2007**'de 5'i Onursal olmak üzere 146 kişiye **Yetkin İnşaat Mühendisi** belgesi verilmiştir. Başvuru sayısı ise 245, yani başvuranların sadece % 57'si sınavı geçebilmiştir. Oysa sınavı yapan İMO sınavın kolaylığına dem vurmakta, her mühendisin kolayca geçebileceği bir sınav olduğundan bah-

setmektedir. Sınavı geçemeyen mühendisler ise bir yıl daha beklemek zorundalar.

Ancak **14 Ekim 2006**'da gerçekleşen ve adeta "dipten gelen dalga" olan TMMOB eyleminde 10 bin devrimci, demokrat, yurtsever mühendis, mimar ve öğrenciler eğitime ve mesleki haklarımızda uygulanan emperyalist politikalara geçit vermeyeceklerini belirterek "**Yetkin Mühendisliğe Hayır!**" demişlerdir. Bu büyük eylemin ardından oluşturulan kamuoyu ile Yetkin Mühendislik Yönetmeliği'nin iptali ve yürütmenin durdurulması için açılan dava ile **6 Kasım 2007**'de yönetmelik durdurulmuştur.

Bu kadarına da pes doğrusu!

Yetkin İnşaat Mühendisliği Yönetmeliğine Danıştay 8. Dairesi tarafından durdurulması kararı vermesinden sonra **İMO Yönetim Kurulu Başkanı Taner Yüzgeç** tarafından "Yetkin mühendislikle ilgili kamuoyuna zorunlu açıklama"*** başlığı ile **10.01.2007** tarihinde yapılan açıklamada değme iktisatçılara taş çıkaracak, bu kadarına da pes dedirtecek şu tespitleri yapmaktadır. "Emperyalist ülkelerin hemen hepsi kendi içlerinde ihtiyaç duydukları nitelikli mühendislik hizmetleri için yetkin mühendislik türü uygulamaları hayata sok-

muşlar ancak hegemonyası altına aldıkları hiçbir ülkeye ihraç etmemişlerdir. Çünkü bir ülkenin teknik hizmetlerinin gelişmişliği emperyalist çıkarlarla çelişen bir olgudur." *

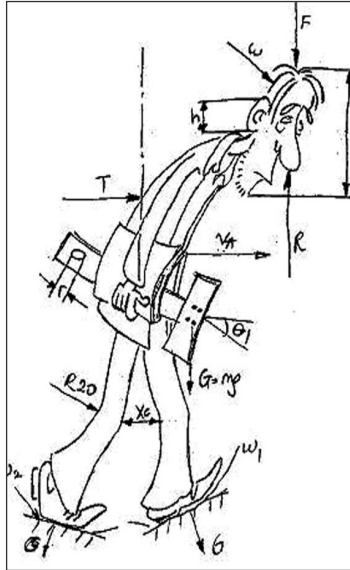
Yetkin Mühendislik kavramının Bologna süreci ile gündeme geldiğini yazımızın başında açıklamıştık. Tekrara düşmemek için yalnızca hatırlatıyoruz. Burada anlaşılması ve bilince çıkarılması gereken nokta yetkin mühendislik uygulamasının gerçekte bir yetkin(!)leşme sağlayıp sağlayamadığıdır. Ya da anti-demokratik, bilimsel olmayan, şovenist eğitimin sözüm ona yetkinlik sağlayamamasının çözümü yetkin mühendislik midir?

*: "25 soruda yetkin mühendislik", İnşaat Mühendisleri Odası, 2005.

** : Resmi Gazete, Sayı: 26285, 10 Eylül 2006.

***: Türkiye Mühendislik Haberleri/ Sayı: 447-2008/1.

Sivas YDG



TMMOB tarihinde önemli bir gün: 19 Eylül 1979

biz devrimci, demokrat, yurtsever mühendis, mimar ve öğrenciler olarak emekten, halktan yana olan ve toplumsal mücadelenin bir parçası olan TMMOB'un mücadele tarihini unutturmayacağız.

19 Eylül 1979, TMMOB'a bağlı Elektrik, Fizik, Harita ve Kadastro, İnşaat, Jeoloji, Kimya, Maden, Makine, Metalurji, Meteoroloji, Mimarlar, Orman, Ziraat, Şehir Planlama Odaları tarafından gerçekleştirilen "bir günlük iş bırakma" eyleminin tarihidir. 49 ilde 443 işyerinde mühendis ve mimarların yanı sıra; işçi, teknik eleman, memur vb. çalışanların da katılımı ile 100 bini aşkın kamu çalışanı eyleme aktif destek vermişlerdir. Mühendislik öğrencileri de eylemi desteklemiştir.

TMMOB, 1954 yılında Menderes hükümeti tarafından sistemin kirli oyunlarının aracı olarak kurulmuştu. **Ancak '68 yılında ve sonrasında dünyada, özelde ise ülkemizde yükselen toplumsal muhalefete paralel olarak devrimci, demokrat, yurtsever mühendis ve mimarların yönetimlere gelmesiyle birlikte TMMOB tarihinde önemli bir değişim/dönüşüme uğramıştır.** Teoman Öztürk'ün başkanlığını yaptığı bu dönemde, TMMOB sisteme yedeklenmek yerine kendini emekten ve halktan yana olarak tanımlamış, mühendis ve mimarların özlük haklarına sahip çıkmıştır. 19 Eylül 1979 tarihinde gerçekleştirilen iş bırakma eyleminin amacı ve istemleri TMMOB tarafından şu şekilde açıklanmıştır:

1. Teknik hizmetin gerekli ve yeterli bir biçimde emekçi halkımızın çıkarları doğrultusunda ve yalnızca onun hizmetine sunulabilmesi için tüm anti-demokratik uygulamalar ve baskılar giderilmeli, faşist odaların üstüne kararlı bir biçimde gidilmelidir.

2. Kamu kesiminde çalışanların grevli-toplu sözleşmeli sendikal haklarını elde etmelerinin önündeki engeller kaldırılmalıdır.

3. Her alanda çalışanların arasındaki farklı uygulamalar kaldırılmalıdır.

4. Kısa sürede, mühendis-mimar-tekniKER-TEKNİSYEN



vb. teknik elemanlar arasında ayrıcalık yaratmayan, ön koşul olarak yalnızca yaşamak için gerekli ücretin sağlanmasını veri alan, eşit işe eşit ücretin uygulanmasını getiren bir düzenleme sağlanmalıdır.

Eylemin ardından kamuda çalışan pek çok TMMOB üyesi soruşturma geçirmiş, işten atılmıştır. Çok değil, bir yıl sonra 12 Eylül 1980 Askeri Faşist Darbesinin ardından TMMOB Başkanı Teoman Öztürk başta olmak üzere pek çok devrimci, demokrat, yurtsever mühendis ve mimar 19 Eylül eylemi nedeniyle idamla yargılanmış ve yıllarca hapis yatmıştır.

Bu büyük eylem, aradan geçen uzun yıllar boyunca TMMOB tarafından kamuoyunda gündeme getirilmemiştir. Bunda, "Yetkin Mühendislik" gibi önemli bir konuyu "zaten yasa çıkacak, bari TMMOB para kazansın" anlayışına indirgeyen bir kısım sözde devrimci özde ise reformist dahi olmayan pasifist-sistem içi-bürokrat TMMOB yöneticisi etkilidir. Ancak biz devrimci, demokrat, yurtsever mühendis, mimar ve öğrenciler olarak emekten, halktan yana olan ve toplumsal mücadelenin bir parçası olan TMMOB'un mücadele tarihini unutturmayacağız.

Sivas YDG



6 Kasım eylemi ve yaklaşımımız

6 Kasım eylemlerinde öğrencilerin söz ve karar hakkı ve örgütlenme özgürlüğü taleplerimiz önceliklerimiz arasındadır. Bu sene de eğitimin ticarileşmesine dönük neo-liberal saldırıları teşhir edeceğiz, anadilde, parasız, bilimsel, demokratik eğitim şiarlarımızı haykıracağız.

Ülkemiz devrimci ve demokratik gençlik hareketi açısından geleneksel bir eylem günü olan 6 Kasım bu sene de akademik takvimin başlangıcında en önemli gündemimizdir.

12 Eylül karanlığının üniversiteler üzerinde hakimiyetini sağlayan ve pekiştiren YÖK, 27 yıllık kara tarihi boyunca üniversitelere bilimin, demokrasinin, özgürlüğün girişini engellemiş, muhalif-aydın bilim insanlarına çalışmalarını sürdürebilecek imkan ve katkı sağlamamış, bilimsel çalışma adı altında hurafeleri ve gerici düşünceleri desteklemiş, 21. yüzyılın başlangıçta ülkemiz üniversitelerinin dünya ortalamasının oldukça gerilerinde kalmasında baş sorumlu olmuştur.

YÖK, üniversitelerin asli bileşeni olan öğrencilerin, akademisyenlerin ve işçilerin söz ve karar hakkını tanımamış, üniversite yönetimine demokratik katılımına set çekmiş, örgütlenme özgürlüğünü tanımamıştır. Barınma, beslenme ve sağlık gibi en temel hak ve taleplerini savunan, özerk demokratik bir üniversite talep eden, anadilde-parasız-bilimsel-demokratik bir eğitim sistemi için mücadele eden öğrencilere karşı büyük bir terör uygulamış, türlü yasaklarla ve ÖGB-polis-jandarma ablukasıyla üniversiteleri hapishanelere çevirmiştir.

YÖK, toplumsal sorunlara duyarlı, ülke ve dünya gündemiyle ilgili, okuyan-araştıran-sorgulayan, örgütlü duruşun bilincinde olan öğrencilerden tedirginlik duymuş, bu özellikleri savunan öğrencilere soruşturma vb. uygulamalarla saldırmış, onları sindirmeye, tecrit etmeye çalışmıştır. YÖK'ün istediği ideal öğrenci ise kendisini yalnızca derslerde verilen bilgileri ezberlemeye odaklayan, derste verileden başka bir kay-

naktan okumayan, araştırmayan, doğallığında sorgulamayan, verilen bir tabu olarak sorgusuz sualsiz kabul eden, bireyci, toplumun diğer kesimlerinin ve öğrenci arkadaşlarının sorun ve dertleriyle ilgilenmeyen, mezuniyetin ardından iş bulabilmek için her türlü taklayı atan "okumuş köleler"dir.

YÖK son yıllarda kendi içinde bazı yapısal değişimlere giderek AB'ye uyum süreci adı altında dayatılan neo-liberal saldırıların savunucusu ve uygulayıcısı olmuştur. Bologna Süreci adı altında eğitimin ticarileşmesi ve yüksek öğrenim pazarının oluşturulması yönlü alınan kararlar doğrultusunda stratejisini hazırlamış ve Meclis'le işbirliği içinde geçen yasaların kabul edilmesine hizmet etmiştir. Bunun sonucunda bir yandan müfredatın belirlenmesinden özel üniversitelerin yaygınlaşmasına, şirketlerin üniversitelerdeki etkinliğinin artışından üniversitelerin şirket, öğrencilerin müşteri konumuna getirilmesine kadar ekonomik-akademik haklarımız gasp edilmekte öte yandan unvanların diplomalardan kaldırılması, yetkin mühendislik, ücretli avukatlık, sözleşmeli öğretmenlik vb. uygulamalarla mesleki haklarımız çalınmaktadır. YÖK bu sürecin esas uygulayıcısıdır. **Emperyalizmin değişen ihtiyaçları doğrultusunda üniversitelerin yapısını bizlerin aleyhine yeniden düzenlemektedir.**

Dolayısıyla YÖK karşıtı mücadele de önemini korumakta hatta daha fazla arttırmaktadır. Mesele bizler açısından temel haklarımız arasında yer alan eğitim ve mesleki haklarımızın savunulmasıdır.

Bu 6 Kasım'da yerelerde güçlü ve birleşik eylemler örgütlemek için emek verelim. 6 Kasım eylem-

lerinde öğrencilerin söz ve karar hakkı ve örgütlenme özgürlüğü taleplerimiz önceliklerimiz arasındadır. Bu sene de eğitimin ticarileşmesine dönük neo-liberal saldırıları teşhir edeceğiz, anadilde, parasız, bilimsel, demokratik eğitim şartlarımızı haykıracağız.

YDG olarak son senelerde 6 Kasım öncesi hazırlığımızın ve 6 Kasım'daki duruşumuzun yeterince örgütlü ve planlı olmadığı açıktır. **Bu seneki öncelikli hedefimiz 6 Kasım'a kadar yaklaşık 1 ay boyunca tüm alanlarımızda planlı, yoğun ve etkili bir kitle çalışması yapmaktır.** Bu doğrultuda çok sayıda aracı (bildiri, duvar gazetesi, stand, dergi dağıtımı vb.) yaratıcı bir şekilde kullanmaktır. Gücümüz doğrultusunda mümkün olan en geniş kesimi YDG ile tanıştırmak ve YDG'nin etki gücünü ve dergimizin okur sayısını arttırmaktır. Bahar döneminde birçok alanımızda yakaladığımız hareketlilikten çıkardığımız derslerle bu 6 Kasım sürecini daha verimli geçirmek için şartlarımız müsaittir.

Son birkaç senedir 6 Kasım süreci yalnızca bizim açımızdan değil genel devrimci ve demokratik gençlik hareketi açısından da olumlu bir seyir izlememektedir. Kısır geçen ve çok zaman alan toplantılar, dar grupsal çekişmeler, genellikle ilkesel olmayan nedenlerden ortaya çıkan bölünmeler güçlü ve birleşik bir 6 Kasım'ın örgütlenmesinin önünde engel olmaktadır. Bunun sonucunda kayda değer bir kitle çalışması yapılmadan, yalnızca katılımcı örgütlerin tabanına dayalı eylemlerle 6 Kasım'da alanlara çıkılabilmektedir.

Birleşik ve güçlü bir 6 Kasım'a kimse karşı çıkmasına ve herkesin birlikten bahsetmesine karşın



verimli tartışmalar, ortak ve yoğun bir kitle çalışması ve etkili, kitlesel ve coşkulu eylemlerin örgütlenemiyor oluşu olumsuz bir durumdur. Bizler elimizden geldiğince **somut önerilerle** ve mümkün olan en geniş kesimin kabul edebileceği **asgari bir programı** sunarsak ve pratik faaliyetlerde **aktif şekilde** yer alırsak bu doğrultuda mütevazı bir katkı sunabiliriz. Bununla birlikte değiştirmemizin mümkün olmadığı durumlarda kısır tartışmalara boğulmamalı, kitle çalışmasının önüne geçirmemeliyiz.

6 Kasım eyleminin mümkün olduğunca güçlü olabilmesi için bölünmelere karşı çıkmalıyız. Ancak çabamıza rağmen bölünme gerçekleşirse, **ilkesel konular da söz konusu değilse**, örgütlenen **tüm eylemlere** katılmalıyız.

Eylem birliklerine özel önem vermeliyiz. Eylem birlikleri esnasında ise ajitasyon-propaganda özgürlüğünü savunmalıyız. **Güçlü birliklilikler farklılıklarımızın gizlenmesiyle değil açıktan ifade edilmesiyle örülebilir, demokrasi bilinci ancak bu şekilde geliştirilebilir.** "Kitleler korkar, çekinir" vb. geri kaygılarla örgüt yasakçılığına, pankart açılmasına engel olunmasına karşı çıkmalıyız. Ancak ikna edemediğimiz durumlarda çoğunluğun kararı doğrultusunda **kitlelerin olduğu yerde** bulunmalıyız. 6 Kasım öncesi ve sonrasında gerçekleştireceğimiz pratiklerle bu olumsuz durumu telafi etmeye çalışabiliriz.

6 Kasım sürecini yalnızca tek bir eylemle ele almamalıyız. Yerelerde eylem birlikleri yaparak etkinlikler, sergiler, konserler, forumlar vb. pratiklerle en geniş kitlenin gündemine girmeyi hedeflemeliyiz.

6 Kasım YÖK protestoları sürecine mümkün olan en geniş kesimin katılımını hedeflemeliyiz. Öğrencilerin içinde yer alan duyarlı tüm örgütlenmelerin, öğretmen üyelerinin ve işçilerin sendika ve derneklerinin, ailelerin ve diğer devrimci demokrat güçlerin YÖK protestolarına dahil olarak eğitim hakkını ortak şekilde savunması daha geniş bir kitlenin biraraya gelerek daha büyük etki yaratmasını sağlayacaktır. Devrimcilerin etkinliğinin zayıflığı bunu başarmayı zorlaştırabilir ancak katkı sunacağımız olumlu adımların etkisi kitle hareketlenmesinin gelişme emareleri gösterdiği bu dönemde oldukça fazla olacaktır.

Bu 6 Kasım'da yerelerde yoğun bir kitle çalışması bizler açısından vazgeçilmezdir. **Ancak yerel çalışmalarını tamamlayacak şekilde örgütlenmesi muhtemel, daha kitlesel merkezi bir eylem gündeme geldiği takdirde (yazının hazırlandığı esnada Genç-Sen'in bu yönlü bir önerisi vardı) bu eyleme katılacak diğer devrimci demokrat güçlerle işbirliği içinde bu eyleme de hazırlanmalı ve güçlü şekilde katılmalıyız.**

Verimli bir 6 Kasım faaliyeti geçirmemiz 6 Kasım sonrasındaki süreci de olumlu etkileyecektir. Bu bilinçle tüm alanlarımızda en geniş kitle içinde devrimci bilinci yaymak ve mücadeleyi yükseltmek için harekete geçelim.

Ücretli avukatlık ve savunma hakkına sahip çıkmak...

Son yıllarda hemen her gazeteyi açışımızda, güncel olaylara her göz atışımızda birilerinin (emperyalist sisteminin sözcülerinin) Bologna Süreci, GATS anlaşması gibi şeylerden bahsettiğini ve "...Avrupa Birliği Programları'nın amacı, ülkeler arasındaki işbirliğini her alanda geliştirmektedir. Bu programların uygulanması, sosyo-ekonomik, kültürel ve bilimsel alanlarda ülkelere büyük katkıda bulunmaktadır" gibi ifadeler kullandıklarını görüyoruz veya okuyoruz. YÖK Başkanı başta olmak üzere ülkemizdeki emperyalizmin sözcülerinin ise **eğitimin paralılaşması, sözleşmeli öğretmenlik, yetkin mühendislik, ücretli avukatlık, aile hekimliği** vb. uygulamalardan bahsettiğine ve tabii ki sadece bahsetmekle kalmayıp bu uygulamaları hayatımıza hızla soktuğuna tanık oluyoruz.

Her ne kadar egemenler tarafından ülkeler arası işbirliği, Avrupalılık, eğitimin eşit hale gelmesi gibi ifadelerle tüm bu süreçler bize yutturulmaya çalışılsa da bizler biliyoruz ki; **bugün yaşanan, emperyalist sistemin ihtiyaçlarına göre eğitim ve meslek hayatımızın şekillendirilmesinden başka bir şey değildir.** Mevcut emperyalist sistem gittikçe daha fazla sektörde, gittikçe daha fazla ülkede kârlarına kâr katmak, pazarlarını genişletmek, ucuz iş gücü bulabilecekleri alanlar yaratmak vb. istemektedir. Bu istekler doğrultusunda hizmet alanlarının tamamını emperyalistlerin denetimine açmak amaçlanmaktadır. Sürecin Türkiye ayağı da büyük bir kararlılıkla işletilmiş, bizlerin geleceğini doğrudan etkileyen birçok alanda yasal düzenlemeler meclisten geçirilmiş ya da tasarı- taslak şeklinde tartışmaya açılmıştır. Bu alanlardan biri de "**ücretli avukatlık**" tartışmalarıyla gündeme gelen hukuk alanıdır.

TBB (Türkiye Barolar Birliği) tarafından sunulan **Avukatlık Yasası Taslağı** ile bu konudaki tartışmalar gündeme gelmiştir. **25.12.2006** tarihinde TBB tarafından yayınlanan, tamamen masumane bir uygulama olarak gösterilmek istenen bu yasa taslağı, öğrenciler açısından; hukuk fakültelerinde uzun yıllar ağır dersler ve zor sınavlarla boğuşan **hukuk öğrencilerinin geleceksizleştirilmesini yasalaştırmaya** çalışan bir taslaktan başka bir şey değildir. Söz konusu taslak sistem açısından ise tam anla-

mıyla ucuz iş gücü demektir.

Mevcut uygulamada hukuk fakültesi mezunu bir öğrenci 1 yıllık stajını tamamladıktan sonra durumuna göre kendi bürosunda ya da bir başka avukatın yanında çalışabilmektedir. **Şimdiki durumda bile hukuk fakültesi mezunlarının birçoğu ekonomik olanakları olmadığı için staj döneminden başlamak üzere belirli bir süre geçene kadar başka avukatların yanında ağır bir iş temposuyla fakat düşük ücretlere mesleklerini yapmak zorunda kalıyor.** Yasa taslağı ile ise avukatlık tamamen piyasanın hizmetine sokulmak isteniyor ve avukatların kendi içinde ikiye ayrılması öngörülüyor: **ücretli avukatlar ve avukatlar.** Peki, bu iki farklı grup avukat arasında ne gibi farklar olması planlanıyor?

Taslak metinde belirlendiği üzere "**ücretli avukat, avukatlık faaliyetini avukatla ya da avukatlık bürosu ile ya da avukatlık ortaklığı ile yapmış olduğu vekalet sözleşmesi kapsamında yürüten avukattır.**" Biz kendi tanımımızı yapacak olursak; **ücretli avukatlık "avukatlık" faaliyetini patronluk konum ve yetkilerine sahip avukatlarla yapmış olduğu vekalet=iş sözleşmesi kapsamında yürüten "avukattır".**

Ücretli avukatların mesleklerini yaparkenki konumları, hakları tamamen diğer avukatlardan ayrı tutulmaktadır. **Ücretli avukatlar bu yasa taslağı ile avukatlık ruhsatnamesi alamamakta, eline bir kimlik verilmekte, Avukatlık Kanunu ve meslek kurallarına uymaları istenmesine karşın baroya kaydı dondurulmaktadır; böylece de baro genel kurulunda seçme ve seçilme hakkını kullanamamaktadır.** Yanında çalıştıkları kuruma, kişiye karşı disiplin suçu işleyen ücretli avukatlar hem disiplin cezalarına hem de ücretli avukatlık sicilinden kaydının silinmesi cezasına maruz bırakılmaktadır.

Mesele yalnızca mesleki haklar mı?

Durumun sadece mesleki haklarımız bakımından değil adil yargılanma hakkı, hukukun üstünlüğü ve bağımsızlığı gi-

bi değerler bakımından da önemle incelenmesi gereken tarafları var. Burjuva hukuk sisteminden doğabilecek adaletin ne kadar adalet olacağı açıktır. **Hele de burjuva anlamda bile hukuk devleti kurallarının, yargının özelde de savunmanın bağımsızlığının doğru düzgün işlemediği faşizmin hakim olduğu bir ülkede yaşadığımızı düşünürsek adalet arayışlarının neyle sonuçlanacağı açıktır.** Ancak ücretli avukatlık uygulaması ile adil yargılanma hakkının, yargının, özelde de savunmanın bağımsızlığına her gün belki de her saat inen darbelere çok büyük ve kapsamlı, herkesi etkileyebilecek bir darbe daha inmiş olacaktır. Böylece yaşadığımız faşist düzende görece bağımsız bir durumda olan avukatların savunma makamının haksızlıklar karşısında hukuksuzluğa ve devletin baskısına karşı etkili olmasına da son verilmesi sağlanacaktır.

Ücretli Avukatlık Yasa Taslağı'nda şu ifadeler kullanılmaktadır: “*Ücretli avukat mesleki faaliyetlerini kendisine verilen iş temelinde gerçekleştirir.*” Avukatlık Kanunu Madde 2/2'de de görülebileceği gibi “*hukuki bilgi ve tecrübelerini adalet hizmetine...*” tahsis etmekle yükümlü avukatların taslaktaki bu ifadeden de anlaşıldığı gibi bilgi ve tecrübelerini emrinde çalıştığı kişiler yararına kullanması istenmekte, kendi adlarına dava ve iş takip edemeyecekleri, vekaletname alamayacakları öngörülmektedir.

Bir kamu hizmeti icra eden/etmesi gereken, avukatlar mesleki anlamda hiyerarşik bir yapılanma içine sokulmakta, bağımsız bir şekilde müvekkilini savunması gereken avukat ekonomik ve düşünsel anlamda bağımlılık altında işini yapmak zorunda bırakılmaktadır. Bu durum en özet haliyle avukatları ücretli köleler haline getirmekten başka bir anlam ifade etmemektedir. Ayrıca müvekkiller de müşteri konumuna getirilmek istenmekte, “avukatlık ücret sözleşmesi” düzenlenmeden ve baroya onaylatıldığına dair damga vurulmadan kişilerin savunma ve adil yargılanma hakkını kullanamayacağı öngörülmektedir. **Sağlık, eğitim gibi hakları hızla elinden alınmakta olan halkımızın adil yargılanma hakkı da elinden alınmak istenmektedir.** Ülkemizdeki geniş halk kesimlerinin ekonomik durumunu düşündüğümüzde birçok kişinin bu haktan mahrum kalacağı, kâr elde etme amacıyla hareket eden avukatlık şirketlerinin yanına bile yaklaşamayacağı açıktır.

Hukuk patronları, müşterileri ve işçisi olan bir alan değil kamu hizmeti veren, uyumsuzlukların çözümünde haklıyı haksızı ayırt etmede savunma makamı olarak en büyük yardımcılardan olan avukatları ve bir insan hakkı olarak savunma hakkına sahip müvekkilleri olan bir alan olmalıdır.



Ancak yukarıda da bahsetmeye çalıştığımız gibi emperyalist politikalar azgınca eğitimden sağlığa her alana el attığı, en doğal haklarımız üzerinde bile rant kapısını açtığı ve büyüttüğü gibi hukuka, yani savunma hakkımıza da el atmak istemektedir. Gerek ülke içinde gerek yurt dışında “avukatlık” mesleğini yerine getiren büyük avukatlık şirketleri ellerini ovuşturarak ücretli avukatlık uygulamasını, başka bir ifadeyle çoğu yeni mezun olmuş, kendi bürosunu açma koşulu olmayan avukatları, yani ücretli kölelerini beklemektedir. Bir meslek odası olarak görevi avukatların mesleki haklarını savunmak olan TBB ise tam tersine sürece sessiz kalmakla bile yetinmemekte, bu söz konusu neo-liberal politikaların bugün için sözcülüğünü, yarın için uygulayıcılığını üstlenmektedir.

Sonuç olarak gördüğümüz tabloda, özellikle son yıllarda her alanda, her meslekte haklarımız elimizden alınmakta, üniversite, hastane kapıları yüzümüze kapatılmaktadır. Doğduğumuz gündün beri sistem için bir insan değil rant kapısı olduğumuz aşikardır. **Neo-liberal politikalarla gittikçe daha fazla saldırı yaşadığımız şu günlerde meslek odalarının vb. kurumların sorunlarımıza çözüm olmadığını bir sürecin içindeyiz.** Sorunları en yakıcı biçimde yaşayanlar, çünkü egemenlerin sömürü politikalarında ilk elden hedef olarak seçtiği kişiler biz gençleriz. Geleceğimizin hızla ipotek altına alındığı böylesi bir dönemde öncelikle bizim üzerimizde her alanda oynanan oyunların farkında olmak, hemen sonrasında bu farkındalığı düşünsel alandan eylem alanına çıkartmak zorundayız.

Bulduğumuz her alanda bize yöneltilen bu saldırıları, hak gasplarını gündeme getirmeli, etkinlikler ve eylemliliklerle geleceğimize sahip çıktığımızı; yetkin mühendis, sözleşmeli öğretmen, ücretli avukat... olmayacağımızı haykırmalıyız.

Ankara Üniversitesi'nden bir YDG'li

Öğrencileri bilim değil polis karşılıyor

Eğitim-öğretim yılı her yıl olduğu gibi sancılı bir biçimde başladı. YÖK Başkanı'nın eğitim hayatımızla ilgili ardarda yaptığı açıklamalar, eski rektörlerle yeni rektörlerin rant savaşıyla ilgili tartışmalar gündemimize girmişken üniversitelerin neredeyse tamamı, görmeye alışık olduğumuz sahnelerle açıldı. **Öğrenciler yine harç kuyruklarında bekletildi, yurt bulmak için o kurumdan bu kuruma kapı kapı dolaştı, yemek, ulaşım, yurt paralarını nasıl denkleştireceğini daha okula adım atmadan kara kara düşünmeye başladı.** Tüm bu sorunların en yakıcı biçimde hissedildiği şehirlerden biri de çok büyük bir öğrenci nüfusu olmasına rağmen, kötü şartlarda ve az sayıda yurtları ve yüksek fiyatlarda evleri, her yıl yeni zamlarla gittikçe büyük miktarlara ulaşan ulaşım ücretleri ile **Ankara** oldu.

Ekonomik sorunlar yetmiyormuş gibi geçtiğimiz senelerde öğrenciler Ankara'nın hemen her üniversitesinde polis, jandarma, ÖGB baskısıyla karşılaştı ve demokratik, akademik haklarına da saldırıldı. Bu yıl da ekonomik saldırılar yanında demokratik haklarımız açısından da saldırılara maruz kalacağımızın sinyalleri verildi. Daha okuluna ilk defa adım atan öğrencilerin bilimle kucaklaşması gerekirken öğrencileri polisler, turnikeler karşıladı.

Bizler de **Ankara YDG** olarak sorunu doğrudan, en yakıcı biçimde yaşayan öğrencilerden süreci değerlendirmelerini istedik. Okulların yeni açıldığı ve YÖK'ün kuruluş yıldönümünün yaklaştığı şu günlerde öğrencilere yeni eğitim yılına başladıkları süreçte yaşadıklarını, izlenimlerini, problemlerini sorduk, paralı eğitim hakkındaki fikirlerini aldık.

- 4. sınıf öğrencisisiniz. Üniversiteye başlarken ne gibi beklentilerle geldiniz, neler buldunuz?

Yalçın/Hukuk Fakültesi Öğrenci Derneği üyesi/4. sınıf öğrencisi: Lisedeyken bir üniversite algısı oluyor insanda. Üniversiteli kimliğine sahip kişiler olarak liseden daha farklı bir ortamla karşılaşacağımızı ummuştuk. Ama ilk günden yüzlerce kişilik sınıflara tıkıştırıldık. Üretmek, düşünmek bize öğretilmedi, biz hocalarımızı dinledik, sınav zamanları da yazdıklarımızı ezberledik.

Aradığımız ortamın bir hayal olmadığını düşündük. Kendi anlayışımıza uygun eğitim, olması gereken üniversite için mücadele etmeye başladık. Mesela **Hukuk Fakültesi Öğrenci Derneği**'nde öğrencilerin akademik-ekonomik sorunlarıyla ilgilenmek, çözümler üretmek için bir araya geldik ve böylece olması gereken üniversiteye ulaşabilmek için bir mücadele kanalı açtık.

- 4 yıl boyunca yaşadığınız ekonomik problemler neler oldu?

- Kayıt için üniversiteye ayak bastığım andan itibaren her geçtiğimiz masadan her aldığımız, verdiğimiz belge için para istediler. Zaten harç yani HARAÇ yatırıyoruz her yıl. Ben ailemin yanında kaldığım için barınma sorunu olmadı ama öğrencilerin neredeyse tamamı şehir dışından geliyor. Devlet yurtlarında öğrenciler azımsanmayacak fiyatlarla kalabalık odalarda yaşamaya çalışıyor. Ders çalışma olanakları yok. Evde kalmaya kalksan yakın yerlerde evler ateş pahası, uzak daha ucuz yerlerde ev tutayım desen günlük 3 milyon vermek zorundasın. Otobüste, metroda öğrenci olduğunu ispat etmen bile yine harç vermeni gerektiriyor.

Neo-liberal politikalar eğitime çoktan el attı. Bir yandan yeni vakıf üniversiteleri kuruluyor bir yandan da devlet üniversiteleri tonlarca paramızı alıyor. Sistem devlet üniversitesinde ödediğimiz kadar paraya şükretmemizi istiyor. Oysaki eğitim anayasal bir haktır, onu geçtim eğitim bir insan hakkıdır. Devletin asli görevlerinden biridir zaten eğitim hizmeti vermek.

- Bologna Süreci diye bir şey duydunuz mu?

- Bologna Sürecini Yeni Demokrat Gençlik dergisinde gördüm, oradan takip ediyorum. Takip ettiğim kadarıyla eğitim sisteminin AB'ye uyumlaştırılması süreci işletiliyor. En özet haliyle neo-liberal politikaların eğitime hâkim olması, eğitimin piyasalaşması.

- Şu anda İngiltere, Almanya vb. ülkeler Türkiye'de üniversite açmak için hazır bekliyor, YÖK Başkanı da üniversiteler özel olacak diyor. Bologna Sürecini de düşündüğümüzde bu ikisi arasında nasıl bir bağlantı var sizce?

- YÖK zaten yabancı sermayeyi teşvik ediyor. Çünkü 80 darbesi ile üniversiteler üzerine çöreklenen bir yapı olarak YÖK sisteme hizmet ediyor. Sistemi de dünya üzerinde egemen olan neo-liberal ekonomik sistemden bağımsız düşünemeyeceğimiz için diyebiliriz ki YÖK doğrudan neo-liberal politikalara hizmet etmektedir.

- Bu eğitimin gittikçe paralılaştırılmasına karşı Yunanistan'da Fransa'da kitlesel öğrenci eylemleri oluyor. Biz neler yapmalıyız, Türkiye'de ne gibi çözüm yolları var?

- Öğrenci topluluklarında, DKÖ'lerde öğrenciler bu yakıcı soruna karşı harekete geçmelidir. Tek başına okumak, öğrenmek, tartışmak yetmiyor, muhakkak alanlara da çıkılmalı, para-

lı eğitime karşı olduğumuz duyurulmalıdır. Bizden çıkan ses onları mutlaka ki ürkütecektir. Gücümüzün farkına varmalı ve akabinde eyleme geçmeliyiz.

- **Okulumuzun yeni açıldığı şu günlerde daha ilk günden turnikelerle, polis otobüsleriyle, sivil üniformalı polislerle, ÖGB'lerle, kameralarla karşılaşmak nasıl bir duygu yarattı sende?**

- **Fatma/Hukuk Fakültesi 3. Sınıf Öğrencisi:** Öncelikle şunu söyleyeyim 2 yıl önce daha kayda geldiğim zaman kapıdan alınmamıştım babamla birlikte. Nüfus cüzdanımızı bırakıp ziyaretçi kartı almıştık. Çok kötü bir duygu yaratmıştı bu bende. Bugün de aynı duyguları okula her girişimde yaşıyorum. Sürekli yeni gizli kameraların takıldığını duyuyoruz. Kampusta güvenlikle ilgili yaşadığımız gelişmeler artık beni gittikçe daha fazla şok ediyor.

- **ÖGB'ler sence neden varlar?**

- ÖGB'lerin bizlerin güvenliği için var olduğunu düşünüyorum. Güvenliğimizi sağlamaları gereken durumlarda, işlerine geldiği zaman müdahale etmiyorlar.

- **Bugüne kadar gördüğün eğitim sistemi hakkında neler söylemek istersin? Ne beklentilerle geldin, neler buldun?**

- Sınıflar çok kalabalık. Daha ziyade burada sözel bir eğitim görüyoruz. İnsanın düşünce gücünün çok daha güçlü olması gerekir. Tartışmak, konuşmak, yorumlamak gerekir. Oysa 300 kişilik sınıflarda bu mümkün değil. Hocalarımızın da çoğunun bu yönde çabası yok. Hocalar söylüyor, biz zabıt kâtibisi gibi not tutuyoruz. Yöntem açısından kesinlikle iyi değil.

- **Üniversitenizin nasıl bir yer olmasını hayal ettiniz?**

- **Sermet/Hukuk Fakültesi 1. Sınıf Öğrencisi:** Liseden daha yenilikçi bir ortam hayal ederek geldim. Lisede birtakım dersler görüyoruz, bir takım uygulamalara maruz kalıyoruz.

Ezberci bir eğitim sistemi ve bazı dayatmalar var. Eğitim hayatımızın geçmiş dönemi özgürlükçü bir ortamda geçmedi. Buna karşı bir duruş gösterenler çoğu zaman baskılarla karşılaştı. Üniversitede böyle bir ortam görmemeyi umuyorum ama hayal kırıklığına uğrayabilirim.

- **Kapıda turnikeler, özel güvenlikler, polis otobüsü sizde bir tedirginlik yarattı mı?**

Türkiye'de maalesef alışılmış şeyler bunlar. Kolluk kuvvetlerinin baskısını her zaman hissediyoruz, bu yüzden beni şaşırtmadı, üniversitemin kapısında bunları görmeyi maalesef olağan karşıladım.

- **Şu anda okulumuzda gizli olan veya olmayan onlarca gizli kamera var. Her hareketimiz izleniyor. Bu hiç dikkatinizi çekti mi?**

- İster istemez insanda bir tedirginlik yaratıyor. Ama insanları alıştıyorlar bu duruma. Bırakın üniversiteleri, ilkokullarda bile insanları takip ediyorlar, izliyorlar.

- **Kayıt sürecinde harç parası, kitap parası vb. masraflar çıktı. Ne düşünüyorsunuz bu konuda?**

- Eğitimde fırsat eşitliği ilkesi tamamen yok olmuş durumda. Ülkemiz tamamen zenginin ülkesi oldu. Üniversitelerimiz de bundan nasibini gittikçe daha fazla alıyor ve burjuva unsurlar yaygınlaşıyor. Ekonomik durumu iyi olan insanlar eğitim hakkımız için ödemek zorunda bırakıldığımız bu paraların üstesinden bir şekilde geliyor ama diğer taraftan emekçiler özellikle de Anadolu köylüsü ne yapacağını bilmiyor.

- **YÖK Başkanı üniversiteler tamamen paralı hale gelecek dedi. Bununla ilgili ne düşünüyorsunuz?**

Bence bu şartlarda YÖK Başkanı'nın yaptığı açıklama büyük bir saçmalıktan başka bir şey değil. Resmen, sadece parası olan okusun diyor. Nitekim de öyle oluyor. Sadece üniversitede değil, üniversiteye gelene kadar da vardı; dersane, özel dersler, kurslar... Bu maalesef tüm eğitim hayatımıza yayılmış bir süreç.

Darbe karşıtı miting

28. yıldönümünde 12 Eylül Askeri Faşist Cuntası'nı protesto amaçlı, **14 Eylül** tarihinde içerisinde çeşitli demokratik kurum, siyasi parti ve derneklerin olduğu eylem birliğinin örgütlediği mitinge biz de YDGliler olarak Partizan korteji arkasında, kendi flama ve dövizlerimizle katılım sağladık. **"YÖK darbe ürünüdür!"** ve **"Kahrolsun 12 Eylül Askeri Faşist Cuntası!"** yazılı dövizlerimizi açtığımız mitingde atılan sloganlara coşkulu bir şekilde eşlik et-

tik. Tam Partizan kortejinin alana girmesi sırasında bir kişiyi gözaltına almak istemeleri sonucu polis ve Partizan kitleleri arasında arbede yaşandı. Çıkan arbedede bazı yoldaşlarımızın sırtına, bir yoldaşımızın da yüzüne yediği cop yaralanmalarına neden oldu.

Mitingin en güzel yanlarından biri katılımcıların çoğunluğunu gençlerin oluşturmasıydı.

Bizler de YDG olarak geleceğin yeniden şekillenmesinde geleceğin gerçek sahiplerinin söz sahibi olması gerekliliğini bir kez daha haykırıyoruz.

İstanbul YDG

AÜ'de yemekhane boykotu

24 Eylül günü yemekhane işçileri biz öğrencilere gelerek yemek şirketinin 5 işçi daha çıkarmak istediğini, artık bu haksızlığa karşı tepki göstermek istediklerini belirtip bizleri de yanlarında görmek istediklerini söylediler. Bizler de onlara her konuda elimizden gelen desteği verme kararlılığıyla durumu teşhir etme ve yemekhaneyi boykot etme kararı aldık.

Ankara Üniversitesi Cebeci Kampüsü'nde **25 Eylül** günü işçilerin maaşlarının ödenmemesi ve işlerine son verilmesi üzerine öğrenci-işçi dayanışmasının güzel bir örneği yaşandı.

Yemekhanede 4 yıldır çalışan 4 işçi yemek şirketi **Tadal Catering** tarafından yaz döneminde çeşitli oyunlarla kıdem tazminatı verilmeden işinden olmuştu. Yemek şirketi bu işçileri doğru düzgün bir neden göstermeden üniversitenin yemekhanesinden almış, askeriyenin yemekhanesine vermişti. Asıl amaç işçileri tazminatsız işten çıkarmaktı. Çünkü alternatif olarak sunulan işyeri işçiler için bir sürgün yeri idi. İşçilere çok daha kötü çalışma şartları dayatıldı; çok daha uzun saatler, daha düşük maaşla çalışmaları istendi. Bu baskıya ve şartlara dayanamayacak olan işçiler işten tazminat almadan 3 gün işe gelmedi diye çıkartıldı.

24 Eylül günü yemekhane işçileri biz öğrencilere gelerek yemek şirketinin 5 işçi daha çıkarmak istediğini, artık bu haksızlığa karşı tepki göstermek istediklerini belirtip bizleri de yanlarında görmek istediklerini söylediler. **Bizler de onlara her konuda elimizden gelen desteği verme kararlılığıyla durumu teşhir etme ve yemekhaneyi boykot etme kararı aldık.** Sabah erken saatlerde toplanıp öğrencilere bildiri dağıttık, dövizlerle, afişlerle öğrencileri yemekhaneyi boykot etmeye çağırdık. Ekipler oluşturup öğretim üyelerinden de destek istedik. **Beklediğimizden de büyük bir destek gördük ve başarılı bir boykot gerçekleştirdik.** Ramazan olmasına rağmen önemli sayıda yemek satabilen yemek şirketi **18 Eylül günü** Cebeci Kampüsü'nde 1 tane bile yemek satamadı. Hem öğrenciler, hem de öğretim üyeleri boykota tam destek verdiler.

Çalışmaların bitiminin ardından konuyla ilgili duyarlılık gösteren öğrenciler ve işçiler olarak birlikte bir açık toplantı yaptık. İşçilerin yaşadığı süreci ve yaptığımız çalışmayı değerlendirep, yaz dönemi işten çıkarılan işçilerin geri alınması, işten çıkarılmak istenen işçilerin tazminat almadan işten çıkarılmasının engellenmesi ve çalışma koşullarının iyileşmesi yönlü talepler doğrultusunda hareket etmemiz gerektiğini konuştuk. Patronların "Yemekhane yıkılsa da işçileri işe



almayacağım" dediği belirtildi. Öğrencilerden biri "*Patronların tek amacı tazminat ödemedi işçileri işten atmak; bu işçilerin emeğine kan doğramaktır. Tek çözüm sonuna kadar direnmek*" dedi ve işletme müdürünü onurlu bir davranış göstererek boykota destek vermeye çağırdı. Bir diğer öğrenci ise "*Boykotu yayabildiğimiz kadar yaymalıyız. Eninde sonunda patron talepleri kabul edecek. Bu kadar büyük bir para kaybını göze alamaz. Bizler zaten öğrenciler olarak birçok haksızlığa karşı söz, yetki, karar hakkımız için mücadele ediyoruz, bu da bunun bir parçasıdır. Sonuna kadar işçilerin yanındayız*" dedi. İşçiler öğrencilerin desteğinin çok önemli olduğunu belirtip çalışma koşullarını anlattılar: "*İki aydır insana maaş verilmez mi? Ben evime eklemek götüremiyorum. 4 yıldır 16 saat çalışıyorum zaten. Şimdiden işten çık, benimle pazarlık etme diyorlar. Ben köle miyim?*"

Eğitim-Sen 5 Nolu Şube yöneticilerinin de destek için geldiği açık toplantının sonunda öğrenciler de işçiler de söz konusu talepler kabul edilene kadar her türlü baskı ve korkutmaya karşı direnişi sürdürme kararı aldılar ve bir organizasyon kurulu oluşturuldu.

27 Eylül günü Oleyis'te bir toplantı daha yapılarak boykot süresince savunulacak taleplerde işçilerle yeni yapılacak sözleşmede işçilerin ve öğrencilerin de söz, yetki, karar hakkı olması gerekliliği üzerinde duruldu. Boykotu tüm üniversiteye yaymak adına diğer kampüslere **4 Ekim** günü öğrenciler ve direniş gösteren işçiler tarafından bir ziyaret gerçekleştirilmesi planlandı.

Ankara YDG



Geçenlerde gazete haberlerine bakarken bir haber özellikle dikkatimi çekti. Acaba yanlış mı okuyorum diye dikkatle tekrar okudum ama yanılmıyordum. Haberde “Vekillerin sağlığına 31 trilyon ödendi” yazıyordu. Haberin devamında “Meclis, yasama yılına başladığı 1 Ekim 2007’den tatile girdiği 31 Temmuz’a kadar geçen 10 ayda eski ve yeni milletvekilleriyle onların bakmakla yükümlü olduğu 12 bin 439 kişinin sağlığı için 31 trilyon 669 bin 820 YTL harcama yapıldı” yazıyordu.

Milletvekilleri ve bakmakla yükümlü oldukları kişilerin sağlık harcamaları için kişi başına 2 bin 157 dolar düşerken; acaba çoğunluğu açlık sınırını altında yaşayan yoksul halkın kişi başı yıllık sağlık harcaması ne kadardı? Sadece ve sadece 232 dolar. Yani vekillerin sağlık giderleriyle halktan insanların sağlık giderleri arasındaki fark yaklaşık 10 kat.

Haberin devamında vekillerin harcamalarının neden Türkiye ortalamasından yüksek olduğu şöyle açıklanıyordu: “Milletvekili ve TBMM personeli ile yakınları, devlet hastanelerinin yansıra anlaşmalı oldukları özel sağlık kuruluşlarında sınırsız tedavi imkânına sahip. Üstelik bu tedavilerin ardından sıradan bir devlet memuru gibi katkı payı ödemek zorunda da değil. Hatta tedavi için yurt dışı tercih edildiğinde dünyanın neresinde olursa olsun tedavi masrafları yine eksiksiz olarak TBMM tarafından ödeniyor.”

Kendi sağlık sorunlarını aşmak için birçok seçeneğe sahip olan bu vekiller, halk için ise SSGSS denen yasayı kaşla göz arasında onaylayıp hayata geçirdiler. “Hükümetin sağlık hizmetlerini tek elde toplamak ve tüm ülkeyi sağlık sigortası kapsamına almak olarak tanımladığı bu düzenlemelerin içeriğine bakıldığında amacın, devleti sağlık

SSGSS Kimin için var?

hizmeti sunumundan büyük ölçüde çekmek ve bu topraklarda yaşayan insanların sağlık ve sosyal güvenlik hakkını piyasaya, ilaç tekellerine, özel emeklilik ve sigorta şirketlerine, özel hastanelere teslim etmek olduğu kısa sürede anlaşıldı.”

SSGSS bizleri nasıl etkiledi?

Emeklilik yaşı kadın ve erkeklerde 65’e çıkacak, Emeklilik maaşları yüzde 23-33 oranında azalacak, Halen çalışan memurların aylıkları GSS kesintisi nedeniyle bugünkünden yüzde 5 daha azalacak, Prim borcu olanlara sağlık hizmeti verilmeyecek, Sağlık hizmeti alabilmek için en az 30 günlük sigortalılık aranacak,

Hastalanan sigortalılara verilen iş göremezlik ödeneği yüzde 16 azaltılacak

Yetim kız çocuklarına aylıklarının 24 katı tutarında ödenen evlilik yardımı aylığının 12 katına düşecek,

Ayakta tedavide kullanılan ilaçlar için de yüzde 10-20 oranında katkı payı kesilecek.

Aslında bu listede daha yazabileceğimiz birçok hak gaspı var. Sadece hatırlatma amacıyla birkaç tanesini yazdım. Günden güne yoksullaşan, hastane kapılarında sıra bekleyen, parası olmadığı için ameliyat olamayan, acilen ameliyat olması gerekirken 1 yıl sonrasına ameliyat randevusu verilen, yine parası olmadığı için takılan kalp pilleri çıkarılan, tedavi olduktan sonra ilaç alacak parayı bulamayan, hatta hastaneye gidecek parayı bulamayan insanlarla dolu bir ülkede yaşıyoruz. Bu ve buna benzer birçok haberle her gün karşılaşılıyor. **Yani parası olmayanların sağlıklı yaşamaya da hakkı olmuyor ve o 548 kişi ve akrabaları bizlerden alınan vergilerle istediklerini yapmaya devam ediyorlar.**

Çalışıp üretirken günden güne fakirleşip, sahip olduğumuz haklarımızın göz göre göre elimizden alındığı bu çarpık anlayışa dur deme zamanı gelmedi mi? Bu kan emici işbirlikçi sürüsüne dur demek için örgütlenelim. Daha güzel bir dünya yaratmak bizlerin elinde.

Malatya’dan bir YDG’li



Önümüzde zor ve çetin günler var!

Sürekli olarak vurguladığımız bir söz varsa egemen sınıfların, haksız savaşın sürdürücülerinin gerek askeri olarak gerekse de siyasi olarak eninde sonunda haklı savaşın sürdürücülerini ve halk tarafından alt edileceğidir. Tekrar bu vurguyu yapmamızın en önemli nedeni **3 Ekim** günü gerici ordunun, Cengiz Çandar'ın söylemiyle, bir seferde almış olduğu en büyük kayıptır.

“Dengesi bozulan”, askeri kampları “BBG evi”ne dönen, buldukları coğrafyayı artık “avuç içi gibi bilinen” bir yer haline getiren son teknolojiye rağmen Kürt Ulusal Hareketi’nden aldığı kayıplar karşısında ülke genelinde sistemin savunucularınca büyük bir şaşkınlık yaşanmaktadır. Olayın oluş biçimine anlam veremeyenler girdikleri çıkmazın içinden çıkabilmek adına gerici orduya yüklenmeye çalışmaktalar. Geçmiş söylemlerin doğru olmadığına yönelik söylemler burjuva/feodal basınca dile getirilmektedir.

Ortada dolaşan söylemlerin birbiriyle bile tutarlılığı bulunmamaktadır. Bir taraftan “Bayraktepe”nin kaybedilmediğinin söylenmesi öte taraftan bunu yalanlayan görüntülerin, haberlerin, röportajların olması bile tek başına yeterlidir.

Egemen sınıflar acz içerisinde kıvrınmaktadır. Öylesine ki, haberlerde, yapılan baskında kullanılan ağır silahların altı özellikle çizilmektedir. Elleri her türlü olanakları olan, en gelişkin teknolojik imkânlardan yararlanan, termal kameradan helikopterine, tankından topuna kadar her türlü teçhizatı elinde bulunduranların RPG’lerin, biksilerin altını çizmeleri acınası bir sefilliği göstermektedir. Egemen sınıflarca çaresizliğin bundan daha güzel bir itirafı olunamaz.

Egemen sınıflar zevahiri kurtarmak için, güpegündüz yedikleri baskının bile kendi inisiyatiflerinde gerçekleş-

tiğini söylemektedir. Çatışmayı da sözüm ona kendi direnişlerinin sonucunda, “ağır”(!) darbe verdirerek sonuçlandırmışlar. Her şeyden önce, baskında ölen piyade komanda er Ramazan Yeşil’in, baskından birkaç gün önce ailesine verdiği bilgide son dönemde karakola üç kere saldırı düzenlendiğini söylemiştir. Yani anlayacağımız, göz göre göre gerici ordu bu kaybı almıştır, bu aczi yaşamıştır. Zaten aksini düşünmek de mümkün değildir. Burjuva-feodal basın bile Kürt Ulusal Hareketi’nin gerici ordu ile deyim yerindeyse dalga geçtiğini belirtmiştir.

Egemen sınıflar bu pozisyonda aldıkları yenilginin bedelini, ezilen halk kitlelerinden, onun örgütlü kesimlerinden çıkartacaklardır. Olay sonrası yapılan ilk açıklamalara bakıldığında bu çok net bir şekilde görülüyor. Cumhurbaşkanı “*Bu son hain saldırı nasıl yapıldı? Bu sonuna kadar takip edilecektir. Buna kimler yataklık etti, böyle bir saldırıya kimler kolaylık sağladı? Bunlar da sonuna kadar araştırılacak ve herkese bunun hesabı sorulacaktır*” diyerek halk kitlelerine yönelik saldırıların artacağını işaretini verdi. Devamında halk kitlelerine yönelik saldırıları netleştirmek için gerçekleştirdikleri TMYK toplantısında aralarında gözaltı süresi, gözaltında avukat bulundurma, el koyma ve yol, üst ya da ev aramalarında hâkim veya savcı izninin kaldırılması konuları tartışılmıştır. Her ne kadar bu yazı yazılırken, bu toplantının sonuçları netleşmediyse de egemen sınıfın temsilcilerinin düşünceleri açıktır. Her fırsatta güvenlik meseleleriyle insan hakları arasında bir denge kurulmalı söylemleri düşüncelerinin ne olduğunu açığa vurmaktadır.

AB uyum sürecinde çıkan uyum yasalarıyla birlikte yukarıda söylediğimiz konularda uygulamalar değişmiş, o dönem bu kararlar bazı köşe yazarlarınca “demokratik devrim” olarak adlandırılmıştı. Devamında tekrar-



İşkence yapmak bu topraklarda egemenlerce bir kültür olarak kanlarına işlese de bunu açıktan savunacak cesaretleri olmadığı için bu tür olayların arkasına sığınmakta, halkımızın duygularını istismar etmekte ve bundan en ufak bir rahatsızlık duymamaktalar.

Binali Yıldırımın yaptığı AKP milletvekili Hasan Kara'nın oğlunun sünnet düğünü iptal edilmekte, başbakanından cumhurbaşkanına kadar çiçekler gönderilmekte, Hava Kuvvetleri Komutanı Aydoğın Babaoğlu ile Harp Akademileri Komutanı Orgeneral Hasan Aksoy golf tur-

nuvalarını iptal etmemekte, oğullarını ölüme gönderdikleri Ramazan Yeşil'in cenazesine dahi katılım göstermemekte herhangi bir sakınca görmüyorlar. Elbette halk evlatlarının kanları üzerinden politika yürüten egemen sınıflar açısından durum şaşırtıcı değildir.

Bununla birlikte sözüm ona demokrat yazarların önemli bir bileşeni silahların anlamsızlığından, savaşın anlamsızlığından dem vurmaya tekrardan başladılar. Ancak ne hikmetse ölen askerler için şehit, öldürülen gerillalar için ise sahiplenici olmayan ifadeler kullanmakta hiçbir sakınca görmüyorlar. Tek söyledikleri şey: "savaş anlamsız ve bitirilmesi gerekir." Ancak savaşın bitirilmesine yönelik herhangi bir öneri ise gündeme dahi getirmiyorlar. İleri teknolojidene ziyade yüksek politikaya ihtiyacımız var vari içi boş laflar etmekten öte bir şey söylemiyorlar.

İş ulusların kendi kaderini tayin hakkı meselesine geldiğinde, Kürt ulusunun ayrı bir devlet kurma hakkını tereddütsüzce reddediyorlar. Birlikte yaşamı öğrenmemiz adı altında Türk milliyetçiliğini daha ince bir tarzda sürdürüyorlar.

Önümüzdeki dönem demokratik haklarımıza ve Kürt ulusuna yönelik saldırılar da haklı direniş de artacaktır. Dost kötü günde belli olur misali gerçekten devrimci/demokrat olanlar da önümüzdeki günlerde belli olacaktır.

dan değiştirilmesi düşünölen bu yasalar aynı köşe yazarlarınca anti-demokratik karşı devrim olarak adlandırılır mı bilinmez ama bilinen bir şey var o da bu ölkene hiçbir zaman demokratik bir ölkede olmadığıdır.

İşkence yapmanın egemen sınıfların kolluk güçlerince bir kültür olarak şekillendiği coğrafyamızda, daha rahat ve daha uzun süreli işkence yapmak zevkinden görece mahrum olmalarının acısını çıkartırcasına fırsat kaybetmeden harekete geçiyorlar.

İşkence yapmak bu topraklarda egemenlerce bir kültür olarak kanlarına işlese de bunu açıktan savunacak cesaretleri olmadığı için bu tür olayların arkasına sığınmakta, halkımızın duygularını istismar etmekte ve bundan en ufak bir rahatsızlık duymamaktalar. Egemen sınıfların temsilcilerine baktığımızda bu konudaki her hareketlerinin sahte, göstermelik olduğu açığa çıkacaktır. Öyle ki kendi yazarları Murat Yetkin bile olaylar sonrası gösterilen tepkileri "sembolik öfke dışavurumu" olarak adlandırmaktadır.

Halk çocuklarının kanları üzerinden maaş alanlar, yorum yapanlar halk kitlelerinin acısına dahi saygı gösterme zorunluluğunu hissetmemekteler. Sözüm ona büyük yaslar ilan ediyorlar, dış ölkelerle görüşmeler iptal ediliyor. Ancak ne hikmetse baskının olduğu günün akşamı oynanan futbol maçıncı havai fişekler atılmakta bir sakınca görölmemekte, kirveliğini Ulaştırma Bakanı

Zorunlu Türkçe eğitime hayır!

Okullar yetersiz kalan öğretmen, hizmetli ve okul sayısı, ezberci, ırkçı ders içeriği, artık bir kangren hiline gelmiş, çözülmek istenmeyen anadilde eğitim ve zorunlu din dersi gibi sorunlarla açıldı. Bu süreçte de anadilde eğitim yakıcı bir gündem maddesi olarak kendisini hissettiriyor.

Kürtçe'nin üzerindeki baskılar ve Kürtçe eğitimin önündeki engeller nedeniyle bu yıl da milyonlarca Kürt çocuk anadillerinde eğitim alamayacak. Her ne kadar R. Tayyip Erdoğan Almanya'da "asimilasyon insanlık suçudur" dese de, devlet politikası olan inkar, imha ve asimilasyon politikasıyla Kürtlerin taleplerini görmezden gelerek yan çizmedeki maharetini ortaya çıkarıyor.

Kürt halkı Cumhuriyetin kuruluşundan bugüne kadar çeşitli baskı ve zulümlere maruz kaldı. Bu baskılardan Kürtçe de payına düşeni almıştır. Kürtlerin varlığı inkar edilmiş, Kürtçe diye bir dilin olmadığı savunulmuş, Kürt ulusunun "Dağ Türkleri" olduğu ispatlanmaya çalışılmış ve Güneş Dil Teorisi gibi saçma iddialar ortaya atılmıştır. **Temelini tek dil, tek millet ve tek bayrak üzerine kuran TC, bütün şehir ve köylerin isimlerini değiştirip Kürtlerle ilgili olan her şeyi yasaklamıştır.** İnsanlar kendi dillerini konuşamaz hale gelmişlerdir. Asimilasyon politikaları Kürt ve çeşitli milliyetlerden gençler üzerinde sürekli uygulanmış ve ırkçı, şoven, antibilimsel eğitimle düzene uyum sağlamış, kendi dil ve kültürlerine yabancılaşmış kuşaklar yetiştirilmeye çalışılmıştır.



Anadilde eğitim hakkını kullanma, ifade etme, düşünebilme insan olmanın gereğidir. İnsanın temel haklarındandır. Kuşkusuz Kürt halkının kendi anadilinde eğitim görmesi, yaşamının her alanını örgütlemesi ve yaşaması en doğal ve vazgeçilmez hakkıdır. Her insanın anadilinde okuma-yazma öğrenmesi, kendi dilinden şarkılar söylemesi, eğitim görmesi, tarihini ve kültürünü öğrenmesi, kendi dilinde büyümesi ve onu tüm alanları kapsayacak şekilde geliştirmesi kadar doğal bir hak düşünülemez. Bu temel hak için mücadele etmesi de kuşkusuz haklı ve meşrudur. Kürtçenin resmi dil olması, güvence altına alınması ve Kürtçe eğitim istemiyle yürütülen kampanya, destek verilmesi gereken meşru bir olgudur.

Amed YDG

Siyasetin dili

Burjuva medyanın son günlerde en çok gündeminde yer verdiği, **CHP Grup Başkanvekili Kemal Kılıçdaroğlu'nun, AKP Genel Başkan Yardımcısı Dengir Mir Mehmet Fırat'ın** uyuşturucu ticareti ve gümrük kaçakçılığı yaptığı açıklamasıyla başlayan tartışmalar Uğur Dündar yönetiminde bir müsamereyle devam etti.

Emperyalizmin sağdık uşaklarının kullandıkları '**alçak**', '**şerefsiz**', '**aptalca**', '**ulan**', '**bay müfteri**', '**zavallı**', '**çaresiz**', '**baron**' gibi kelimeler incelemeye değer doğrusu. Geçtiğimiz dönemlerde en azından söylemlerindeki seviyeye biraz olsun dikkat eden düzen politikacıları artık ona da ihtiyaç duymuyorlar. Saltanatlarını korumak adına ne denli şartlanlıklar yapabileceklerini, kendilerini aklama çabalarının nasıl da dillerini etkilediğini görmek onları daha da net anlama imkanı veriyor bizlere. Havada uçuşan tüm bu söylemlere ara verdiklerinde ise burjuva medya tarafından teşekkür yağmuruna tutuluyorlar.

Diğer yandan Rize'de Hidroelektrik Santralleri'nin yapımına karşı çıkan çevrecilere Erdoğan'ın "Dünyanın değişik yerlerinde böyle çevreciler var. 'Ne yaparsınız' dersin. Ele avuca gelecek hiçbir işleri yoktur. Sadece boş vakitlerini değerlendirmek için yaptıkları iş budur. **Ben çevrecinin daniskasıyım.** Asıl çevreci benim" cevabı oldukça ilgi topladı. "Ananı da al git!" söylemlerin ardından böylesi yaklaşımlar bizler açısından elbette şaşırtıcı değildir.

Açık mikrofonlardan duyulan Unakıtan'ın "**çekeriz kulağını**" nağmeleri akıllardan silinmiş değil.

Hem halkla hem de birbirleriyle olan çatışmaları yönetememe krizlerinin ürünü olarak artarak devam etmekte. **Söylemlerinde halk muhalefeti küçümseseler de bunun büyümesinden, sistemleşmesinden çokça korkmaktalar.** Saldırganlıkları da tam da buradan kaynaklanmaktadır. Nitelikleri ve içinde buldukları buhrana bakmak gerekirse bu türden söylemlere önümüzdeki süreçlerde sıkça rastlayacağımız bir gerçeklik.

YTÜ'den Bir YDG'li

Eğitimin Amerikanlaşmasına hayır!

Üniversitede her şey satılık mıdır?

“Ciddi bir kaygım vardı. 1980’ler boyunca dekanlar ve profesörler, Harvard’ın bir dilimini ya da bir ürününü para karşılığı –genelde epey büyük meblağlar karşılığı- sunmak yönünde sayısız teklifle bana gelmişti. Bu fırsatların aklımı çeldiğini inkar etmiyorum, çünkü yaygın kanının aksine Harvard her zaman kaynak yetersizliği içindeydi. Ancak zihnimi kurcalayan sorular takıldı aklıma hep. Üniversitedeki her şey, yeterince yüksek bir fiyat verildiğinde satılık mıydı?” (Önsöz)

Yukarıdaki sözler Harvard Üniversitesi rektörü **De- rek Bok**’a ait. Bir akademisyen ve dünyanın en köklü üniversitelerinden birinin rektörü olarak eğitimin ticarileştirilmesinde birebir gözlemleri olan oldukça deneyimli biri. Aynı zamanda eğitimin ticarileştirilmesinin çeşitli sonuçlarından da kaygı duyan bir akademisyen. Kaygılarını da 2003 yılında hazırladığı ve Türkçesi 2007 Şubat’ında **İstanbul Bilgi Üniversitesi Yayınları** tarafından yayınlanan “**Piyasa ortamında üniversiteler-Yüksek öğretimin ticarileştirilmesi**” adlı kitabında aktarıyor. Her ne kadar liberal bir akademisyen olsa da ve kurulu sistemi savunsa da taşıdığı akademik kaygılar ve ilkeler nedeniyle sistemin zaaflı yanlarını gösteren somut örneklerle yer vererek bizlere önemli veriler sunuyor.

Bu kitap aynı zamanda uzun süredir YDG’nin gündeme taşıdığı ve araştırdığı Avrupa Birliği’nin Bologna Süreci başlığıyla sürdürdüğü eğitimdeki neo-liberal dönüşümleri ve benimsetilmeye çalışılan Anglosakson eğitim modelini daha iyi anlamamıza da yardımcı oluyor. Avrupa genelindeki eğitim için yeni olan birçok unsurun Amerikan eğitim sisteminde 20. yüzyılın başından bu yana geçerli olduğunu anlıyoruz. Üniversite yönetimlerinin “mütevelli heyetlerinin” elinde olması, (bugün ülkemizde tüm özel üniversitelerde olduğu gibi) bu heyetlerde büyük şirket temsilcilerinin yer alması, müfredatın ve ders programlarının sermaye devlerinin çıkar ve talepleri doğrultusunda belirlenmesi, yaşam boyu öğrenim ve sürekli eğitim merkezleri gibi.

Eğitimin ticarileşmesi konusu öğrenci hareketinin baş gündemleri arasındadır. Bu yalnızca yoksul öğrencilerin üniversitede okuma hakkının savunulmasını içermemektedir, bununla birlikte bilimsel

ve demokratik eğitim ve akademik özgürlük için mücadele etmek anlamına da gelmektedir. Çünkü akademik araştırmaların belirlenip kaynak sağlanmasına, araştırmaların özgür bir ortamda gerçekleştirilip kamuoyuna duyurulmasına ve müfredatın belirlenmesine kadar bir dizi konuda amacı yalnızca kâr olan büyük şirketlerin müdahalelerine karşı direnç oluşturmak oldukça önemlidir.

Dergimizde sıkça vurguladığımız konu üniversiteye girişte, bölümlerin seçiminde çeşitli kıstaslara başvurulabileceği, başvurulması gerektiğidir ancak bu kıstaslar arasında kesinlikle öğrencinin ailesinin ekonomik durumunun olmaması gerektiğidir. Üniversite olanaklarının kısıtlı olduğu iddiasıyla hayata geçirilen Öğrenci Seçme Sınavı’ndan zengin aile çocuklarının muaf olması, onlar için yalnızca asgari puanı geçmenin yeterli olması ancak yoksul ve orta gelirli ailelerin çocuklarının bir bölüme kaydolabilmek için en az 100 puan daha fazla almak zorunda kalması hem bu sınav için öne sürülen iddianın temelsizliğini hem de sistemin adaletsizliğini kanıtlamaktadır. Tabii adaletsizlik bununla da sınırlı kalmamaktadır. Dershane olanakları daha fazla olan orta gelirli ailelerin çocuklarının yoksul ailelerin çocuklarından daha “şanslı” olması veya ülkenin batısında yaşayanların doğusunda yaşayan Kürt gençlerinden daha “şanslı” olması gibi gerçekler de bu yarışın iler tutar bir yanı olmadığını bizlere göstermektedir.

Bilgisayar Bilimleri Yahoo Profesörü!

“1918’de Amerikalı düşünür Thorsteir Veblen şöyle diyor: ‘modern akademik politikanın temelinde bulunan, yazılmamış ve pek dile getirilmemiş kural icabı, farklı üniversiteler, aynen perakendecilikte rakip kuruluşların sipariş kapmak için mücadele etmeleri gibi pazarlanabilir eğitim hizmetlerini satmak için rekabet eder.’ Üniversiteler, bilimsel keşiflerini kullanma hakkını sanayi kuruluşlarına satabileceklerini ve şirketlere internet ya da kablolu televizyondan yüksek ücretlere ders verebileceklerini gördüler. Giyim firmaları spor formalarına logolarını koymak karşılığında üniversitelere para teklif etti. Öğretim görevlileri ‘Bilgisayar Bilimleri Yahoo Profesörü’ ya da ‘K-Mart Pazarlama Profesörü’ gibi unvanlar kuşandı. Girişimci bir üniver-



siteyse erkek tuvaletlerindeki pisuvarların karşısındaki alanı hevesli reklamcılara kiralamayı becerdi.” (age 4)

Ülkemizde de son dönemde modalaşan **“Girişimci Üniversite”** kavramının kitap boyunca sıkça ve doğal bir olgu olarak ifade edilmesi dikkat çekicidir. Bununla beraber özel şirketlerin yalnızca hayır için milyonlarca doları üniversitelere aktarmayacağı da açık bir gerçektir. Serbest piyasanın vahşi ortamında hayatta kalmayı başaran büyük şirketlerin bu yüklü “hayırlarının” karşılığını katlarıyla geri almayı planladığını öngörmek için müneccim olmaya gerek yoktur.

“Özel sektörün üniversite üzerindeki tesiri inkar edilemez. Yüklü bağışlar veren zenginlerin bu ihsan karşılığında okulun yapısını ciddi şekilde değiştirdiği su götürmez. Bu konuda şüphesi olan varsa işletme okullarının zenginliğiyle eğitim ve sosyal hizmetler fakültelerinin pejmürdeliğini karşılaştırmaları yeterli olur. Ticari ve sanayi dünyası sağladığı iş imkanları ve sunduğu ücretlerle müfredatı derinden etkiliyor, işletme lisans programlarının artışı, bilgisayar bilimi bölümlerinin yükselişini ve edebiyat ve felsefedeki meslektaşlarına kıyasla işletme ve ekonomi profesörlerinin aldığı dolgun ücretleri akla getirelim bir.” (age 8)

Eski Mısır Bilimi mi MBA mi?

“Veblen 1928’de ‘akademik idealler iş dünyasının talepleri karşısında adım adım geriliyor’ diyor. 1909’da Harvard mezunu John Jay Chapman kitabında ‘Bugün Harvard’ı kontrol eden adamlar milyonlarca kişiye eğitim satan bir marketi işleten iş adamlarına benziyor’ diyor. Çoğu eleştiride dile getirildiği gibi tüketici talebinin üretilecek ürünlerin belirlenmesindeki önemi ne olursa olsun bu talep asla doğru bir müfredat hazırlamak ya da uygun bir araştırma

“Sanayi” gibi “sevimli” bir isim adı altında üniversitelere müdahale eden sermaye gruplarının bu şekilde öğrencilerle daha okul hayatlarında bağ kuracağı, bunun da iş sorununun çözümüne destek sunacağı gibi iddiaları sıkça duymaktayız. Ancak meselenin özünün bu derece masum olmadığı açıktır.

programı çizmede güvenilir bir rehber olamaz. Bazı bilimsel problemler, hiçbir ticari değer içermediği halde araştırılmayı hak eder. Eski Mısır bilimi ya da epistemoloji gibi kimi alanlarda pek az insan tarafından okundukları halde birinci sınıf akademik çabayı şart koşar. Rus edebiyatı ya da ahlak felsefesi gibi konular, pek az lisans öğrencisinin ilgisini çekse de ya da iş bulmada özel bir avantaj sağlamasa da müfredatın değerli bileşenleridir.” (age 31)

Bu konuda Martin Kenney şu vurguyu yapıyor: *“Belki de en büyük ironiyi ABD sanayisi yaşayacak. Üniversite parsel parsel pazarlandıkça, temel bilimler büyük zorluk çekecek. Ticarete yönelmemiş araştırmacı profesörler dezavantajlı duruma düşecek, yeni fikirlerin doğum yeri ve vasıflı bir işgücünün eğitim alanı olan ortak entelektüel zeminler aşınıp kirlenecek. O zaman, sanayi zaten kendi kendisini kontrol edemediği ve kamu kesiminin ona getirdiği sınırlamalar da böylece yok olduğu için aslında kendi hayat pınarını kirlettiğini anlayacak.”*

Girişimci üniversite=sansürcü sermaye

“Sanayi” gibi “sevimli” bir isim adı altında üniversitelere müdahale eden sermaye gruplarının bu şekilde öğrencilerle daha okul hayatlarında bağ kuracağı, bunun da iş sorununun çözümüne destek sunacağı gibi iddiaları sıkça duymaktayız. Ancak meselenin özünün bu derece masum olmadığı açıktır. **Bilimsel araştırmalara yön veren ve kaynak sunan şirketlerin rekabetin esas olduğu piyasaya gerçekliği içinde ortaya çıkan ürünü toplum yararına kullanmak bir yana rakip şirketleri alt etmek için gizlemesi, daha fazla kâr elde etmeye yönlendirmesi veya işine gelmeyen sonuçları saklaması gibi uygulamalara başvurması oldukça doğal görülmektedir.** Bu da zaten yukarıda bahsini ettiğimiz akademik özgürlük talebimizi ve bilimi devrimci gençlerin neden savunması gerektiğini temellendirmektedir.

Araştırmacı yazar Le Carré *“Özellikle Kuzey Amerika’da*

son derece nitelikli tıbbi araştırmacıların sponsor ilaç firmalarına karşı sesini yükselttiği ve bu yüzden iftiraya ve kovuşturmaya maruz kaldığı pek çok örnek yaşandı” diyor. Yazar ise şöyle devam ediyor:

“Kongre durumdan mutlu olsa da endüstrinin akademik bilime desteğinin artması herkesi memnun etmiyor. Kimilerine göre şirket kaynakları araştırmaları kamusal değil özel hedeflere tabi kılabilir. Eleştirilere göre üniversiteler sponsor şirketleri memnun etmek için araştırma bulgularını sansürleyecek ve gizlilik kurallarına başvuracak, ticari çıkar için lisansüstü öğrencileri sömürecek ve atama ve terfileri yozlaştıracak. Genex şirketinin kurucusu Leslie Glick’in sözleriyle ‘Ticari bakış açısı salt tez konularını ve araştırma önerilerini etkilemekle kalmayacak, profesör istihdamını ve terfilerini de etkileyecek.’ (age 61)

“şirket desteğinin artışı sorunsuz olmadı. En ciddi meselelerden biri gizlilikteki artış. Araştırma desteği veren firmalar ticari değer taşıyan bulguların rakiplerinin eline geçmesini istemiyor haliyle. Bu nedenle şirket yetkilileri destek verdikleri çalışmalarla ilgili bilgilerin hem araştırma sürer-

ken hem de bittikten sonra bir süre gizli tutulmasında ısrar edip patent başvurusu kararını verebilmek istiyor. Hatta patenti alınamayacak kimi değerli bilgilerin daimi ticari sır olarak görüyor.” (age 66)

“Her beş yaşam bilimi profesöründen neredeyse biri araştırmanın yayınlanmasını ticari nedenlerle altı aydan fazla ertelediğini söylüyor.

Harvard’a bağlı bir hastanede çalışan Scheffer Tseng’in göz kurumasına karşı geliştirdiği ilacın test edildiği klinik bir çalışmadaki olumsuz bulguları olduğundan küçük gösterdiği ortaya çıktı. Ardından Tseng’in ve amirinin ilacı üreten şirkette hissedar olduğu anlaşıldı.” (age 68-69)

“Daha da deşset verici kimi örneklerde ilaç şirketleri üniversitelerdeki bilim adamlarının ulaştığı olumsuz sonuçları gizlemeye kalkışmıştır. Örneğin San Francisco’daki California Üniversitesi’nden Betty Dong, Synthroid adlı pahalı bir ilacın ucuz jenerik alternatiflere nazaran daha etkili olup olmadığını test etmek için şirketten fon alır.” Ancak araştırma sonucunda ucuz alternatiflerinden farkı olmadığını ortaya çıkar. Dong ise sözleşmesine rağmen akademisyen sorumluluğunun etkisiyle bulgularını kamuoyuyla

paylaşır. Bunun üzerine şirket Dong’u etik hatalar yapmakla suçlar ama bunu kanıtlayamaz. Üniversite ise Dong’u sahiplenmez.

Yine başka bir örnek de Toronto Üniversitesi’nden Nancy Olivieri’nin Kanada’nın en büyük ilaç firması Apotex’le bir talassemia ilacını test etmek için sözleşme imzalaması. İlacın düşünüldüğünden az etki yarattığı anlaşılınca sözleşmeye rağmen bulguları yayınlamakta ısrar eden Olivieri dava açmakla tehdit edilir. Medyada aleyhinde asılsız, imzasız yayınlar çıkar. Hastane yönetimi tarafından suçlanır, görevden alınır. Üniversite tarafından sahiplenilmez. Ardından şirketin bir süredir üniversiteye ve hastaneye bağışta bulunduğu ortaya çıkar.



“Bu tür taktikler kamuoyunda kafa karışıklığı yaratıp önemli tartışmaları çarpıtabilir. Örneğin pasif sigara içiciliğinin sağlığa etkilerine dair görüşleri ele alan bir çalışmada, herhangi bir olumsuz etki olmadığını belirten çalışmaların % 74’ünün tütün sanayisiyle bağları olan yazarlarca kaleme

alındığı ortaya çıktı. Sanayile bağı olan yazarların % 94’ü, bu tür bağlantısı olmayanlarınsa sadece % 13’ü pasif içiciliğin sağlığa zararsız olduğu sonucuna vardı.” (age 76)

Eğitimin yozlaşması

Tabii mesele yalnızca özel şirketlerin üniversiteye “bağışlar” yaparak müdahale etmesiyle sınırlı kalmıyor. **Ticarileşme bir olgu olarak eğitim sisteminin damarlarında dolaşmaktadır. Bu nedenle yalnızca “işveren” söz konusu olduğunda değil üniversite yönetimi de bu ticarileşirmenin sonucu olarak piyasada bir aktör olarak boy göstermektedir.** Sürekli eğitim kursları, piyasada satışa sunulan eğitim CD’leri vb. üniversitelerin doğrudan kâr ve reklam peşinde koşmalarını beraberinde getirmektedir.

“Halka hizmet” veya “kendini geliştirmek”, “hayat boyu öğrenmek” gibi güzel adlarla hazırlanan kursların uzun süre verilmesinin tek ölçütünün kârlılık olduğu saklanmaktadır. Kursların başarısı öğrencilerin geldiği düzey değil yönetimin elde ettiği kâr oranı ile ölçülmektedir. ABD’de sadece mesleki beceri gelişimine harcanan para-

nın yılda 40 milyar dolar civarında olduğu düşünülürse bunun nedeni daha iyi anlaşılacaktır.

“Şirketlerin böylesine yoğun müdahalesinin tüm programı şirket ürünleri için dev bir reklam egzersizine dönüştürüp eğitim sürecini yozlaştırıp yozlaştırmayacağını kendisine sormadan edemiyor insan. Sponsor şirketlerin müdahalesi o kadar yoğun ve sponsorların ticari kaygıları o kadar aşikar ki, geride ciddi şüpheler kalıyor. Bir kere madem şirketler yüklü bir kazanç elde etmeyi umuyorlar neden doktorların eğitimine yüz milyonlarca dolar harcıyorlar?” (age 87)

“Ticarileşme, akademik camiadaki meslektaşlık ilişkisinin ve güvenin altını oyup önceden mevcut olmayan bölünme ve gerilimler yaratabilir. Geleneksel akademik görevler için büyük çaba sarf eden hocalar yeni bir iş kuran ya da zamanının büyük kısmını danışmanlığa ayıran meslektaşlarına öfke duyacaktır. Beşeri bilimciler kendilerine yeterince değer verilmediğini düşünecektir. Akademik kadroyla idare arasında patent gelirlerinin paylaşımı ya da bir hocanın kurduğu ama kısmen okulun fonladığı bir şirketin idaresi konularında çatışmalar baş gösterecektir. Üstlerini kendi fikirlerini çalıp çıkar uğruna bir şirkete satmakla suçlayan lisansüstü öğrenciler çıkabilir. Bir şirketin sponsor olduğu bölümde gizlilik kuralları dayatan meslektaşlarını suçlayan bilim adamları olabilir.” (age 112)

“Daha da önemlisi ticarileşme süreci, üniversitenin çıkar gütmeyen ve nesnel bir öğretim ve araştırma kurumu olma itibarını zedeleyebilir. Tıp fakülteleri ilaç şirketlerinin klinik testlere müdahale etmesine ses çıkarmadığı, profesörler ilgili şirketlerle aralarındaki bağları açıklamadan kimi tartışmalı konular üzerinde yazı yazdığı, dekanlar öğretim materyallerine reklam koyulmasına razı geldiği sürece ka-

muoyu, kurumun ve kadrosunun bağımsızlığını ve tarafsızlığını sorgulamaya başlayabilir.” (age 115)

Piyasaya açılma

Eğitimin piyasalaşması süreci doğaldır ki yeni bir olgu veya trend değildir. **Sınıfsal olarak meseleye yaklaştığımızda anlaşılmaktadır ki eğitim kurumları bir bütün olarak egemen sınıf(lar)ın hizmetindedir ve kelimenin tam manasıyla bir özerklikten bahsetmemiz mümkün değildir.** Dolayısıyla emperyalist-kapitalist sistemin hüküm sürdüğü topraklarda kurulu olan üniversitelerin de halktan yana olmasını ve kusursuz bir bilimsel üretim yapmasını beklemek mümkün olamaz.

Ancak sınıf mücadelesi sonucunda halkın talepleri doğrultusunda belirli adımları atmaya egemen sınıf(lar) zorlanabilir. 20. yüzyıl içerisinde sosyalist ülkelerin varlığı, devrimci mücadeleler, halk hareketleri kapitalist ülkelerde burjuvazinin belirli tavizler vererek bir dereceye kadar akademik özerkliğin yerleşmesini sağlamıştır. Bu anlamda bilhassa Avrupa'daki üniversiteler ABD'li üniversitelere nazaran bilimsel ve mali özerklik konularında ve öğrencilerle öğretim üyelerinin örgütlülüğü konusunda daha ileri bir konuma ulaşabilmiştir.

Bugün yaşanan ise dünya çapında derinleşen krize paralel büyük bir pazar olarak büyük sermaye gruplarının iştahını çeken eğitim alanının öne çıkması ve ticarileşmede sınır tanınmaması, elde edilen hakların gasp edilmesidir. Ülkemizde ise zaten akademik anlamda özgürlükten, öğrencilerin söz ve karar hakkından ve bilimsel üretimden söz etmek mümkün olmadığı için söz konusu saldırıların etkisi çok daha boyutlu olmaktadır.



Eğitimin piyasalaşması süreci doğaldır ki yeni bir olgu veya trend değildir. Sınıfsal olarak meseleye yaklaştığımızda anlaşılmaktadır ki eğitim kurumları bir bütün olarak egemen sınıf(lar)ın hizmetindedir ve kelimenin tam manasıyla bir özerklikten bahsetmemiz mümkün değildir.

Dolayısıyla üniversitelerin piyasalaşmasının yeni bir durum olduğu, üniversitelerin “bizim” olduğu gibi savlar gerçeği yansıtmamaktadır. Bizim için önemli olan eğitimdeki trendi incelemek, sistemin planlarını öngörmek ve mücadele hattımızı buna uygun şekilde biçimlendirmektir.

Ticarileşmenin kriterleri

Yazar eğitimde ticarileşmeyi bazı yazarların şu kriterler içinde tanımladığını belirtiyor:

- 1- Ekonomik güçlerin üniversiteler üzerindeki etkisi
- 2- Şirket kültürünün üniversiteler üzerindeki etkisi (Mesela kampüslerde “CEO”, “net faaliyet kârı” veya “marka” gibi terimlerin daha fazla kullanılması)
- 3- Öğrencilerin kariyerini ilgilendiren derslerin müfredattaki ağırlığının artması
- 4- Üniversite harcamalarında tasarrufa gitme (Sözleşmeli öğretmenlerin işe alınması gibi)



5- Sayısallaştırılması gerçek anlamda mümkün olmayan meseleleri sayısallaştırma çabası (Değer mevzusunu nitel değil parasal terimlerle ele alma) (sayfa 5 Dipnot)

“1975’den bu yana üniversiteler araştırma ve eğitim faaliyetlerinden para kazanma konusunda çok daha agresif davranıyor. Birçok üniversite örneğin patent lisansı veren gelişkin programlar, kâr amacı güden internet eğitim hizmetleri ve bir dizi ticari inisiyatifi hayata geçirdi.” (Age Ön-söz)

“1980’de Kongre, üniversitelerin kamusal kaynaklarla yürütülen araştırmalardan elde edilen keşiflere lisans almasını kolaylaştıran Bayh-Dole Yasası’nı kabul etti.” (age 12) Bu yasa “sanayi-üniversite işbirliğini” kolaylaştırdı. 2000 yı-

linda üniversitelerin patent hacmini 10 kat büyüttü ve lisans ücretlerinden yıllık 1 milyar dolar kazanmaya başladı. Akademik araştırmalara şirketlerin desteği 1970’lerde % 2.3 iken 2000’de % 8’e çıktı.

Yazar kitabında ticarileşmenin en yoğun şekilde tıp ve işletme fakültelerinde yaşandığını belirtmektedir. Bu durum ülkemiz için de bariz şekilde görülen gerçeklerdir. **Şirketlere ticari danışmanlık ve girişimcilik konularında bu bölümlerin yönetiminin ve akademik kadrosunun oldukça aktif olduğu bilinmektedir.**

Ticarileşmenin ilerlemesiyle birlikte büyük paralar kazanan özel okullar en yetkin profesörleri bünyesine katmak, en başarılı öğrencileri çeşitli burs olanakları ile cezbetmek için büyük bir yarış içine girmektedir. Ülkemizde bir öğrenciden talep edilen yaklaşık 20 bin lira olduğu ve her bir üniversitede binlerce öğrencinin okuduğu hesap edildiğinde üniversitenin reklamı için birkaç öğrenciye rüşvet vermesi kimseye şaşırtıcı gelmemektedir. Artık eğitimin niteliği, bilimsel üretimin gelişkinliği gibi konular değil mezuniyetin ardından vaat edilen iş olanakları ve burs-

Üniversitelerin piyasalaşmasının yeni bir durum olduğu, üniversitelerin “bizim” olduğu gibi savlar gerçeği yansıtmamaktadır. Bizim için önemli olan eğitimdeki trendi incelemek, sistemin planlarını öngörmek ve mücadele hattımızı buna uygun şekilde biçimlendirmektir.

lar ön plana çıkarılmakta, bu gürültü içinde en temel haklarımızın da üzerinden atlanılmaktadır.

Ancak yazarın kitabında öyle örnekler var ki ticarileşmenin zamanla nasıl bir virüs gibi yayıldığını ve öğrencileri de sardığını anlamak mümkün olmaktadır. “Ticarileşme üniversite öğrencilerinin yaşamını başka kaygı verici yollardan da etkiler. 2001 yılında iki birinci sınıf öğrencisi arkadaşlarına bir şirketin tanıtımını yapma karşılığında o şirketin okul masraflarını karşılamaya ikna edince gazetelere çıktılar. Bunu örnek alan başkaları çıkacaktır. Kampüslerde çok sayıda öğrenci sponsor şirketin reklamını yapmaya başlayabilir. Öte yandan kimi öğrenciler ders notlarını özel şirketlere satıyor ve bunlar da başka öğrencilere rehber kitaplar hazırlıyor. Mantıken üniversite yetkililerinin bu tür girişimlere kısıtlama getirmesi gerekir. Ama kurumunu ve eğitim imkanlarını kâr amacıyla şirketlere pazarlayan bir okul bunu yaparsa ikna edici olur mu?” (age 109)



KOLEKTİFİN SESİ

Daha etkili bir kitle çalışması ve güçlü kitle örgütleri için...

Önümüzdeki dönemde kitle örgütlerindeki değişimleri ve olanakları, kitle mücadelesindeki gelişimi ve örgütsel deneyim ve yaklaşımlarımızı göz önüne alarak daha sistemli, planlı ve uzun dönemli perspektife sahip bir çalışmayı hayata geçirmek istiyoruz.

Üniversitelerde ve liselerde yeni öğrenim döneminin başlamasıyla birlikte 6 Kasım hazırlıkları öncelikli olmak üzere tüm alanlarımızda toparlanma ve hareketlenme yönlü çalışmalar başlamış durumda. Bu sene önceki senelerden edindiğimiz deneyimlerden de yararlanarak mücadelemizi daha ileriye taşımaya, örgütsel olarak içinden geçtiğimiz süreci geliştirmeyi ve politik birikimimizi derinleştirmeyi hedefliyoruz.

Bu hedeflere ulaşma doğrultusunda önceliklerimiz arasında demokratik kitle örgütlerindeki çalışmalarımızı geliştirme ve sağlamlaştırma görevi bulunmaktadır. Bu görev ve hedef YDG'nin gündeminde her zaman temel bir gündem olmuştur. Hiçbir dönem kitle örgütlerindeki çalışmanın önemi reddedilmemiştir ancak her dönemin ve her alanın kendi özgünlüğü içinde kitle örgütlerine yaklaşım ve bu örgütler içinde faaliyet konularında farklılıkları bulunmaktadır. Önümüzdeki dönemde **kitle örgütlerindeki değişimleri ve olanakları, kitle mücadelesindeki gelişimi ve örgütsel deneyim ve yaklaşımlarımızı göz önüne alarak daha sistemli, planlı ve uzun dönemli perspektife sahip bir çalışmayı hayata geçirmek istiyoruz.**

Devrimci mücadelenin bir parçası olarak ağırlıklı olarak öğrenci gençlik içinde örgütlenen ve daha genel bir yaklaşımla halk gençliğini saflarında birleştirmeyi hedefleyen YDG'nin ülkemiz devriminin özgünlüğünü göz önüne alarak plan ve program belirlemesi doğaldır. Mevcut örgütsel yapısının ağırlıklı kısmı öğrenciler arasında ve şehirlerde bulunmasından dolayı **devrimimiz için öğrencilerin ve şehirlerin yeri ve önemi** hesaba katılarak beklentilerimizi belirlememiz akılcı bir tutum olacaktır. Bu konular hem bu yazının konusu olmadığı için hem de yayınlarımızda çeşitli boyutlarıyla ele alındığı için ayrıntılı şekilde açıklamaya gerek yoktur ancak vurgulamamız gereken iki konu oldukça değerlidir.

Bunlardan ilki küçük burjuva sınıfsal özellikleri bünyesinde barındıran öğrenci gençliğin yeni demokratik devrimin önemli ve güvenilir bir bileşeni olduğu gerçeğidir. Öğrenci gençlik sınıfsal gerçekliği içinde belirli zaaf ve yetmezliklere sahiptir ancak hem gençliğin verdiği özgünlükler hem de entelektüel gelişime, araştırmaya-incelemeğe yatkınlığı nedeniyle devrimci teoriyi kavramada ve hayata uygulamada avantajlara sahiptir. Bu nedenle ülkemizin ve uluslararası devrimci hareketin



deneyimlerinden de öğrenilmektedir ki devrimci önderlerin ve kadroların önemli kısmı öğrenci gençlik içindeyken devrimci mücadeleye katılmıştır. Bundan dolayı YDG'nin üniversiteli ve liseli gençlik içindeki faaliyeti devrimimiz açısından oldukça değerlidir ve öğrenciler içindeki örgütlülüklerimizi güçlendirmemiz görevini küçümsemek doğru olmayacaktır.

Bizim için hesaba katmamız gereken bir diğer olgu da şehirlerdeki çalışma konusudur. **Ülke gerçekliği içinde kırsaldaki mücadele esas şehirlerdeki çalışma ise talidir.** Bu, şehirlerdeki çalışmanın önemsiz olduğu anlamına kesinlikle gelmemektedir. Bunun anlamı şehirlerdeki mücadelenin kırsaldaki silahlı-silahsız mücadeleyi desteklemesi, güçlendirmesi ve gündemleştirmesidir. Şehirlerde işçi sınıfının, kent yoksullarının, öğrencilerin ve devrimin bileşeni olan diğer sınıfların kendi aralarında ve köylülerle, tarım işçileriyle birliği için mücadele etmesidir, işçi-köylü ittifakına bilhassa önem vermesidir. Demokrasi mücadelesine ağırlık vermesi, başta Kürt ulusu olmak üzere tüm ezilen, ayrımcılığa uğrayan kesimlerin hak ve taleplerinin yüksek sesle savunulmasıdır. Şehirlerdeki mücadelenin görevleri daha da sayılabilir. Ancak düşmanın güçlü, devrimcilerin daha güçsüz olduğu ve devrimin son aşamalarına kadar bu dengenin tersine dönmeyeceği hesaba katıldığında, şehirlerde **uzun dönem istikrarlı bir çalış-**

ma yürütebilmek ve sağlam örgütlülükler kurabilmek açısından ülkemizin devrim gerçekliği göz önüne alınarak planlar yapılmalıdır.

Şehirlerde uzun dönemli ve istikrarlı çalışmalar yürütebilmek ve sağlam örgütlülükler kurabilmek için kitle örgütlerinde çalışmanın **vazgeçilmez** bir yeri bulunmaktadır. **Kitle örgütleri, belirli sorun ve talepler doğrultusunda konuyla ilgili en geniş kitlenin biraraya geldiği, kitlelerin örgütlendiği ve mücadele ettiği, sosyal dayanışmayı güçlendirdiği örgütlerdir.** Sistemin yarattığı kimi sorunları çözmek isteyen, belirli hak taleplerinde bulunan ve örgütsüzleştirme-yalnızlaştırma-bireycileştirme saldırılarına karşı kitlelerin sosyalleştiği ve dayanışmayı hissettiği bu alanların devrimciler açısından **kitlelerle bağ kurmak ve kitleleri hareketlendirmek** açısından önemleri reddedilemez.

dilemez.

Kitle örgütleri işleyiş ve biçim açısından belirli ortak, evrensel ilkelere sahiptir. Bu ilkelere uyduğu sürece misyonunu oynaması ve ilgili kitlenin güvenini kazanması mümkündür. Ancak kitle örgütleri de amaç, kapsam ve politik mücadeledeki duruşları ile farklılıklar arz etmektedir. Örneğin YDG de işleyiş ve kitlelere yaklaşımı vb. açılardan ele alındığında demokratik bir kitle örgütüdür. **Ancak YDG'nin özgünlüğü, bünyesinde devrimci gençleri, devrime sempati duyan gençleri birleştiriyor olmasıdır.** Emperyalizme, faşizme ve feodalizme karşı çıkan ve halkın kurtuluşunun devrimden geçtiğinin bilincinde olan gençleri bünyesine almaktadır. Doğallığında bu bilince çok farklı özellikteki gencin ulaşması mümkündür. Bu nedenle devrimci mücadeleye yaklaşım, üstlendiği görevler, teorik birikim, pratikteki netlik, ideolojik duruş, dünyaya bakış açısı vb. çok sayıda açıdan ele alındığında YDG'liler arasında da çok sayıda farklılığın olması doğaldır. Bu nedenle YDG asgari kıstaslara uyan ama kendi içinde de çeşitlilik gösteren geniş bir kitleyi kapsamayı hedeflemektedir. **Ancak devrimci mücadele içinde YDG'nin aktif şekilde yer alması YDG'lilerin devletle daha sık karşı karşıya gelmesine ve düzen açısından daha tehlikeli bulunmasına neden olmaktadır. Doğal olarak YDG de daha geniş kitlelere ulaşmak, devrimci bi-**

lini yaymak, düzenin saldırı ve yoğunlaşmalarından kendisini korumak ve örgütlülüklerini güçlendirmek için devrimin nesnel gerçeklerine uygun önlemler almalı, YDG'liler bu doğrultuda çok sayıda kitle örgütü içinde de aktif şekilde yer almayı ihmal etmemelidir.

Şayet kitleler kitle örgütlerinde biraraya geliyorsa, en geniş kesime bu kitle örgütleri üzerinden seslenmek mümkünse ve yine bu kitle örgütleri üye toplantıları-kongreler ve çeşitli etkinlikler üzerinden demokratik bir forum işlevini de taşıyorsa her YDG'linin alanın gerçekliği doğrultusunda belirli kitle örgütlerinde faaliyet yürütmesi bir ihtiyaç olarak karşımıza çıkmaktadır.

Mevcut kitle örgütlerinde çalışalım

Bu doğrultuda ilk adımı atarken en mantıklı hareket doğal olarak alanımızda kurulu olan **mevcut örgütlere üye olmaktır**. Alanda belirli bir yeri, saygınlığı, etkisi, işlevi olan kitle örgütlerine girmenin avantajları bulunmaktadır.

Bu açıdan ele alındığında içinden geçtiğimiz süreçte olanaklarımızın daha fazla arttığına tanık olmaktadır. **Özellikle öğrenci gençlik açısından yakın geçmişte gündeme gelen ve yeni kurulan çeşitli örgütler açısından bu tespit geçerlidir.**

TMMOB'un öğrenci birimlerinin geçmişi çok uzun değildir, işleyiş açısından henüz oturmuş sayılmaz. Yine **Eğitim-Sen** de geçtiğimiz yıldan bu yana öğrenci birimleri oluşturmaktadır. **TTB**'nin de işleyen öğrenci kolları mevcuttur. Bu örgütler meslek örgütleri olduklarından ve toplum içinde saygın bir konuma sahip olmalarından kaynaklı öğrencilerin ilgisini çekmektedir. Birkaç sene sonra başlayacakları mesleklerini ve meslektaşlarını yakından tanımak, iş olanakları bulmak, mesleki hak gasplarına karşı çıkmak, akademik sorun ve ihtiyaçları dillendirmek, benzeri ilgi alanlarına sahip kesimlerle biraraya gelmek vb. çok sayıda faktör öğrencilerin bu örgütlere sempati ile bakmasına neden olmaktadır.

Genç-Sen de son süreçte kurulma aşamasında olan bir örgütlenmedir. Genellikle devrimci ve demokratik örgütlerden gençlerin biraraya geldiği sendikada dar grupsal çıkarılardan dolayı ciddi sıkıntılar yaşansa ve geniş öğrenci kesimlerini tartışmalara katmasa da DİSK'in de etkisiyle geniş bir kesimin ilgisini çeken bir konum elde etmiştir. Kitle hareketlenmesinin gelişmesine paralel bu sorunların aşılması potansiyeli göz ardı edilmemelidir. Genç-Sen'i kitle örgütleri içindeki çalışmamızda esasa almak veya kesinlikle reddetmek için hiçbir gerekçe yoktur. Diğer örgütlerde olduğu gibi Genç Sen de planlarımızda hesaba katmamız gereken bir örgütlenmedir.

Bununla birlikte birçok üniversitede kulüplerin de geçmiş senelere nazaran daha etkin olduklarını gözlemlemekteyiz. Bunun nedenleri arasında yeni açılan özel üniversitelerin öğrenci çekme amacıyla sosyal faaliyetleri öne çıkarmasının etkisiyle özellikle büyük şehirlerdeki üniversitelerin de kulüp çalışmalarına daha fazla önem verdiği görülmektedir. Yine AB'ye uyum süreci ve Bologna Projesi adı altında kulüpler maddi desteklerden daha fazla yararlanmaktadır ancak bunlar genellikle "kişisel gelişim", "iş kaynakları" gibi şirketlerin çıkarlarına uygun faaliyetler yürütmektedir. **Belirli koşullarda bu kulüpler içinde çalışmayı da tercih edebiliriz ama kulüpler üzerine artan ilgiyi dikkate alarak bağımsız ve sosyal-kültürel içerikli kulüpleri güçlendirmeyi gündemimize alabiliriz.**

Yine, öğrencilerin okul dışında biraraya geldiği, faaliyetlerine dahil olduğu çeşitli kitle örgütleri de mevcuttur. Hemşeri, çevre, kültür, kadın vd. alanlarda faaliyet yürüten DKÖ'leri unutmamalıyız. Özellikle taşra kentlerde kent genelinde faaliyet yürüten bunun gibi örgütler hem öğrencilerin ilgisini çekebilmekte hem de kentin en ileri kesimlerine ulaşmamıza yardımcı olmaktadır. Bu kitle örgütlerinin çalışmalarını üniversitelere ve liselere taşımak sosyal imkanların az, baskının fazla olduğu alanlar açısından bize avantaj sağlayabilir.

Kitle örgütlerine emek verelim

Alanımızda mevcut kitle örgütlerini tespit ettikten sonra doğal olarak bu örgütleri tanıma yönlü bir çaba içine girmemiz doğaldır. DKÖ'lerin faaliyetleri, yönetimlerinin niteliği, kitleyle bağları, tabanın ilgisi vb. birçok faktör hangi DKÖ'ye öncelik vereceğimizi bizlere gösterecektir. Geçtiğimiz dönem bazı alanlarımızda bu yönlü etüt çalışmaları yapan yoldaşlarımızın ilgi gösterdikleri DKÖ'ler hakkında ayrıntılı bilgiler edindiğini ve bunun sayesinde önümüzdeki dönem için **daha somut ve özel planlar** çıkarabildiklerini biliyoruz.

Üyesi olduğumuz DKÖ'lerde dikkat etmemiz gereken en önemli husus söz konusu kitle örgütünün amaç, talep ve çalışmalarını sahiplenmek ve özveriyle çalışmaktır. Kitle örgütüne boş zamanlarında giden, ihtiyaç olduğunda yok olan, sürekli eleştirip gevezelik yapan, derneğin çalışmalarına ilgi göstermediği halde yalnızca yeni insanlarla tanışıp dergi satmak için DKÖ'yü kullanan tavır ve davranışlardan kesinlikle kaçınmalıyız.

DKÖ'ler kitlelerin ihtiyaçları doğrultusunda kurulduysa ve biz de kitlelerin bir parçasıysak aynı sorunları bizler de yaşamaktayız. Mühendislik öğrencisi yoldaşlarımızın da TMMOB'a, eğitim fakültesinde okuyan yoldaşların Eğitim-



Sen'e ihtiyacı vardır. Kadın yoldaşların kadın örgütüne, liseli yoldaşların LÖB'e ihtiyacı vardır. Çevremiz kirleniyorsa veya kültürel sanatsal üretimin önüne engeller çıkarılıyorsa bunlardan bizler de etkilendiğimiz için bu örgütler aynı zamanda bizim içindir de. Dolayısıyla bizler bu örgütlere "önderlik" etmek için "atanmıyoruz". Veya bu örgütlere gitmemizin tek kastı YDG'ye yeni birkaç yoldaş daha kazanmakla sınırlı değildir. **Kitlelerin sorunlarını paylaşmak, kitlelerden öğrenmek, kitlelerle birlikte hareket etmek için kitlelerin bir parçası olarak bu örgütlere gideriz.**

Bizim devrimci bilincimiz ve örgütlü duruşumuz kitle örgütlerinin aldığı kararlardaki etkimizle, pratikteki tutarlılığımızla, dürüstlüğümüzle ve çalışkanlığımızla ve kritik anlarda ve devlet baskısı karşısında yönlendiriciliğimizle yani pratik içinde kendisini gösterecektir ve ancak bu şekilde kitlelerin sevgisini ve güvenini kazanmamız mümkün olacaktır. Dolayısıyla söz konusu kitle örgütünün hedef ve talepleriyle ilgilenmeyen yoldaşları zorla oraya göndermemeliyiz. Zaten göndersek de işe yaramayacağını kısa sürede göreceğiz.

"Bilinçsiz insanları" örgütlemek için veya "kitleler bizden korkar" diyerek daha "basit", "sıradan" görünümlü olduğunu düşündüğümüz örgütlerin kuruluşuna katılmamalı veya bu şekilde düşündüğümüz örgütlerde çalışmamalıyız. Bu, kitlelere yukarıdan bakan, ukala bir anlayışın ürünüdür ve bu anlayış sahiplerinin devrimci mücadeledeki ömürleri

Bizim devrimci bilincimiz ve örgütlü duruşumuz kitle örgütlerinin aldığı kararlardaki etkimizle, pratikteki tutarlılığımızla, dürüstlüğümüzle ve çalışkanlığımızla ve kritik anlarda ve devlet baskısı karşısında yönlendiriciliğimizle yani pratik içinde kendisini gösterecektir ve ancak bu şekilde kitlelerin sevgisini ve güvenini kazanmamız mümkün olacaktır.

de azdır. Bizler anti-emperyalist olduğumuz, devrimci olduğumuz için YDG'li; liseli olduğumuz için, lisedeki muameleden rahatsız olduğumuz için LÖB'lü; gerçek kurtuluşun sosyalizmde olduğunu bildiğimiz için genç komünistiz.

Bu nedenle eğer bir kitle örgütünde çalışma yürütmeyi kararlaştırdıysak, o örgüte gerçekten emek vermeliyiz. Görev üstlenmeli, aldığımız görevi zamanında yerine getirmeli, hesap vermekten kaçınmamalıyız. Tabii bu, her şeyin önüne kitle örgütünü koyacağımız anlamına gelmemektedir. Ancak YDG'nin genel perspektifi, faaliyetleri göz önüne alınarak kitle örgütlerinde görevler üstlenmeli ama anlayışta ve uygulamada kitle örgütünü sahiplenmeli, kitle örgütlerine yeni üyeler kazandırmalı, kitle örgütünün gelişip güçlenmesini dert edinmeli, faaliyetlerinde yer almalıyız.

Kitle örgütlerini demokratik forumlara dönüştürelim

Kitle örgütleri ancak kitlelerin aktif katılımı ile gerçek işlevine kavuşabilir. İçinde faaliyet yürüttüğümüz kitle örgütlerinde de başta üyeleri olmak üzere kitle örgütünün seslendiği en geniş kesimin bir araya gelmesi için çaba gösterirsek DKÖ'nün daha etkin ve işlevli olmasını sağlarız.

Bunun için önerilerde bulunmalı, plan ve politikalar sunmalı ve çaba harcamalıyız. Bunun için özellikle kitle örgütünün üyeleriyle diyalog kurmamız, eleştiri ve önerilerini almamız gereklidir.

Şayet kitleleri biraraya getirir ve herkesin kendisini ifade edebilmesini sağlayabilirsek kitle örgü-

tü demokratik bir forum işlevine kavuşacak ve demokratik bilincin gelişmesine yardımcı olacaktır. Bu, kitlelerden öğrenmemizi ve acil sorun ve talepleri anlamamızı da sağlayacaktır. Aynı zamanda politikalarımızı sunmamız ve gericilerle reformistleri teşhir etmemiz de mümkün olacaktır. Düzenli kitle toplantıları, tartışma günleri-forumları, etkinlikler bunun araçları arasındadır.

Aynı zamanda örgüt tabanının kitle örgütüyle ilişkilerini geliştirmek için çeşitli sosyal olanakların oluşturulmasına yardımcı olabiliriz. Ders kitaplarının temini için önerilerde bulunabilir, öğrencilerin barınma ve burs sorunlarının çözümü için çaba harçayabilir, önemli ve zor dersler için kursların örgütlenmesini önerebiliriz. **Bu sorunları yaşayanlar, dertlerinin kitle örgütünde ciddiye alınıp çözümünü için çaba harcanacağını bildiklerinden güvenleri de pekişecektir.** Kütüphane oluşturmak, okuma grupları kurmak, kültürel etkinlikler düzenlemek de kitleleri DKÖ'ye çekecektir. Bunların hepsinin amacı kitlelerin kendi içinde (doğallığında bizim de kitlelerle) diyalog kurması, sosyalleşmesi ve dayanışmasını sağlamaktır.

Politik çalışmayı arka plana atmamalıyız

Kitle örgütleri belirli bir amaç doğrultusunda konuyla ilgili kitleleri biraraya getiriyor veya bu kitlelere sesleniyorsa DKÖ'lerin kitlelerin politik eğitiminde önemli bir işleve sahip olduğu da anlaşılacaktır. **Kitle örgütleri kitlelerin politikleşmesinde, siyasi bilinçlerini geliştirmede önemli araçlardır.** Bizler kitle örgütlerinde bu amaç için de yer alırız.

Gerek kitle örgütünün misyonunu yerine getirmesi için gerekse de gündelik yaşamda ortaya çıkan sorunların nedenleri, temelleri ve çözüm yolları için çaba harcayan, bu doğrultuda sistemle karşı karşıya kalan kitlelerde doğru bir politik rehberliğin sağlanması ve kitlelerin devrimci fikirlerle tanışması için kitle örgütlerindeki çalışmalarımıza önemli görevler düşmektedir.

Bunun için bu kitle örgütlerinde faaliyet yürüten yoldaşlarımızın düzenli, istikrarlı ve planlı şekilde ajitasyon-propaganda yapması gereklidir. Siyasal çalışma kesinlikle reddedilmemelidir. Şehirlerde uzun süreli ve savunma ağırlıklı bir mücadeleyi tercih etmemiz siyasal düşüncelerimizi saklayacağımız veya devrimci politiklardan bahsetmeyeceğimiz anlamına kesinlikle gelmemektedir. Kitle örgütlerinde siyasi çalışma yapmaktan kaçınan yoldaşların gericilerle reformistlerin bataklığına batması mümkün değildir.

Kitle örgütleri kitlelerle bağ kurmada, kitleleri devrim için seferber etmede, bilinçlendirmede ve örgütlemeye önemli misyonlara sahipse bu misyo-

nun hayat bulması için kitle örgütlerindeki devrimcilerin aktif şekilde siyasi çalışma yapması gerekmektedir. Aksi takdirde kitlelerle bağ kurmanın anlamı kalmayacak, kitleleri harekete geçirmek de zaten söz konusu dahi olmayacaktır.

Kitle örgütlerinde siyasi çalışma **düzenli, istikrarlı ve planlı** olmalıdır. Ancak bunun yol ve yöntemleri her alanda farklılık gösterecektir. Alandaki kitlelerin politik düzeyi, örgüt yönetiminin yaklaşımı, tabanın ilgisi, düşmanın yoğunluğu vb. faktörler göz önüne alınarak yeri geldiğinde açıktan, yeri geldiğinde ise daha gizli veya dolaylı yöntemlerle devrimin propagandası yapılmalıdır. Bunda alandaki sınıf mücadelesinin düzeyi, düşmanın gücü, ileri kitlelerin yoğunluğu vb etkenler hesaba katılmalıdır. Bir alanda kitlelerin katıldığı ve alışkın olduğu eylemler farklı bir alanda radikal veya "uç" bulunabilir. Böylesi hatalı gözlemler ve öneriler sonucu tecrit olmamız kaçınılmaz olacaktır.

Gericileri ve reformistleri teşhir edelim

Kitle örgütlerinin hedeflerine uygun bir çalışma tarzı tutturabilmesi ve kitleler için demokratik bir forum haline gelebilmesi açısından devrimcilerin rehberliği ve önderliği önemli bir şarttır. **Yalnızca devrimci bir bakış açısıyla sistemin saldırılarına karşı halkın birliğini sağlayabilir, halk içinde yaratılmaya çalışılan suni ayrışmalara mani olabiliriz.** Ancak gerek devrimcilerin yetmezlikleri ve hatalı politikaları gerekse de düşmanın kitle örgütlerinin potansiyelini bildiği için bu örgütlerin denetimine özel önem vermesi nedeniyle mevcut kitle örgütlerinin büyük kısmı gericilerin (herhangi bir gericili-faşist partinin destekçilerinin) veya reformistlerin denetimi altındadır. Bunun doğal bir sonuç olduğunu anlamalıyız. Devrimcilerin doğru politikalarla, istikrarlı ve düzenli çalışma yürütmediği kitle örgütlerinin gericilerin veya reformistlerin denetimi altına girmemesini beklemek gerçekçi olmayacaktır.

Dolayısıyla kitle örgütlerinde çalışmaya yeni başlayan yoldaşlarımızın bu gerçekliği göz önüne alması gerekmektedir. **Yukarıda bahsini ettiğimiz siyasi çalışmanın önemli bir bileşeni olan gericilerin ve reformistlerin teşhiri kitlelerin kendi güçlerinin farkına varması ve sistemin gerçekliğini anlaması açısından oldukça önemli bir yerde durmaktadır.**

Ancak bu teşhir çalışmasını dikkatli ve planlı şekilde yerine getirmeliyiz. Gericileri veya reformistleri teşhir ederken örgüt tabanından veya örgütün seslendiği kitleden kopuk şekilde hareket edersek tecrit olmamız, DKÖ'den uzaklaştırılmamız ve bizim teşhir edilmemiz kaçınılmaz olacaktır.

Genel toplantı ve diğer etkinliklerde üslubumuza önem vererek, alternatif politikalar ve öneriler



getirerek, gericilerin ve reformistlerin gerçek niyetlerini deşifre ederek bu teşhir çalışmasını yerine getirmeliyiz. Kitlelerle bağ kurabildiğimiz, ortaklaşabildiğimiz, destek alabildiğimiz durumlarda teşhir faaliyetini açıktan yerine getirmek mümkün olabilirken içine yeni girdiğimiz, desteğimizin zayıf olduğu alanlarda daha gizli ve dikkatli hareket etmeliyiz. **Tüm çalışmalarımızda başarılı olmamızın yegane koşulu örgütün tabanının ve seslendiği kitlenin desteğini alabilmekten geçmektedir.**

Gericilerin veya reformistlerin önderliğindeki kitle örgütlerinde yerleşmiş bulunan kitlelerden kopuk çalışma tarzına, kulisçiliğe, pazarlıklara, bürokratik yapıya dikkat etmeli, bu gerici ağ karşısında kendi bağımsızlığımızı korumaya ve kitlelerden kopmamaya özen göstermeliyiz.

Kitle örgütlerinin yönetimlerinde yer alalım

Bizler kitle örgütleri içindeki faaliyetlerimizde halkın içinde devrimci fikirleri yaymayı, siyasi eğitimi geliştirmeyi, demokratik bir alan yaratmayı ve sistemi ve sistemin unsurlarını tecrit etmeyi hedefleriz. Bizim hedefimiz asla ve asla kitle örgütlerinde koltuk peşinde koşup, koltuğu ele geçirdiğimizde de sistemin tem-

siliciliğini yapmak, ün-şan ve rant peşinde koşmak olamaz. Dolayısıyla kitle örgütleri içindeki çalışmalarımızda kulislere, kitlelerden kopuk tartışmalara ve pazarlıklara kesinlikle prim veremeyiz. **Bizim esasımız kitle örgütünün üyeleriyle bağ kurmak, iyi ilişkiler geliştirmek, kitle örgütüne doğru politikalar ve öneriler sunarak kitle örgütünün güçlenmesini ve daha geniş bir kitleye seslenmesini sağlamaktır.**

Bu doğrultuda attığımız her adım doğal olarak kitlelerin desteğini almamızı sağlayacaktır. Kitlelerden aldığımız destek ise kitle örgütündeki gericilerin, reformistlerin ve devletin bizi hedef almasına, çalışmalarımızı sabote etmesine ve bizi teşhir etmesine neden olacaktır. Bunların bertaraf edilmesi, kitlelerle daha etkili bağlar kurulması, politikalarımızın daha hızlı ve etkili şekilde hayat bulması ve örgüt tabanının kitle örgütünün çalışmalarına daha etkin ve istekli şekilde katılabilmesi için kitle örgütlerinin yönetiminde yer almamız önemli avantajlar sunacaktır. Bu nedenle plan ve hedefleri belirleyen yönetim içinde bizim kitlelerle en rahat iletişim kurmamıza yardımcı olacak konumlara ulaşma yollarını da düşünmeliyiz.

Farklı kitle örgütlerinde faaliyet yürütelim

Sorumlu olduğumuz alan genelindeki çalışmalarımızda tüm gücümüzü belirli bir kitle örgütüne akıtmayalım. Gerçekliğimize uygun olarak mümkün olan en çeşitli kitle örgütünde aktif şekilde yer almaya özen gösterelim. Elbette ki kitle örgütü çalışmalarında da esas-tali ayrımı yapmamız ve ona göre yoğunlaşmamız doğaldır ancak kitlelerle bağ kurma meselesini sadece bir kitle örgütüne bağlama hatasına da düşmemeliyiz.

Çeşitli kitle örgütleri içinde yer almamız **öncelikli olarak** farklı kaygı, talep ve sorunları olan geniş kitlelerle bağ kurmamıza yardımcı olacaktır. **İkinci olarak**, aynı alanda faaliyet yürüten farklı kitle örgütlerinin birliği, ortak hareket etmesi bu şekilde daha fazla mümkün olacaktır ve bu da alandaki demokrat kesimlerin biraraya gelmesi açısından oldukça önemlidir. **Üçüncüsü**, alan genelindeki politikalarımızın her bir kitle örgütü nezdinde uyarlanması ve kitle örgütlerinin hareketlendirilmesi halinde belirlediğimiz politikaların etki gücü ve kitleler tarafından sahiplenilmesi daha da artacaktır. **Dördüncüsü**, düşmanın yoğunlaşması ve engelleme çabaları karşısında kendimizi savunmamızın ve kitleleri seferber etmemizin koşulları daha fazla olacaktır.

En geniş demokratik kesimin birliği için çaba gösterelim

Kitle örgütleri içinde çalışmamızın bir diğer amacı da alanımızdaki en geniş demokratik, ilerici kesimin birliğini sağlamaya hizmet etmektir. **Faşizmin saldırıları karşısında en geniş kesimin birliğinin vazgeçilmez derecede önemi bulunmaktadır.** Devrim ve demokrasi mücadelesini yükseltmemiz, faşizmi teşhir etmemiz ve geriletmemiz açısından halk kesimlerinin birliği oldukça değerlidir.

Bu yönlü adımlar atarken kendimizi yalnızca devrimci örgütlerle sınırlandırmamalıyız. Elbette ki diğer devrimci güçlerle ortak hareket etmek oldukça önemlidir, devrimci güçler en fazla güvendiğimiz dostlarımızdır ve sürece göre daha özel ve dar kapsamlı çalışmalara imza atabiliriz. Ancak geniş kitleleri ilgilendiren konularda alanımızda mümkün olan en geniş kesimle ortaklaşmanın yollarını ısrarla ve sabırla aramalıyız. Devrimci güçlerden daha ilerisine bakabilmeliyiz.

Bunun için politikalarımızı ve hedeflerimizi belirlerken en geniş kesimi biraraya getirebilecek, mevcut gündemle ilişkili olan herkesin kabul edeceği bir düzey tutturabilmeliyiz. Öneri, hedef ve programımız en geniş kesimi birarada tutmaya özen göstermelidir ve belirli bir ortaklık yakalanmasının ardından kesinlikle bizi biraraya getiren program ve amaca uygun hareket etmeli, birliği bozacak fırsatçı yaklaşımlara prim vermemeliyiz.

Yeni örgütlerin kurulmasına katkı sunalım

Bulduğumuz alanlarda mevcut örgütler içinde çalışmayı ihmal etmemeliyiz. Ancak alanımızda böylesi bir örgütlenme yoksa, var olanlar düşmanın baskıları karşısında gücünü kaybetmişse veya hareketsizleşmişse, mevcut kitle örgütü tüm kitleyi kapsamıyorsa ya da örgütlenme talebinde bulunan örgütsüz bir kitle ile bağ kurmuşsak doğal olarak yeni bir kitle örgütlenmesinin temeline harç atmaktan kaçınmayacağız, bu örgütlerin kurulması için emek vereceğiz.

Birçok alanımızda kulüp, sendika ve meslek örgütlerinin öğrenci birimleri yeni yeni kurulmaktadır. Örgütsel inşası tamamlanmamış, işleyişi henüz oturmamıştır ancak çalışmaları geniş bir kitlenin ilgisini çekmekte, geniş bir kitleye seslenmektedir. Bu durumda tereddütsüz şekilde bu örgütlerin sağlanması için çaba harcamalıyız.

Yine sanatsal-kültürel aktivitelerle uğraştığı halde örgütsüzlükten kaynaklı sıkıntılar çeken öğrencilerle veya belirli hak gaspı karşısında sorun yaşayan ve muhatap arayan öğrenci gruplarıyla karşılaştığımızda da alana ve kitleye en uygun örgütsel yapılanmaya gitmekten kaçınmamalı, örgüt-

lenme talebinde bulunanların örgütsüz kalmasına müsaade etmemeliyiz.

Bazı alanlarımızda ise gerek mesleki örgütlenmelerin dışardan talepleri gerekse de öğrencilerin ilgisi nedeniyle yoldaşlarımızdan destek talep edilmektedir. Bu talepler ciddiyetle ele alınmalı ve kitle örgütüne uygun bir hat izlenmelidir.

Emeklerimizin karşılığını alabilmesi ve daha başında düşman saldırısıyla dağılması için dikkatli ve planlı hareket etmeli ve her aşamada mümkün olan en geniş kesimle ilişkide olmalı, ortak hareket edilmeli, dayatmalardan kaçınılmalıdır.

Öğrenci derneği perspektifimiz geçerlidir

Yukarıda daha çok mevcut örgütlerde çalışmaya önem vermemiz gerektiğine ve genel olarak kitle örgütlerinde dikkat ettiğimiz bazı konulara değindik. Ancak bu belirlemelerimiz her alanda öğrenci derneği kurma perspektifimizi reddetmediği gibi öğrenci dernekleri için de geçerlidir.

Bizler sınıfsal örgütlenmeler kurmayı esasımıza alırız. **Öğrenciler açısından da öğrencilerin ekonomik-akademik sorun ve taleplerini ele alan, bağımsız, tüm öğrencileri kapsayan öğrenci özörgütlülüklerinin kurulmasını temel gündemlerimiz arasında sayarız.** Açıktır ki mesleki örgütlerin gençlik birimleri, kulüpler veya farklı siyasal güçlerin ittifak halinde kurduğu örgütler vb. tüm öğrencileri değil öğrenciler içinde belirli bir kesimi kapsamaktadır. Ve yalnızca bu tarz örgütler içinde çalışmayla kendimizi sınırlarsak veya bu yönlü propagandalara karşı çıkmazsak devrim için vazgeçilmez bir önemi olan **kitlelerin birliği** için emek verme görevimizi yerine getiremez ve düzenin işine gelen parçalı, birbirinden habersiz ve birbirine ilgisiz örgütlenmelerin yarattığı bölünmüş bir kitle gerçekliğini kabul etmiş oluruz. Bu elbette ki uzlaşabileceğimiz bir anlayış değildir.

Zaten yukarıda da vurguladığımız gibi aynı alandaki mevcut kitle örgütlerinin birliği için de çaba harcamalıyız ki yalnızca kendi sorunuyla meşgul değil aynı zamanda toplumsal sorunlara da duyarlı ve ortak hareket eden demokratik bir ağ yaratabilelim.

Üniversite ve liselerde mevcut kitle örgütleri içinde çalışmamızda önemli gündem ve hedeflerimizden biri de bu çalışmalar üzerinden tüm öğrencileri kapsayan öğrenci özörgütlüklerini oluşturmayı hızlandırmak, öğrenci derneklerini ve Liseli Öğrenci Birliklerini gündemleştirmek ve mevcut örgütlerin de katkı sunmasını sağlamaktır.



Kitle örgütlerinin geneli gericilerin ve reformistlerin denetiminde olabilir, düşman denetimi yoğun olabilir ancak en güvenli olduğumuz yerler kitlelerin içinde olduğumuz, kitlelerin sevgi ve güvenini kazandığımız yerlerdir. Bu nedenle kitle örgütlerinde çalışkan olmalı, emek vermeliyiz.

Bugüne kadar öğrenci derneklerinde önemli deneyimler ve kısmi başarılar elde etsek de genel anlamıyla uzun dönemli, kalıcı ve kitlesel öğrenci dernekleri kuramadığımız açık bir gerçektir. Bunda bizim yetersizliklerimiz olduğu kadar YDG'nin salt kendi gücüne dayanarak veya bazı dost güçlerle ortaklaşa yaptığı çalışmaların kısa sürede düşmanın dikkatini çekmesinin, polis, sivil faşist ve rektörlük tarafından saldırıya uğramasının, derneğe ilgi gösteren kitlenin sindirilmesinin veya dernek faaliyetçilerin uzaklaştırma cezası almasının etkisi yadsınmamalıdır.

Dolayısıyla kitle örgütü çalışmalarımızda gerçek niteliklere sahip öğrenci özörgütlülükleri oluşturmak gündemine önem vermeliyiz. Bu örgütlerin kurulmasının en etkili yöntemlerini bulmalıyız. Diğer kitle örgütlerindeki çalışmalarımızın etkisiyle geniş bir kitlenin bu ihtiyacın farkına varması ve ortaklaşması kitlesel öğrenci derneklerinin oluşmasına katkı sunacaktır.

Sonuç olarak

Kitle örgütlerinin devrimci çalışmamızdaki önemine belirli boyutlarıyla yer vermeye çalıştık. **Başta da vurguladığımız gibi önümüzdeki dönemde çok çeşitli kitle örgütlerinde kalıcı ve istikrarlı çalışmalar örgütlenme ve geniş kitlelere politikalarımızı ulaştırma konusunda ciddi bir ilerleme sağlayabilmeliyiz.**

Kitle örgütleri çalışmasında **uzun dönemli bir perspektife** sahip olmalı, **sabırlı** bir çalışma yürütmeliyiz. Kısa dönemli çıkarlar vb uğruna ilkelerimizi arka plana atmama-

lıyız. Bunun uzun dönemli etkisi daha olumsuz sonuçlar doğuracaktır.

Kitle örgütlerinin geneli gericilerin ve reformistlerin denetiminde olabilir, düşman denetimi yoğun olabilir ancak en güvenli olduğumuz yerler kitlelerin içinde olduğumuz, kitlelerin sevgi ve güvenini kazandığımız yerlerdir. Bu nedenle kitle örgütlerinde çalışkan olmalı, emek vermeliyiz. Gereksiz ve alan gerçekliğine uygun olmayan söylemlerle, önerilerle teşhir olmamalı, şüphe çekmemeliyiz. Birçok alanda yeterince kızıl söylemlerde bulunamayabiliriz. Devrimci üsluba uygun sözcükleri istediğimiz gibi kullanamayabiliriz. Devrimci türkülerimizi yüksek sesle söyleyemeyebiliriz. Ancak eğer kitle örgütünün tabanı ve seslendiği kitleyle sıkı bağlar kurabilirsek, kitle örgütüne öneri ve politikalarımızla rehberlik edersek kitlelerin politik bilinç seviyesinin yükselmesine yardımcı olabiliriz. **Devrim uzun dönemli, sabırlı bir iştir. Attığımız her adımın devrim doğrultusunda atılmış bir adım olması bizim için kıstastır.**

Kitle örgütlerindeki çalışmalarımızda siyasal çalışmanın kesinlikle arka planda kalmamasını vurguladık. Siyasal çalışmamız sonucunda bize yaklaşan, olumlu cevaplar veren gençlerin YDG saflarında örgütlenmesi, farklı kitle örgütlerinde YDG'yi takip eden, YDG'nin çağrılarına cevap veren ve YDG'nin kendi bağımsız çalışmalarına katılan gençlerin sayısının artması hem kitle örgütlerindeki çalışmamızın sağlamlaşmasına hem de devrimci gençlik hareketinin yükselmesine hizmet edecektir.

Planlı yaşamak devrimciliğin en önemli özelliğidir

Her birimiz hayatımızda kullandığımız sözcükleri incelediğimizde klişe kelimelerin ya da cümlelerin günlük yaşantımızda çok büyük bir yer tuttuğunu görebiliriz. **Bu, esasında olumsuz bir durumdur, çünkü klişe olan kelimeler veya cümleler ya gerçek anlamlarından kopartılarak bilincimizde yer eder ya da pratikte uygulamadığımızdan/uygulanmadığından kaynaklı söylenilenle yapılan arasındaki fark en başta kendimize olan güvensizliği büyütmeğe öte bir anlam taşımaz.** Planlı yaşamak mevzusu da bizim klişe cümlelerimizden birisidir.

Örgütümüzün hedefleri, talepleri ortadadır. Yeni demokrasinin bu ülke topraklarında yaşam bulması, ezilen, yoksul milyonlarla ifade edilen halkımızın yaşam standartlarında köklü değişikliklerinin olması, bizlerin iş güvencesinin olması, bilimsel, anadilde, parasız eğitim hakkına kavuşmamız ve daha nice taleplerimiz arasında yer alıyor. Programımızdaki taleplerin birisinin dahi yaşam bulması için yüksek düzeyde bir mücadele hattının oturtulması gerektiği açıktır. En basit örnek bugün Kürt gençliğinin anadilde eğitim hakkı için yürüttüğü mücadelede ortaya konan çaba ve ödenen bedellerdir.

Yüksek bir mücadele hattından kastımız, ajitasyon/propaganda çalışmalarımızın politik niteliğinin yükseltilmesi, kapsamının genişletilmesi ve en geniş kitleye ulaşılmasıdır. Bütün bunları düşündüğümüzde yaşamda planlar yapmamızın önemi ortaya çıkaracaktır.

Zaman kavramı

Bir devrimcinin hayatında en önemli kavramlardan birisi de **“zaman”** olmalıdır. Zamanın verimsiz ve boş geçirilmesini engellemek önemlidir. İnsan ömrünün kısıtlı bir zaman dilimini ifade ettiğini ve hedeflerimizi de sınırlı ömrü olan insanlarla gerçekleştireceğimizi düşündüğümüzde, zamanın verimli kullanılması olmazsa olmazdır. Burada-

ki kastımız devrimci gençler olarak bizlerin zamanı daha verimli kullanarak hem kendimize hem de halkımıza karşı sorumluluklarımızı yerine getirmemiz gerektiğini hatırlatmaktadır.

Halkımızın bilincinin geriliği üzerinden iktidarı sürdürülen gerici sınıfları alt etmek en temel görevimizdir. Bunu yapabilmek için halkımızın siyasal bilincini ileriye taşımaktan başka çaremiz de bulunmamaktadır. Bunu da boş zaman kavramını ortadan kaldırarak, düşüncemizde daha ileri bir aşamaya ulaşılarak gerçekleştirebiliriz. Bunun gerçekleşmesi de yaşamın ne kadar planlı geçirildiğiyle alakalıdır.

Devrimci bireyin özelliklerinden birisi de birkaç konuda uzman ancak birçok konuda bilgili olmasıdır. **Bunun için her birimizin kişilik yapımızın ve bilinç düzeyimizin çok yönlü olması gerekir.** Bilgimizi arttırmanın, bunu mücadelede kullanmanın yararları büyüktür. Herkesin bilinç düzeyinin hemen hemen aynı olduğu, yeteneklerinin üç aşağı beş yukarı aynı olduğu bir örgütlenme iyi bir örgütlenme değildir. Bunu değiştirmek için kendimizi geliştirmemiz gereklidir.

Planlı yaşamak bizi hedeflerimize daha fazla yaklaştıracaktır. Hedefe doğru attığımız her adım bizim sınıf mücadelesindeki motivasyonumuzu arttıracaktır. Motivasyonumuzun artması, sınıf mücadelesindeki görevlerimize dört elle sarılmamızı, aldığımız sorumlulukları daha yaratıcı bir şekilde yaşama geçirme olanağı yaratır. Bugün yaşadığımız sorunların içerisinde kitle çalışmasında, politik çalışmalarda ve örgütsel çalışmalarda sıradanlığın olduğunu, yaratıcı fikirlerin pek yaşam bulmadığını düşündüğümüzde motivasyonu yüksek bir bileşimin önemi açığa çıkacaktır.

Planlı yaşam, zamanımızı daha verimli geçirmemize neden olur. Hayattan aldığımız verimin artması, karamsar düşüncelerin ortadan kalkmasına, en azından önemli oranda azalmasına neden olacaktır. Sınıf mücadelesinde ileriye umutla bakmak, kendimize daha fazla güvenmek, yaşamdan aldığımız verimle birebir alakalıdır.

Devrimcileşmenin sonu yok

Pratik deneyim de göstermektedir ki karamsar veya kendine güvensiz olan yoldaşların ortak özellikleri, kendiliğinden yaşam sürmeleridir. Halkımız, “İşleyen demir pas tutmaz” der. Gerçekten de demirin işlemesi kendi niteliğini yerine getirmesiyle mümkündür. Aynı şekilde bizim sınıf mücadelesinde daha ileri mevzilere ulaşmamız da ancak sorumluluklarımızı kavramamız, misyonumuzu bilince çıkarmamızla mümkündür. Misyonunu bilince çıkararak açışından yaşamın plansız geçmesi düşünülemez bile.

En önemli sorumluluğumuz yaşamımızın ve bilincimizin devrimcileşmesini süreklileştirmektir.

Devrimcileşmenin sonu yoktur. Bu sadece belirli bilgilerin alınması derecesine indirilemez. Birçok konuda bilgili olmak, uzmanlık alanlarımızı belirlemek, bunları sınıf mücadelesinin ihtiyaçları açısından kullanmak temel görevlerimizdir. Kaldı ki, birçok faaliyet alanımızda birçok sorunla karşılaşırız. Sorunların çözümsüz kalmasında önemli bir neden de ne yapacağımızı, sorunları nasıl çözeceğimizi bilemememizdir.

Sorunlar ve çözümleri hakkında bilgili olmak ancak onlara

sistemli zaman ayırmakla mümkündür.

Tüm YDG'lilerin sınıf mücadelesine karşı çeşitli düzeylerde sorumlulukları bulunmaktadır. Aynı şekilde hepimizin kendimize, ailemize, çevremize, halkımıza karşı da sorumlulukları bulunmaktadır. Bir öğrencinin gereksiz yere derslerine girmemesi, aynı şekilde derslerinde başarısız kalması büyük bir sorumsuzluktur. Derslerimizde başarılı olmak, kitle çalışması yürütmek, çevremizdeki kişilerle ilgilenmek, halkımızın yaşadığı sorunlarda çözüm gücü olmak ve zor günlerinde yanında olmak, onları örgütlemek gibi nice sorumluluklarımız vardır. Bunlardan hangisi yerine getirilmiyorsa, bir yönü eksik kalmış olacaktır. Elbette mükemmeliyetçi düşünmemek gerekiyor. Tüm bunları yerine getiremeyebiliriz. Ancak bunun tek nedeni sınıf mücadelesinin ihtiyaçlarının derslerimizde başarılı olma vb. nedenlerinin önüne geçmesi olmalı. Yoksa biraz daha fazla uyuyayım, biraz daha televizyon izleyeyim gibi nedenlerden kaynaklı olmamalı. **Tüm sorumluluklarımızın yerine getirilmesi de onlara gereken zamanı ayırmakla mümkün olacaktır.**

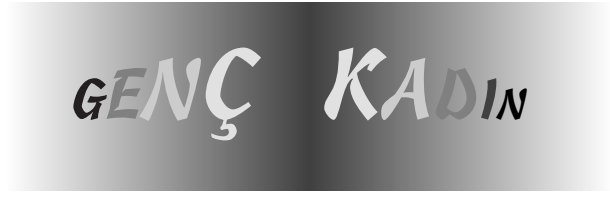
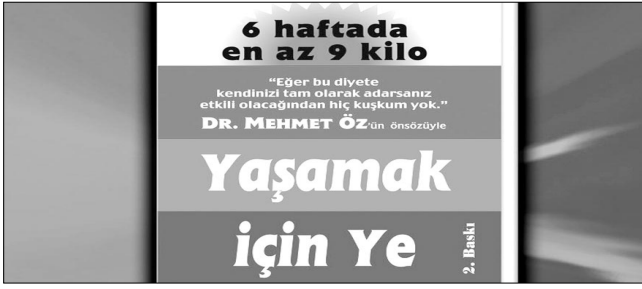
Hepimizin örgütlü mücadeleyle tanışmadan önce çok farklı ilgi alanlarımız, çok farklı özelliklerimiz bulunuyordu.

Her ne kadar geçmişe göre bugün daha olumlu bir noktada bulunsak da hâlâ sınıf mücadelesini kavrayışta yaşadığımız yetersizlikten kaynaklı ilgi alanlarımız birbirimize daha fazla benzemekte, aynı şeyleri yapmaktan hoşlanan, aynı şeylere ilgili olan bir örgütlenmeye dönüşebiliyoruz. Bu da sınıf mücadelesinin çeşitli düzeydeki ihtiyaçlarına cevap olmamıza engel oluyor. Bu durumu tersine çevirmek elimizde. Yapmamız gereken, içinde ilgi alanlarımızın da bulunduğu planlar yapıp, yaşamımıza uygulamaktır. Böylelikle adım adım yeteneklerimiz gelişecektir. **Örgütlenmede en temel nokta kişilerin yeteneklerinin dikkate alınmasıdır.** Bu da ilgi alanlarının körelmemesi sayesinde olabilecektir.

Öyleyse planlarımız neyi kapsamalısın? Planlarımız en başta faaliyetlerdeki hedeflerimizi yerine getirecek gerek teorik gerekse de pratik çalışmaları belirlemeyi ve onlara uygun zaman ayırmayı kapsamalısın. **İkinci olarak;** ilgi alanlarımızın tespiti ve ona uygun zamanı kapsamalısın. **Üçüncü olarak;** okul vb. gibi sorumluluklarımızı uygun zaman ayırmayı kapsamalısın. **Dördüncü olarak** sosyal yaşantımızda yapmak istediklerimize uygun zaman diliminin ayrılması olarak ele alınabilir. Elbette yaşamda hiçbir şey kalıplara indirilemez. Bu yüzden burada saydıklarımızdan daha fazlası, ihtiyaç dahilinde yaşam planlarımızda yer almalıdır.

Dikkat etmemiz gereken bir nokta da mutlaka planlarımızı yazılı hale getirmemizin gerektiğidir. Yazılı hale getirmek, her şeyden önce motive eder, aklımızdan bir an bile çıkmasını engeller. İkinci olarak yaşamdaki sorumluluğumuz yukarıda da belirttiğimiz gibi çok fazladır. Bu sorumluluklara ayıracağımız zaman ister istemez geniş bir zaman bilimini ifade edecektir. **Ayrıca yaşamdaki hiçbir şey mutlak eşitlik üzerine kurulmadığından sorumluluklarımızı ayıracağımız zaman dilimleri de esas tali ayırma giderek birbirinden farklı zaman dilimlerini kapsayacaktır.** Bunun için en basitinden hesap yapmak gerektiğinden yazılı hale getirmek gerekecektir. Üçüncü olarak da yaptığımız planları yoldaşlarımızla tartışmamız, deneyimlerinden yararlanmamız yoldaşlarımızın hata ve eksikliklere daha fazla yardımcı olmasını sağlayacaktır. Kendi hata ve eksikliklerimiz için de daha fazla yardım almamızı getirecektir.

En önemli sorumluluğumuz yaşamımızın ve bilincimizin devrimcileşmesini süreklileştirmektir. Devrimcileşmenin sonu yoktur.



Bedeninden, etinden ve sütünden yararlanan kadınlar...

Sistem, içinde bulunduğu bataklıktan çıkmak için eskiden beri uyguladığı politikaları daha aktif bir şekilde piyasaya sunuyor. Bu konuda ekmeğine en çok yağ süren politika ise kadına dayatılan güzellik anlayışı. **Kadınlara; döneme göre değişkenlik gösteren güzellik kıstaslarına uyması gerektiğini artık küçük yaşlardan itibaren öğütlüyor.** Birey özellikle ergenlik döneminden itibaren kendini topluma beğendirebilmek adına çırpınıp duruyor.

Bu durumdan tabii ki bütün bir toplum etkileniyor, ancak bir sektör haline gelen kozmetik, erkek egemen anlayışın bir yansıması olarak kadın üzerinde yoğunlaşıyor.

Kişinin kendini kabulü, gerek ruh sağlığı gerekse de iletişim açısından oldukça önemli. Bu kavramdan anlaşılması gereken kişinin kendini tanıması ve yapabileceklerinin farkına varmasıdır. Sınırlarını keşfedip, kendisiyle yüzleşebilmesi meselesidir yani. Ancak sistem, sadece dayattığı güzellik anlayışından bahsedecek olsak dahi sürekli belirli ölçüleri ve algıları idealize ederek, kadına bu mertebeye ulaşabilmesi için bütün olanakları sunuyor ve aynı ölçüde olanaklarını sunmasını bekliyor kadından.

Beğenilmek için zayıflamak

Diyet besinler, estetik operasyonlar, rejimler, kozmetik ürünleri ve benzerlerinin oluşturduğu bu sektör; ideal kadın bedenine ulaşabilmek için büyük bir güç ve bütçe ayıran kadınlara yöneliyor. **Her geçen süreç içinde bu kervana yeni kadınlar ekleniyor. Bu sayede bedenleri arzu makineleri ve parça metalar haline getiren denetimle kadın; kendisine yüklenen birçok anlam içinde kendi asıl benliğini yitirmeye başlıyor.**

Bu nedenledir ki, en yaygın olan zayıflık ve zayıflama, sağlık nedenlerinden dolayı değil kendini belli bir anlayışa beğendirmek için yapılan bir uğraş haline geliyor. Sırf bu yüzden ciddi rahatsızlıklara yakalanıp, bütün bağımsızlık sistemlerini çökerten kadınlar var. Daha geçenlerde **Dila Kurt** adlı genç bir kadın, herhangi bir sağlık sorunundan kaynaklı değil, sadece daha “güzel” görünmek için bir zayıflama kampında yaşamını yitirdi. Sebebi sadece zayıflama merkezlerinin teknik yetersizliğinden değildi. Çünkü Dila

ne ilkti ne de son. İdeal kiloya ulaşabilmek adına birçoklarının nasıl yöntemler uyguladığı biliniyor.

Sistem sadece bununla yetinmiyor

Kadın bedenini bir meta haline getiren sistem, ondan da faydalanmanın sınırlarını zorluyor, akla hayale gelmedik yöntemler uyguluyor.

Ülkemizde ve tüm dünyada satılan, şiddet gören bedenlerin var olması nasıl açıklanabilir ki? Çıkarları için 7’den 77’ye herkesin bedenini, ruhunu, iliğine ve kemiğine kadar sömüren bu sistem hâlâ masum rolü yapabiliyor maalesef. Sık duyduğumuz için duyarsızlaştığımız kimi olaylarda tüyleri ürpertecek yeni keşifler yapabiliyor. **Henüz kendi cinselliğini bile keşfedememiş çocukların bedenlerini kendi iğrençliklerine alet edebiliyorlar.** Daha geçen günlerde, Van’da tecavüz edilip abisinin evinde ipe tavana asılı olarak bulunan D.B henüz 8 yaşındaydı. Olayın ardından açıklama yapan yetkililer, hâlâ birbirlerine büyük bir iki yüzlülük ve pişkinlikle olayda bir failin olup olmadığını soruyorlar.

Düzen sınır tanımıyor

Sistem, yaratıcılığının sınırlarını zorlayarak her gün yeni yöntemler buluyor sömürmek için. Tıpkı bir vampir gibi, gözleri kamaştıran ışığın ardında dişlerini geçirmek için bekliyor adeta. Bütün olan bitenin ardından hiçbir şeyden haberi yokmuş gibi sahate bir şaşkınlık ve masumiyet ifadesiyle bakakalıyor. Yazık şaşkınlıktan bir şey yapamıyor!

Tıpkı geçenlerde, İsviçre’de bir restoran sahibinin, müşterilerine yüzde 75 oranında anne sütü katılan ‘spesiyel yemekler’ hazırlamak için girişimlerde bulunmasının ardından yaptığı gibi. Yarım litresi için 5.6 dolar vereceğini açıklayan restoran sahibi, mevcut yasal boşluktan yararlandığını söylüyor. İsviçre ise bu konuda neredeyse “elleri kolları bağlı”(!) oturuyor. Meğer yasalar da süt üreticisi olarak insan belirtilmiyormuş. Özü kabahatinden de beter olan bu açıklama da bize kapitalizmin her şeyi birbirine uydurmak için kırk takla attığını gösteriyor.

Yakında ilkokul ders kitaplarına da koyar bu ifadeyi: **etinden, sütünden yararlanılabilen kadınlar...**

Emperyalistler yazıyor, yerli uşakları oynuyor; Metin belli, roller dağıtılmış...

Yine emperyalistlerin yönlendirmesiyle, onların politikalarına hizmet etmek ve dönen çarklarına daha fazla su taşımak için yerli uşakları aracılığıyla bizim için hiç de şaşırtıcı olmayan bir gelişmeye tanık olduk geçen süreçte: “Türkiye-Ermenistan yakınlaşması.”

Dışişleri Bakanlığının üst düzey görevlileri ve Ermenistan Dışişlerinden meslektaşlarının İsviçre’de gizlice buluştukları yakın bir zamanda ortaya çıkmıştı. Yine son dönemde Ermenistan Devlet Başkanı Sarkisyan, TC Cumhurbaşkanı Dünya Kupası elemeleri için **6 Eylül**’deki Türkiye-Ermenistan maçına davet etmiş ve 3 gün boyunca tüm burjuva medyaya yansıyan “uzun tartışmalardan” sonra A. Gül bu maça gitmişti.

Tüm bu yakınlaşmaların yaşanmasını isteyen “güçlü” söylemeye bile gerek yok galiba! Ama yine de somut bir örnekle açıklamak gerek diye düşünüyorum: **ABD Dışişleri Bakan Yardımcısı Daniel Fried, 18 Haziran 2008’de Temsilciler Meclisi Dışişleri Komitesi’nde Kafkasya ilgili görüşmeler sırasında, Ermenistan’ın Türk sınırını tanıması, bunun yanı sıra Türkiye’nin de Ermenistan’la olan sınırını açması ve tarihinin karanlık bir bölümüyle yüzleşmesi gerektiğine değinmişti.**

Kafkasya, ABD’nin küresel jeopolitik stratejisi açısından büyük önem taşımaktadır. Gürcistan, Ermenistan ve Azerbaycan’dan oluşan bu Güney Kafkas ülkeleri, Türkistan coğrafyasına ulaşımı kolaylaştıran, Rusya Federasyonu’nu etkisiz hale getiren ve Doğu ile Batı arasında enerji-ticaret transferinde stratejik geçiş yolu konumuyla ABD’nin Avrasya politikası veya Büyük Ortadoğu Projesinde (BOP) de oldukça önemli bir bölge konumundadır.

Hazar bölgesinde yer alan enerji kaynakları ve içerdiği zenginlikler ABD’yi her zaman cezbetmiş ve öncelikli ilgisinin bu bölgede yoğunlaşmasına neden olmuştur. Yine ABD açısından söz konusu bölgenin enerji kaynakları dışındaki diğer özelliği ise, Hazar Denizi üzerinden İran nüfuzunun engellenmesi ve Rusya’nın hâkimiyetinin dengelenmesi açısından konunun elverişliliğidir. Aynı zamanda ekonomik anlamda Tür-

kiye’nin şu an Ermenistan’la sınırlarının kapalı olmasından kaynaklı ulaşamadığı Orta Asya pazarına direkt olarak ulaşmak da pastadan kocaman bir pay kapma anlamına gelmektedir. Türkiye’nin de bu Güney Kafkas ülkelerine komşu olması, bu ülkelere ulaşmak için Türkiye’nin kullanılmasını “meşrulaştırıyor” anlaşılan.

Olaya biraz da Ermenistan’ın çıkarları açısından bakalım: Azerbaycan giderek daha savaş yanlısı bir söylemde bulunuyor. Savaş başlatmak, Karabağ’ı güç kullanarak geri almak üzerine konuşan ve silahlara büyük paralar harcayan Azerbaycan var Ermenistan’ın karşısında. Ermenistan’ın Türkiye’yle arasını düzeltmesi doğal olarak Azerbaycan’la ikinci bir çatışma yaşanması riskini belirgin bir biçimde düşürecektir. Ayrıca TC ordusu, ABD ile ilişkilerinin iyi olmasını istiyor ve Ermenistan’la ilişkilerin normalleştirilmesi ABD ile ilişkilerin daha da iyi olması anlamına geliyor. Tabii bununla birlikte; ordu Azerbaycan’a çokça sempati besliyor ve TSK’nın Karabağ Savaşında Azerileri eğittiği de bilinen bir gerçek.

Ermenistan Devlet Başkanı Sarkisyan seçimler öncesinde ve sonrasında muhalefet partisine yaptığı baskılar nedeniyle yurtdışından gelen tepkilere karşı Avrupalıları ve ABD’yi kazanmak için Türkiye ile olan ilişkilerini kuvvetlendirmek istiyor. İşte tam da bundan olsa gerek 2009 yılının başından

itibaren Ermenistan’dan elektrik satın alınacağı son açıklamalar arasında.

Olanları bir tiyatro sahnesine benzetiyorum aslında: bazı kural koyucular var ve metinleri onlar yazıp, kimlerin oynayacağını da onlar belirliyor. Sayın oyuncular da sanki gerçekten o karakterlermiş gibi ustaca oynamaya çalışıyorlar. Bir tiyatro oyununun son bulması gibi egemenler de gittikçe bir çıkmazın içine girecekler ve halk yığınları onların yaptıklarının “rol” olduğunu daha da fazla anladıkça onlar kafalarına çürük domates ve yumurta yemeğe mahkûm olacaklardır.

Marmara Üniversitesi’nden bir YDG’li





Göçmen Genç

Ne yapmalıyız?

Faaliyetçilerinin düzey düşüklüğü ve milenyum kuşağının bir öncekinin gerisine düşme eğilimi sorunumuz olarak ele alınması gereken bir olgudur. Bu durum kendisini, yalnızca teoriye ve diyalektik düşünceye uzaklığın artması biçiminde değil, aynı zamanda herhangi bir sorun veya iş üzerine kafa yormada eksiklik biçiminde gösteriyor. Bu yaşamımızda kendiliğindencilik, yüzeysellik, parçalanmışlık, hatta düşünme gibi biçimlerde görünüyor.

Gençliğin kadro bileşimi ve şekillenişinde, kadro eğitim ve yetiştirme tarzında yapısal zayıflıklar mevcut. **Çünkü taktiksel süreçler, anlık durumlar düşünce ve eylemde belirleyici olmakta ve uzun soluklu düşünce ve planlamayla uyumluluğu gerçekleştirilememektedir.** Gündelik çalışmaya anlık başarı ya da başarısızlık içerisinde bakılması sonuç alıcı, kalıcı bir çalışmanın örgütlenmesini mümkün kılmadığı gibi, kalıcı bir devrimcilik de yaratamamaktadır. Çeşitli siyasetlerin umutsuzca sürdürmeye çalıştığı, -sadece birkaç duygu, düşünce ve davranış kalıba sokma anlayışını tecrübelerimizle terkettik. **Ancak tek yanlı ustacı eğitim ve dar deneyciliğin ötesine geçen, öğrenmesini öğrenen, pratik etkinlik ile kafa etkinliğini daha ileri düzeyde birleştirebilen, kolektif düşünme ve faaliyet olanağı sağlayacak önderlik tarzına doğru alacağımız yol henüz bitmiş değil.** Çünkü düşünce tarzı ve zihniyetteki yapısal zayıflıktan sıçramalı bir kopuş gerçekleştirmediğimiz ölçüde, eskisinden de geri bir düşünce kırılması görülmesi beklenmedik bir durum olmaz.

Değişen mücadele koşullarında geleneksel düşünce ve zihniyetin sınırlayıcılığı artmakta, doğruluk alanı daralmaktadır. Bu durum, anlık başarısızlıklar karşısında düşünsel-moral tıkanmalar yaşanmasını, anlık başarıya ise istikrar kazandıramamasının nedenlerinden oluşturmaktadır. Geleneksel dar deneyci ve olgucu düşünce tarzının ve bakış açısının miadını doldurduğu ve etkisizleştiği yerde, onu ileriye doğru döndürmek için iradi bir çaba harcamak yerine, bir nevi -düşünsel çaresizlik- içinde, kendine ve düşünsel kapasitesine güvensizlik, hatta kafa yormaktan vazgeçme gibi tutumlar ortaya çıkabilmekte ve dönüştürme eylemini bir duruşla sınırla-

yabilmektedir. **Örneğin, propaganda araçlarını etkin kullanma kültürünü yaratma yerine, yanlış kullanımlarla mücadele etmeksizin, o araçlardan uzaklaşma ve kendini sınırlama eğilimi kendine güvensizliğin bir sonucu olarak baş gösterebilmektedir.**

Nasıl yaşarsan öyle düşünürsün!

Türkiye’de, geleneksel dayanışmacı yaşam tarzı, değer ve kültürünün önemli bir etkisi var. Ve bu geleneksel yaşam tarzı, devrimcilere düzen karşıtı mücadelede güçlü bir dayanak sağlıyor. Avrupa’da yüzyıllar önce tasfiye olan bu toplumsal değer yargıları sonucu bu geleneksel yaşam tarzı ve kültür dayanışmadan yoksun kalan göçmen gençlik hareketi genişleyen ve derinleşen meta ilişkilerinin ve meta fetişizminin egemenliği altında kalmaktadır. **“Kısmi devrimcilik”** tarzının kaynağı olan bu olgu, gündelik yaşam tarzı, ilişkileri, zamanın kullanımı, ilgi alanları vb. itibariyle **yarı-sistem içi** denilebilecek oldukça bulanık ve şekilsiz bir devrimcilik tarzı ortaya çıkmıştır. Bu “kısmi devrimci” tarz, yanısıra gündelik-bireysel yaşam tarzı ve ilişki biçimleri, düşünce ve algı tarzında da bulanıklığa, dağınıklığa, eklektizme, yüzeyselliğe neden olmaktadır.

Faaliyet tarzı, yaşam tarzı, devrimcilerin birbirleriyle ve kitlelerle ilişki kuruş biçimi değişmeden, düşünce tarzı değiştirilemez! Ancak bu tespiti yaparken madde-bilinç ilişkisinde de tek yanlılığa düşmemeliyiz. Düşündüğümüz gibi yaşama çabasının en etkin biçimde uygulamak çoğu zaman devrimciliğimizin de ölçüsüdür.

Kısır döngüyü kırmak, dar ve sınırlayıcı zihniyet çerçevesini aşmak daha yüksek bir analiz yeteneği kazanmakla mümkündür. Çünkü ilgi ve merak duymadığımız, önemsemediğimiz, ilk bakışta göremediğimiz için bize “gizemli” kalan şeyler, düşünce ve faaliyet alanımızı aynı ölçüde sınırlandırmış olacaktır. Geleneksel dar değer yargılarında kökleşmiş, çok sınırlı ilgi, merak, önemseme alanlarının bizi sadece görünen ve anlık durumlara tepki vermeye yönlendireceği aşikardır. İlgi, merak ve önemseme alanlarımızı, toplumun ilk bakışta görünmeyen iç süreçlerine, dönüşüm dinamikle-

rine, işçi ve öğrenci gençliğin yapısı, bileşimi ve iç bağıntılarındaki değişimlere, faaliyet, örgütlenme mücadele içeriği ve biçimlerine doğru genişlemek zorundadır. Güncel olgu ve durum ve görünüşleri ancak bu stratejik-içsel hareket ile ilişki içinde ele aldığımızda, anlık durumlara tepki vermenin ötesine geçebiliriz. Böylelikle derinden gelen tepkileri yüzeyde büyüterek **YDG'lileştirmemiz** de mümkün olabilir. O zaman, önümüzde yeni ve daha yüksek bir düşünce, faaliyet ufku ve dinamizminin yolu açılır.

Teoriyi soyut, pratiği güncel kavrayarak; mekanik bir karşıtlık biçimine gelen teori ile pratik arasında geçişlilik olmayacağı açıktır. Teoriye yalnızca dar ve

günü birlik pratiğin sorunları içerisinden bakan YDG'li, onda aradığı gündelik hazır reçeteleri bulamaz ve ona yabancılaşır. Dolayısıyla teori, kitle pratiği içinde sınanma olanağı bulamayıp, tamamen “soyutlaşır” ve pratiğe yabancılaşır. Günümüz kadrosal düzey düşüklüğünün en önemli nedenlerinden biri de, bu kopuşma ve pratiğe yabancılaşma durumudur.

Gerçekte teori ile pratik, aynı sürecin iki farklı görünümüdür. Her ikisi de farklı düzeylerde soyut ile somutun, stratejik olanla dönemsel-güncel olanın birliğidir. Bu yüzden, teori ile pratiği karşıtlaştıran, birbirine geçişliliğini zayıflatan aralarındaki görece farkı mutlaklaştıran anti-diyalektik yaklaşımlar terkedilmelidir.

“Eğitimin ticarileşmesine karşı uluslararası eylem günü” çağrısı

5 Kasım 2008

Öğrenim harçlarına, üniversitelerde kâr amaçlı şirketlerin ve kuruluşların artan etkisine ve eğitimin özelleştirilmesine karşı mücadele eden farklı ülkelerdeki öğrenci aktivistler bu çağrışı yapmaktadır. Yalnızca geçtiğimiz sene yüz binlerce öğrenci, öğretim elemanı, aileler ve işçiler herkes için parasız kamusal eğitimi savunmak için dünyanın dört bir yanında sokaklara çıktı. Üniversite binaları işgal edildi, yollar kapatıldı, imzalar toplandı. Günümüzde Şili’de, Filipinler’de, ABD’de, İspanya’da, Almanya’da, Avusturya’da, Kanada’da, Yeni Zelanda’da, Fransa’da, İngiltere’de ve diğer ülkelerde eğitimin ticarileşmesine karşı mücadele ediliyor.

1999’dan bu yana Avrupa’daki hükümetlerin büyük kısmı Bologna Süreci’ni kullanarak eğitimin kamusal özelliğine karşı çıkıyorlar. Bununla paralel şekilde Avrupa’daki yüksek öğrenim sistemi kamusal çıkarlardan daha fazla özel çıkarların hizmetine giriyor! Resmi olarak süreç, derecelerin uluslararası alanda tanınmasını, öğrencilerin hareketliliğinin artmasını sağlayarak Avrupa’yı dünya çapında rekabetçi bir ekonomi haline getirmeyi hedeflemektedir. Reformlarla genellikle üniversitelere daha fazla “özerklik” ve eğitimin niteliğinde artış sözü verilmektedir.

Eğitimin ticarileşmesinin üniversitedeki yansıması üniversitenin bir şirket gibi yönetilmeye başlanmasıdır. Öğrenciler müşteri haline getirilmekte (öğrencilerin ve öğretim üyelerinin demokratik katılımı reddedilmekte) ve çalışanlar sömürülmektedir. Kurumlar arası artan rekabetin sonucunda iki-sınıflı bir eğitim sistemi ortaya çıkmaktadır. “Şanslı”lardan oluşan bir sınıf, paranın belirlendiği seçim sürecini geçerek emek pazarında “yüksek po-

tansiyel”e sahip olacakken öğrencilerin büyük çoğunluğu bu kurumlara gidemeyeceği için büyük ekonomik sorunlarla karşılaşacaktır. Tüm toplumu ilgilendiren eğitim sistemini neden özel sektör finanse etsin ki?

Eğitim pazar güçlerine ve özel sektöre bırakılmayacak kadar önemli bir konudur. Eğitim bir ayrıcalık değil herkesin hakkıdır! Parasız, kamusal eğitim için harekete geçelim. (...)

Eğitim sisteminin emek pazarı için insan “üreten” şirketlere dönüşmesine izin vermemeliyiz. Bizler “kaynak-hammadde” değil insanız ve yurttaşız! Bu nedenle tüm dünya çapında eğitimin özelleştirilmesine ve ticarileştirilmesine karşı çıkıyoruz. Bu demokratik bir topluma uygun bir yönelim değildir.

Eğitime herkes ulaşabilmelidir, yaşa veya finansal koşullara bağlı olmamalıdır. Eğitimin ticarileşmesi “neo-liberal ideolojice” ve kâr açlığıyla şekillenen (Bkz DTÖ-GATS) uluslararası sürecin parçasıdır. Bu Çağrıyla birlikte bu düşünceleri savunuyor ve uluslararası düzeyde koordine edilen eylemleri destekliyoruz.

Destekleyenler: (1 Kasım tarihi ile) **Kanada Öğrenci Federasyonu Ontario ve Manitoba Şubeleri (Kanada)**, Alternative Linke-Hamburg, **Asta Darmstadt, Marburg ve Mainz Şubeleri (Almanya)**, SDS (ABD), **YO-CADS (Liberya)**, Reclaim the Uni-Manchester (İngiltere), **Campaign for Commercial-Free Education (İrlanda)**, Attac (Fransa), **YDG**, Bologna Section Zagreb (Hırvatistan), **Newcastle Üniversitesi Öğrenci Derneği (Avustralya)**, UCM Üniversitesi Öğrenci Derneği (Şili).

İTÜ'nün olaylı açılış töreni

Okulların açılması ile yeni öğretim yılına da başlamış olduk. Pek çok öğrenci ilk kez lise veya üniversite kapısından adımını attı. Yeni gelen öğrenciler şatafatlı karşılamalarla okullarına kayıt edildi. İstanbul Teknik Üniversitesi de oldukça hareketli bir şekilde yeni döneme başladı.

Pek çok okulda olduğu gibi İstanbul Teknik Üniversitesi'nde (İTÜ) de yeni kazanan öğrencileri bilgilendirme ve tanıtım amaçlı zarflar evlere gönderilmektedir ve bu zarfların içinden çıkan kağıtlardan birinde de, tebrik cümleleri-



ni ardından okulun yeni öğretim yılı açılış tarihi ve yeri belirtilerek "Sizi ve ailenizi ... öğretim yılı açılış törenimizde görmekten onur duyuyoruz" ibaresi yer almaktadır. Bu zarflardan yüzlercesi bu yıl da İTÜ'nün "değerli" öğrencilerine gönderilerek 12 Eylül günü gerçekleştirilecek olan 2008-2009 eğitim ve öğretim yılının açılışına öğrenciler ve aileleri **davet edildi**.

Bu nazik daveti geri çevirmeyen ve okullarını görmek, tanımak isteyen öğrenciler ve aileleri o gün okula geldiklerinde inanılmaz bir manzarayla karşılaştılar. Kampüsün her yanını çevik kuvvetler sarmış ve kampüs içine panzerler girmişti. Okulumuzun yeni rektörü **Prof. Dr. Muhammed Şahin** tarafından açılış törenine davet edilen "sevgili" başbakanımız Recep Tayyip Erdoğan'ın korumalarının özel isteği gereğince bu yüksek güvenlik önlemleri alınmıştı. "Davetileri" bekleyen asıl sürprizine yine Başbakanın korumalarının ultimatoları doğrultusunda açılış törenine öğrenci ve velilerinin alınmayışlarıydı. **Üstelik tören esnasında Erdoğan salonda tek bir öğrenci bile bu-**

lunmamasına karşılık konuşmasına "Sevgili öğrenciler" diye başlayacak ve basına sanki içeride öğrenciler ve aileleri varmış gibi gösterilecekti.

Tüm bu olanları ve Erdoğan'ın okula gelmesini protesto etmek için Yurtsever Cephe ve Öğrenci Kolektifi'nden öğrenciler ayrı ayrı okulda toplanmışlardı. Kampüse girdikleri andan itibaren kendi yaşam alanlarından yabancılaştırılan ve 3 kişi yan yana gelse potansiyel eylemci gözüyle bakılan, abartılı kimlik kontrolleri ve "güvenlik" önlemleriyle karşılaşan öğrenciler tüm bunlar yetmiyormuş gibi çevik kuvvetin sert müdahalesiyle karşılaştı. Başbakanın içeride **üniversitelere özgürlük ve öğrencilerin kendini ifade özgürlüğü** nutukları attığı esnada dışarıda İTÜ Öğrenci Kolektifi'nden 18 öğrenci düşüncelerini ifade ettiği için yaka paça gözaltına alınıyordu. Üstelik o gün başbakanı protesto eden yalnızca öğrenciler de değildi. Seçimden en yüksek oyu aldığı halde atanmayan eski rektör Faruk Karadoğan, İstiklal Marşı'nın okunmasının ardından Başbakan'ın konuşmasını beklemeden salonu terk etti. Tüm bunlar yaşanırken Erdoğan'ın törendeki konuşmasında "*Üniversiteler siyasi müdahaleden, devlet müdahalesinden ve hükümet müdahalesinden uzak olmalı*" demesi ve takvimlerimizin 12 Eylül'ü göstermesi de bir o kadar ironiktir.

Olanların ardından açılış törenindeki bu rezaleti protesto etmek ve kendi açılışlarını ilan etmek isteyen İTÜ'lüler derslerin başladığı tarih olan **15 Eylül Pazartesi günü saat 12.30'da Maslak Yerleşkesinde** toplanarak bir yürüyüş gerçekleştirme kararı aldı. Yaklaşık 400 kişiyle gerçekleştirilen ve rektörlüğe kadar devam eden bu yürüyüşte öğrencilerin rektörlüğe ve polise öfkesi kendini fazlasıyla hissettirmektedirken sloganların sadece AKP üzerinde hazırlanmış olması çok büyük bir olumsuzluktu. Öğrencilerin böylesi bir tepkisi söz konusuysa sorunun sadece AKP ve Erdoğan'mış gibi gösterilmesi ve bunun üzerinden ajitasyon yapılması çok büyük bir yanlış olarak karşımızda durmaktadır. **Bu yaşananların asıl nedeni sistemin kendisinde yatmaktadır. Üniversitelerin asıl sahibi polisler ve egemenler değildir ve sorun bir hükümet sorunundan öte sistem sorunudur.** Bizler saldırıların daha da can yakıcı hale geldiği bu günlerde yaygınlaşan tasfiyecilik akımından kendimizi sıyrarak sessizliğimizi bozmalı ve doğru taleplerle harekete geçmeliyiz. Üniversiteler bizim yaşam alanlarımızdır ve yönetimde bizim de söz ve karar hakkımız olmalıdır.

İTÜ'den bir YDG'li

Kan ile Filistin'i çizen sanatçı

Hanzala kendini şöyle anlatır...

"Sevgili okur

Kendimi tanıtmama izin verin. Benim adım Hanzala. Babamın adı önemli değil. Annemin adı *Nakbah ve kız kardeşime de Naksa adını koydular. Ayakkabı numaramı bilmiyorum çünkü hiç giymedim. 5 Haziran 1967'de doğdum. (Birinci Arap-İsrail savaşından sonra Filistin topraklarının geri kalanının İsrail tarafından işgal ve ilhakının duyurulduğu tarih.)

Milliyetim: Filistinli değilim, Ürdünlü değilim, Kuveytli değilim, Lübnanlı değilim, Mısırlı değilim, hiç kimse değilim. Kısaca, bir kimlik kartım yok ve herhangi bir memleketten olmakla da ilgilenmiyorum. Ben yalnızca bir Arabım.

Naci ile tesadüfen karşılaştım. Çizmeyi bilmediği için işinden kovulmuştu ve başka bir iş arıyordu. Bana, bir ülke üzerine karikatür çizmeye kalktığı her defasında o ülkenin elçiliğinin protesto ettiğini ve resmi uyarı ve tehditte bulunduğunu anlattı. Şöyle dedi: 'Durum iyi görünüyor, herkes kibar, hoş ve melekler gibi, bundan daha iyisi olmaz. Yani artık çizmeme gerek yok. Yaşamak için başka bir iş arıyorum.' Ben de şöyle dedim: 'Sen korkaksın ve savaştan kaçırıyorsun.' Onunla çok uğraştım, sonunda kararını verdirdim. Kendimi ona, bütün dilleri ve ağızları bilen eğitilmiş bir Arap olarak tanıttım. Ona, iyi, kötü, çirkin, adanmış... her çeşit insanı tanıdığımı söyledim. Ona savaş meydanlarına gittiğimi ve kimin savaştığını, kimin de sadece konuştuğunu bildiğimi söyledim. Ayrıca karikatürlerini onun için her gün çizebileceğimi, hiç kimseden korkmadığımı ve öfkelenen olursa defolup gidebileceğini de söyledim. Ona, arabalarındaki air condition için endişe eden ve Filistin'i düşündüklerinden daha fazla yemek pişirmeyi ve yemeyi düşünen insanları çizeceğimi söyledim.

Sevgili okur, bu uzun giriş için özür dilerim. Lütfen sadece boşluk doldurduğumu zannetme. Kendim ve sanatçı arkadaşım adına her şey için, zamanın ve sabrın için teşekkür ederim. Görüşmek üzere. Hanzala"

Hanzala, İsrail'in yıkım ve vahşet politikalarıyla birlikte Filistinli çizer **Naci Salim El-Ali**'nin ellerinde doğmuştur. Adı Filistin davası ile özdeşleşmiş devrimci karikatürist Naci El-Ali Hanzala'yı Filistinli mülteci çocukları, Filistin mücadelesinin direnişçi unsurlarını ve Arap halkının acısını temsil etmek amacıyla çizgiye dökmüştür.

Hanzala 10 yaşında doğmuştur Naci El-Ali'nin ellerinde. Tıpkı diğer tüm kamp çocukları gibi, çizeri Naci El-Ali'nin acısını da temsil etmektedir. Ali'nin yurdunda bıraktığı her şeyin sembolüdür Hanzala. Ali 1948 yılında, 10 yaşındayken köyünden ayrılmak zorunda kalmış ve Celile'deki köyüne bir daha hiç dönememiştir. Bu sebepten Hanzala hiç büyümeyecek, hep 10 yaşında kalacaktır. Hanzala büyümediği gibi bizlere hiçbir zaman yüzünü de göstermemiştir. **O'nun yüzünü görebileceğimiz**



gün Arap halkının özgürlüğüne kavuşacağı gündür. Filistin halkının yaşadıklarına kayıtsız kalanlara dönmüştür sırtını Hanzala ve ellerini arkasından bağlamıştır. Bağladığı elleri de İsrail ve Amerika'nın bölgedeki politikalarına ve "çözüm" önerilerine bir protestodur. O'nu bazen ellerini çözmüş, bir taşı fırlatırken görebiliriz ama esasen o Filistin'de olup bitenleri izlemektedir.

Naci El-Ali ilk çizimlerini mülteci kampında duvarlara yapmış ve karikatür çizmeyi de cezaevinde öğrenmiştir. Ali'nin fikrin ön planda olduğu çizimleri cezaevinden çıktıktan sonraki yıllarda yayılmaya ve karakteristik özelliğini bulmaya başlamıştır. Yenilgilerin ortasında biçimlenen çizgileri ne olursa olsun Filistin'in direnişçi unsurlarını temsil etmekten geri durmamıştır. **Onun bu yenilgilerin ortasında sağlam durmasına vesile olan da Hanzala olmuştur.** Naci El-Ali'nin tek bir korkusu olmuştur o da umutsuzluk... Sınırlamalardan korkmadığını, bunun hesabını yapmadığını, tek korkusunun yeisin (umutsuzluğun) kalbine ulaşması olduğunu söylemiştir Ali...

Filistinlilerin "**Devrimin Vicdanı**" olarak nitelendirdiği çizer **Naci El-Ali 22 Temmuz 1987**'de çalıştığı gazeteye doğru giderken cadde ortasında MOSSAD tarafından vurulmuş, 1 ay süren tedavisinde tüm müdahalelere rağmen **29 Temmuz** günü umutsuzluğun ve kederin yüreğine ulaşmasına izin vermeden hayata veda etmiştir. "**Kanı ile Filistin'i çizen sanatçı**" Ali, geride 40 bin eser bırakmıştır. Filistinli çocukların attığı taşlar kadar can yakan çizimler yapan bu "tehlikeli" adamın çizgileriyle başlattığı özgürlük mücadelesini şimdi kadın çizer Ümeyya Cuha devam ettirmektedir. Ve Filistin halkının özgürlük mücadelesi ve kavgası devam ettikçe daha nice Hanzala'lar doğacaktır.

(*Filistinliler, topraklarında İsrail devletinin ilan edildiği 15 Mayıs 1948'i Nakbah, yani "büyük felaket günü" olarak tanımlar)

İzmir'den bir YDG'li

YDG Divan Toplantısına çağrı

Devrimci gençlik hareketinin önemli bileşenlerinden biri olan ve halk gençliği içinde anti-emperyalist, anti-faşist, anti-feodal bilinci ve mücadeleyi yükseltme perspektifi ile hareket eden Yeni Demokrat Gençlik, '68 Hareketinin devrimci önderlerinden aldığı mirası geliştirerek geleceğe taşımak amacıyla 3. Konferansını örgütlenme sürecine girmiş bulunuyor.

Demokratik bir kitle örgütü olarak halk gençliği içinde faaliyetini sürdüren YDG'nin en üst düzey karar alma mekanizması olan YDG Konferanslarının ilk ikisi 2005 ve 2007 tarihlerinde Aralık ayında örgütlenmişti.

İstanbul'da örgütlenen 1. Konferans'a Brezilya, Yunanistan, Norveç, İtalya, İsviçre ve Almanya'dan gelen uluslararası delegeler de katılmış ve coşkulu bir konferans sonucunda YDG'nin programı ve çalışma ilkeleri belirlenmişti. Gerek tüm kitlenin katıldığı ana sunumlarda gerekse de belirli konularda örgütlenen çalışma gruplarında YDG'nin Demokratik Devrimdeki yeri ve işçi, köylü ve öğrenci gençlik içindeki politikaları ile genç kadın, çevre, hapishaneler gibi çok çeşitli gündemler üzerine yaklaşımı netleştirilmişti. **Gerek konferans öncesi program tartışmalarında gerekse de YDG Konferansı sürecinde yüzlerce genç bu vesile ile devrimci gençlik hareketinin sorun ve gündemleri üzerine kafa yormuştu.**

2. Konferans öncesinde Ankara'da örgütlenen **Divan Toplantısı**'nda her alandan seçilen delegeler biraraya gelerek 2. Konferansın gündemlerini, tarihini, yerini ve diğer ayrıntılarını ele almış, konferans hazırlık sürecini örgütlenmişti. **Divan toplantısında alınan kararlar esas olarak hayat bularak 2. Konferansımız Aralık 2007 tarihinde Adana'da başarıyla örgütlenmişti.**

2. Konferans ilk konferansa göre daha farklı bir yöntemle örgütlenmiş, her alandan seçilen delegelerin çoğunluğunu oluşturduğu bir bileşenle hayat bulmuştu. Delegeler yapılan sunumları, okunan raporları ve önerileri değerlendirmiş ve her katılımcı kendisini özgürce ifade edebilmiş, kararlar oylama usulü ile kabul edilmişti. Düşünsel ve politik açıdan farklı düşüncelerin zaman zaman canlı ve kıyasıya mücadelesine tanık olunan ve kimi oylamaların heyecanlı geçtiği konferans 1. Konferanstan bu yana geçen süreci eleştirel bir gözle ele almış ve önümüzdeki dönem üzerine yönelim belirlemiştir.

ATİK-YDG'den yoldaşlarımızın ve devrimci gençlik örgütlerinden dostlarımızın katılım gösterdiği ve dayanışma duygularını, düşüncelerini ve



eleştirilerini paylaştığı Konferans'ta esas gündem olarak YDG'nin kurumsallaşması ve demokratik mekanizmasını pekiştirmesi ve geliştirmesi üzerinde duruldu. Geçmiş sürecin değerlendirilmesinin ve alanların raporlarının okunmasının ardından kurumsallaşma ve demokratik işleyiş meselesi üzerine yapılan sunum, sorular, öneriler YDG'nin örgütsel ve politik düzeyinin yanı sıra devrimci mücadeledeki samimiyetini, ısrarını ve netliğini de gösteren veriler sunmuştur. Ana sunumların ardından belirlenen genel yönelimin somutlanması amacıyla Kürt gençliği, genç kadın, hapishaneler, tarım işçileri üzerine yapılan sunumlar aynı zamanda deneyim aktarımını da sağlamıştır.

YDG, 2 Konferansı'nın ardından belirlenen ana yönelim doğrultusunda önemli adımlar atmış, hemen hemen tüm alanlarda toparlanma ve gelişme görülmüştür. YDG toplantılarının birçok alanda düzene girmesi, kararların alınıp uygulanmasında kolektif ve demokratik mekanizmalara özen gösterilmesi vb. konularda bir süreklilik sağlanmıştır. Özellikle bahar döneminde gençliğin kendisini ilgilendiren konularda söz ve karar hakkının tanınması ve örgütlenme özgürlüğünün sağlanması talepli gerçekleştirdiği kampanya sürecinde son 2 senenin en yoğun kitle çalışmasına imza atılmıştır. Bu dönemde örgütlenen panellerin, basın açıklamalarının, pikniklerin, yürüyüşlerin yanı sıra örgütlenen kitle eylemlerinde de kampanyamız yoğun bir şekilde işlenmiştir.

Bu dönemde YDG tarihinde ilk kez örgütlenen **Genç Kadın Buluşması** Mart ayında Ankara'da düzenlenmiştir. Böylece 2. Konferans'ta üzerinde önemle durulan genç ka-

dinlar üzerine somut politikalara ve örgütlenmelere gidilmesi perspektifi doğrultusunda mütevazı ancak önemli bir adım atılmıştır. Bu toplantıda biraraya gelen YDG'liler farklı sınıf ve kesimlerden genç kadınların sorun ve taleplerinin yanı sıra YDG'nin kendi içinde gözlemlenen olumlu ve olumsuz yaklaşımları ve YDG'nin genç kadınların örgütlenmesi konusundaki politikalarını tartıştılar. YDG bünyesinde kadın komisyonları kurulmasının önemini vurgulandığı Buluşma'da kadın komisyonlarının çalışma ilkeleri de tartışmalar sonucunda oylanarak son şeklini aldı.

2. Konferans'ta politik çalışma üzerine yapılan vurgu doğrultusunda yine YDG tarihinde ilk kez **merkezi eğitim çalışması** Haziran ayında İstanbul'da örgütlendi. Farklı alanlardan gelen YDG'liler 5 gün boyunca YDG'lilerin kolektif şekilde hazırladığı sunumlar üzerinden teorik eğitim çalışmaları ve belirli konularda tartışmalar yaptılar.

Yine 2. Konferans'ta karar altına alınan **merkezi yaz çalışması** kararına uygun olarak yaz döneminde emekçi kitleler içinde devrimci siyasal çalışmayı yerine getirmek, emekçi halkı tanımak ve halktan öğrenmek perspektifi ile Mersin'de örgütlendi. Kürt ulusuna yönelik saldırıların yoğunluk kazandığı, yıkımların gündeme geldiği ve yerel seçimlerin yaklaştığı bu dönemde yaz sürecini emekçiler arasında kitle çalışması ile örgütleyen YDG'liler aynı zamanda eğitim çalışmaları da yaptılar.

2. Konferans YDG'nin kurumsallaşma, demokratik işleyişini geliştirme ve gelişen kitle hareketlenmesi karşısında örgütsel ve politik yetmezliklerini aşarak geniş gençlik kitleleri ile buluşabilmesi için gerekli değerlendirmelerin yapılması ve adımların atılması amacıyla 3. Konferans'ın 1 yıl sonrasında örgütlenmesi kararını almıştı. Yine 2. Konferans, konferans örgütlenme sürecinin 1. ve 2. Konferanslar gibi geniş tutulmamasını, kitle çalışmasının önüne geçmesini ve alanlardaki tüm YDG'lilerin katıldığı tartışmaları merkezi konferansa taşıyacak delegelerin sorumluluk alanlarının genişletilmesini içeren bir karar almıştı.

Bu doğrultuda 2. Konferans öncesinde olduğu gibi 3. Konferans'ın gündemlerini, yerini, tarihini ve konferans hazırlık sürecini belirlemek amacıyla bir Divan Toplantısı örgütlenecektir.

Bu toplantıya tüm alanlarımızın en az 1 arkadaşımızı delege olarak göndermesi gerekmektedir. Toplantı öncesinde tüm alanlarımızda 3. Konferans üzerine değerlendirmelerin yapılması, önerilerin netleştirilmesi toplantının verimi açısından belirleyici bir yerde durmaktadır.

Divan toplantısı 8 Kasım tarihinde Ankara'da örgütlenecektir. 8 Kasım sabahı Umut Yayımcılık Ankara Bürosu üzerinden buluşacaktır.

Cebeci Kampüsü'nde YDG dağıtımı



Ankara Üniversitesi Cebeci Kampüsü'nde YDG'liler olarak açtığımız stantta iki gün boyunca yaygın bir dergi dağıtımı gerçekleştirdik. 24 Eylül sabahı çalışmamızı başlattık. Aynı gün dergimizden bazı yazıları alarak oluşturduğumuz duvar gazetelerini de bütün fakültelere astık. Özellikle ilk gün standımıza beklediğimiz de üstünde bir ilgi oldu. Dergi verdiğimiz birçok arkadaş Umut Yayımcılık'tan istediğimiz özellikle İbrahim Kaypakkaya ile ilgili kitaplara da büyük ilgi gösterdi. Birçok arkadaşla tanıştık, sohbet ettik, dergimiz ve genel olarak YDG üzerine konuştuk. Dergimizi okuduktan sonra önerilerini, fikirlerini, eleştirilerini sunmalarını istedik.

Çalışmamız sırasında her zaman olduğu gibi Özel "Güvenlik" Birimleri de boş durmadı. Okulda farklı farklı öğrenci topluluklarının, dergilerin açtığı stantlar için izin talep etmeyen okul idaresi bizim izin almamızı istedi. Standı açtığımız ilk dakikalarda ÖGB şefi gelip bu stant siyasi olduğu için izin almamız, izin almazsak standı kapatmamız gerektiğini söyledi, biz de siyasi bir dergi dağıttığımızı ancak, meşru bir iş yaptığımızı ve bu yüzden asla izin almayacağımızı, okulumuzda da böyle bir gelenek olmadığını söyledik. Bizim net tavrimiz karşısında ÖGB geri adım attı ve sorunsuz bir şekilde iki gün boyunca dergimizi yoğun bir şekilde dağıttık.

Araya bayram tatilinin girmesi dolayısıyla sadece tek bir fakültede iki gün boyunca stant açabildik. Bu hafta içinde yoğun bir şekilde diğer fakültelerde de stant çalışmalarımıza devam edeceğiz.

AÜ YDG

DESA işyerinde öne çıkan sorunlar ve sendikal çalışma

Desa 1200 işçi çalıştırmaktadır. Çorlu'da tabakhane, Düzce ve Sefaköy'de konfeksiyon olmak üzere, çanta, cüzdan, derimont ve deri giysilik üretimi yapmaktadır. Ayakkabıların üzerinde Desa markası var, ancak üretimini yurtdışında yapmaktadır.

Desa, uluslararası markalara üretim yapmaktadır. Üretim yaptığı markalar arasında **Mark&Spencer**, Prada, **Mulbery**, Massimo Dutti, **Debenhams**, El Cortes Ingles, **John Lewis**, Nicole Fahri, **Aspinal**, Luella bulunmaktadır. Samsonite'le ortaklığı bulunmaktadır. Bu markalarla davranış kurallarının altına imza atmıştır. Bu davranış kurallarının bir maddesi de "örgütlenme özgürlüğü ve toplu pazarlık hakkına saygı göstermektir."

Çalışanlar orta çağı aratmayan koşullarda çalıştırılmaktadır. **Öncelikle Düzce'de çalışan işçiler asgari ücret düzeyinde ücretlerle çalıştırılmaktadır.** Keyfi zam uygulamaları yapılmaktadır. **Eşit işe eşit ücret ilkesi uygulanmamaktadır.** Çalışma saatleri haftalık 45

saatin çok çok üzerindedir. **Haftada üç gün sabahlama denen uygulamalar yapılmaktadır.** İşçiler sabahlamalarla birlikte 36-40 saate varan sürelerde aralıksız çalıştırılmaktadır. **İşçiler çok özel durumları olsa bile ölüm, doğum, hastalık, hamilelik gibi durumlarda izin alamamaktadırlar.** Mesaiye itiraz eden işçiler işten atılmakla tehdit edilmektedir. **300 civarında kadın işçi çalıştırmasına rağmen emzirme odası, kreş gibi uygulamaları bulunmamaktadır.** Aynı durum diğer işyerlerinde de söz konusudur. İş sağlığı tedbirleri uygulanmamaktadır. İşçiler ayak ve bel ağrıları, varis, nefes darlığı gibi problemlerden şikayet etmektedir. **Özellikle Sefaköy'de işçilerin çalıştıkları ortamda havalandırma bulunmamakta, işçiler üretim sırasında kullanan kimyasalların etkisine maruz kalmaktadır.** İşyerlerinde verilen yemekler kötü, işçiler ço-

ğunlukla, dışarıdan kendi ceplerinden ödeyerek yemek getirtmektedir. **Tuvaletler yetersiz ve çalışma süresinde belli saatler dışında kapalı tutulmaktadır ve insan sağlığını tehdit edecek boyutta kirlidir.** Düzce'de işçiler tuvaletin lavabolarından yerlerde gezen hortumlarla doldurulan suları içmek zorunda bırakılmaktadır. **İşyerinde çalışanlar onur kırıcı davranış ve hakaretlere muhatap olmaktadır.** Çorlu tabakhanesinde sigortasız işçi çalıştırılmaktadır. **Yine deri tabaklama işlemi, maddencilik sektöründen sonra en ağır işkolu olmasına rağmen, hiçbir iş güvenliği tedbirleri uygulanmamaktadır.** Yasal sürelerin çok üzerinde mesai uygulamaları olduğu için bu mesailer bordrolara yansıtılmamaktadır.

Çalışanlara biri resmi diğeri gayri resmi ücret ödemesi yapılmaktadır. Sefaköy'de işçilerin çoğu Pazar günü dahil olmak üzere çalıştırılmaktadır.

Ancak marka denetçileri geldiğinde her şey kuralına uygun hale getirilmektedir. Yangın merdivenlerinin önü açılıyor, göstermelik emzirme odaları oluşturuluyor, damacana sular getiriliyor, yemekler düzgün çıkıyor,

işçilere önlük ve malzeme dağıtılıyor, işyerlerinin her yeri temizleniyor. İşçi görüşmelerinde işçilere denetçilere haftada 10 saat mesai yaptıklarını söylemeleri ikaz ediliyor, işyeri hakkında olumsuzlukları söyledikleri takdirde işten çıkaracakları belirtiliyor. Ancak bunlar 1 ya da 2 gün sürüyor sonra her şey eski haline dönüyor.

Deri-İş Sendikası Mart ayı içerisinde Desa işletmesinin işçileri ile görüşmeye başladı ve Nisan ayı içerisinde Düzce'de üyelikler başladı. Patron, işçilerin sendika üyesi olduklarını öğrenince **29 Nisan** tarihinden itibaren işçi çıkarmaya başladı. Öncelikle işçilere sendikadan istifa etmeleri yönünde baskı yaptı. Sorgu odaları kuruldu. 1 Mayıs'ta işyerine noter getirerek ve ustalar aracılığı ile tespit ettiği işçilere baskı yaparak istifaya zorladı. İstifayı kabul etmeyen 41



işçi işten atıldı. **İşçiler 29 Nisan tarihinden bugüne Desa'nın Düzce'deki fabrikasının önünde beklemektedir.** İşçilerin fabrika önünde durmasından rahatsız olan patron, kapıda bekleyen işçi ve sendikanın karşısına jandarmayı çıkardı. 3 defa sendika yöneticileri ile birlikte gözaltına alındılar. 2 gün organize sanayi bölgesine girişleri engellendi. Ancak sendikamızın ve işçilerin kararlı duruşları sayesinde Desa'nın önünde direniş devam etmektedir.

Sefaköy'de de üyeliklerimiz devam ederken evinde işyerinde çalışanlarla toplantı yaptığımız **Emine Arslan**'ın sendikal çalışma yaptığı tespit edildi ve işi bahane edilerek **3 Temmuz**'da işten çıkartıldı. 8 yıllık Desa çalışanı olan Emine Arslan'a kıdem ihbar tazminatı, izin ücretleri, çalışmış olduğu Haziran ayının maaşı ve 144 saat mesai ücreti ödenmeden iş akdi feshedildi. Yine Düzce'de işten çıkartılan işçilerin çalışmış oldukları ayın ücretleri mesai ücretleri kıdem ve ihbarları ödenmeden iş akitleri feshedildi. Emine Arslan da dahi olmak üzere 38 işçinin geri iade davaları açılmıştır.

Öncelikle Sefaköy'de başlayan direnişi kırmak için patronun şikayeti üzerine emniyet güçlerinin sözlü olarak fabrikanın önünden gidilmesi yönünde baskıları oldu. Emine Arslan ve 3 sendika yetkilisi gözaltına alındı ve kişi başına 62 YTL "kaldırımı işgal" cezası kesildi.

Yörsan okulumuzdan defol!

Okulun ilk günü kantinde satılan ayranların markasının Yörsan olduğunu fark ettik. Yörsan firmasının sendikalı 400 işçiyi işten çıkarmasından dolayı sendikanın boykot çağrısını gündemimize aldık. Okulumuzda Yörsan'ın sendikal faaliyetten kaynaklı gerçekleştirdiği bu haksız durum üzerine arkadaşlarımızı bilgilendirme amacıyla bir bildiri yazıp her sınıfın panosuna astık. Bunu her gün tekrarladık. Çünkü biz astığımızda bildiriler ertesi gün yok oluyordu. Bu çalışmamıza destek çıkanlar çoğunlukta idi.

Bilgilendirmeden sonra imza kampanyası başlatmaya karar verdik. İki saat içerisinde okuldaki öğrencilerden 320 imza topladık. Bu imzaları her birini ayrı ayrı çoğaltıp birini okulun müdürüne diğerini ise kantin sahibine dilekçeler ile birlikte verdik. Kantin sahibine ayranları istemediğimizi ve değiştirilmesini istediğimizi söyledik ve imzaları kanıt olarak gösterdik.

Ertesi gün faaliyetimizin meyvelerini toplamaya başladık. Kantinde gözlemlerimiz sonucunda birkaç öğrenciden başka kimse ayran içmiyor ve birçok öğrenci kantin sahibine

Patron bu süre içerisinde görüşme taleplerimizi geri çevirdi. Kamuoyunu ve üretim yaptığı markaları işçilerin işten atılmasında sendikal neden olmadığı açıklamaları yapmaktadır.

Öncelikli taleplerimiz

1. Sendikanın muhatap olarak kabul edilmesi
2. Atılan işçilerin geri alınması,
3. Fabrikada çalışan üyelerimizin üzerindeki baskıların kaldırılması
4. İşyerinde sendikal örgütlenmenin engellenmemesi.

Emniyet güçlerinin ve işverenin tüm baskılarına rağmen direnişlerimiz devam etmektedir. **Direnışlerimizin başarıya ulaşması için tüm emek dostlarının destek ve katkılarını bekliyoruz.**

ILPS Türkiye Seksiyonu



YÖRSAN ürünlerini değiştirin diyerek tepki gösteriyordu. Kantin sahibi bu tepkiler karşısında en sonunda ayranları değiştirmek zorunda kaldı.

Aradan birkaç gün geçtikten sonra boykotu gerçekleştiren arkadaşlarla bahçede otururken okula üzerinde Yörsan yazılı bir araba girdi. İçerisinden firmanın yetkilileri olduğu anlaşılan iki kişi çıktı ve idare ile görüşmeye çıktılar. Kantinciyle de görüştükten sonra okuldan ayrıldılar. Yörsan yetkililerinin konu hakkında bilgi almaya çalıştıklarını öğrendik.

Egemenlerin işçi sınıfına dönük sistemli bir şekilde geliştirdiği saldırı politikalarına, hak gasplarına, sendikal faaliyetleri engelleme çabalarına karşı; öğrenci gençlik olarak dayanışma içerisinde olmanın gerekliliği üzerinden okulumuzda örgütlediğimiz bu boykot örgütlü mücadelenin önemini bizlere gösterdi.

Liseli halk gençliğine çağrımız egemenlerin geliştirdiği saldırı politikalarına karşı halk gençliği olarak karşısında örgütlenmenin ve sınıf dayanışmasını örmenin gerekliliğidir.

İzmir'den Liseli YDG'liler

“İyi yürekli” devletin sahteliği...

Son dönemde ülkemiz gündemine damgasını vuran Ergenekon ile ilgili olarak ayrıntılarda gizli birçok tartışma esasında kitleleri aldatmaya yönelik girişimlere hizmet etmektedir. Ergenekon farklı bir tartışma olup farklı bir yazı konusu olduğundan bu yazıda; Ergenekon davasından “yargılanan” Ferit İlsever’in ve Emekli Komutan Şener Eruygur’un sağlık koşullarından kaynaklı tahliye edilmesiyle beraber devletin “iyi yürekli” olarak lanse edilmesinin üzerinde duracağız.

Bilindiği üzere hapishaneler, egemenlerin sınıf çıkarlarına ters düşecek tüm girişimleri, eylemleri bastırmak için kullanılmıştır-kullanılmaktadır. Hapishanelere, halkı yıldırma, devrimci ve komünistleri susturma dolayısıyla devrimciler ile halkın bağlarını koparmaya yönelik misyon yüklenmiştir. Sistem her türlü baskıyı kendi sınıf düşmanlarına yönelttiğinden bu baskı halinden -doğallığında- kendi sınıfından olanlar muaf tutulmaktadır. (Dönem dönem verilen şekilsel cezalar ve kendi iç mücadeleleri sonucunda ortaya çıkan istisnai durumlar dışında tutulmak üzere.)

Ergenekon davasından “yargılanan” paşa eskileri, faşist

parti başkan-başkan yardımcıları, egemen sınıfların kendi içlerinde süren çıkar çatışmalarının sonucunda büyük bir yaygara kopartılarak hapishaneye konuldular. Bunlardan biri olan **İşçi Partisi Genel Başkan Yardımcısı Ferit İlsever**, düzmece sağlık raporları düzenlenerek tahliye edildi. İçeri alındıktan sonra kanser olduğu iddiasıyla beraber F. İlsever derhal serbest bırakılmıştı. Devlet bu davranışıyla iyi yürekli, vicdanlı olduğunu bir kez daha tüm kamuoyuna “ispatlamıştı.”

Devletin işlediği tüm suçların devletten bağımsız bir grup çete işi olarak lanse edilerek sistemi aklama işlevi gören Ergenekon davasında bu tarz kararlar da alınarak, sistemin kitlelerdeki imajı olumlanmaya çalışılmaktadır.

Tahliye edildikten sonra Ferit İlsever’in hastane tutanaklarında hasta olmadığı ortaya çıkmıştır. Yani devletin iyiliği de sahte ve düzmedir. Bu devlet Ferit İlsever’i sahte sağlık raporlarıyla serbest bırakırken, N. Erbakan’ın almış olduğu cezanın komikliğine rağmen Erbakan’ı kanatları altına alıp, bizzat, Cumhurbaşkanı A. Gül üzerinden affederken, **hapishanelerinde ölmek üzere olan veya sırf devletin ihmalkârlığı yüzünden ölen onlarca devrimcinin, yurtseverin hesabını nasıl verecektir?** Tedavisi için serbest kalması gereken **Erol Zavar** başta olmak üzere onlarca devrimci, komünist, yurtsever tutsak devletin devrimcilere yönelik düşmanlığının bir sonucu olarak zindanlarda kalmaya mecbur bırakılmaktadır.

Onlarca devrimciyi işkenceden geçirerek katleden, tutsakların en temel insan haklarına dahi saygı göstermeyen bu devletin ta kendisidir... Hapishanelerde sağlık koşullarından kaynaklı serbest bırakılmayı bırakalım, tutsakların azgınca saldırılara maruz kaldığını hepimiz bilmekteyiz. 19 Aralık katliamı bunun en çarpıcı örneğidir.

Bizler, egemenlerin tüm azgınca saldırılarına rağmen kendilerini iyi yürekli göstermeye çalışmalarına göz yummayarak, gerçek olan kirliliğini açığa çıkarmak için harekete geçmek ile yükümlüüz. Faaliyet yürüttüğümüz alanlarda, bulunduğumuz her yerde egemenlerin halka karşı iyi olamayacağını, sadece kendi sınıfından olanlara karşı iyilik göstereceğini kitlelere anlatmalıyız.

Amed’den bir YDG’li



Musa Anter ölümsüzdür!



1918 yılında doğan Kürt gazeteci-yazar Apé Musa, doğum yerini "Hatıralarım" adlı kitabında şu şekilde anlatmıştır: **"Recaizade Ercüment Ekrem Talu, yaşadığını anlatırken doğum yeri ve baba ocağını şöyle tanıtır: 'Marmara Bölgesi Türkiye'nin en uygar bölgesidir; İstanbul, Marmara'nın en güzel şehridir; Boğaziçi, İstanbul'un en latif semtidir; Sarıyer, İstanbul'un en şirin kazasıdır; Yenimahalle, Sarıyer'in en üstün mahallesidir ve Recaizadelerin köşkü Yenimahalle'nin en harika köşküdür. İşte ben burada doğdum.' Tabii o Recaizade Ekrem'in oğlu idi.**

Şimdi bana bakalım. Mardin Türkiye'nin en geri ilidir. Nusaybin, Mardin'in en dertli ilçesidir; Stilile (Akarsu), Nusaybin'in en fakir nahiyesidir; Zivinge (Eski Mağara), Stilile'nin en geri kalmış köyüdür ve işte ben bu köyün nüfus kütüğüne göre 2 numaralı mağarasında doğmuşum."

Apé Musa, siyasi kimliğini İstanbul'da Hukuk Fakültesi'ni okuduğu yıllarda kazanmaya başlar. Bu dönemde 4

arkadaşıyla birlikte **"Kürtleri Kurtarma Cemiyeti"** adıyla bir örgüt kurar. Örgütün amacını **"Memleketten gelen arkadaşlarımıza yardımcı olmak ve burada benliklerini kendilerine ifade etmektir"** diye açıklar Musa Anter. Beş arkadaş, davalarına sadık kalacaklarına dair yemin ederler: **"Ölünceye kadar vatan sevgisi andımıza sadık kalacağımıza, hiçbir şartta vatandaşlarımızın aleyhine işbirlikçi ve çaş (hain) olmayacağıma yemin ederim."**

İlk gözaltısı öğrencilik yıllarında Dersim İsyanı sırasında olur. İsyanın önderlerinden Zarife'ye küfür eden bir kişiye karşılık olarak o da M. Kemal'in annesine küfür eder ve 45 gün gözaltında kalır. Anter Ağa'nın oğlu olduğu için M. Kemal tarafından affedilir.

Siyasi düşüncelerini, yaşanan gerçekleri anlatmak için yayıncılığa başlar. Hem sahipliğini hem de yazarlığını yaptığı birçok gazete çıkarır. **Dicle Kaynağı, Şark Postası, İleri Yurt, Deng** bunlardan bazılarıdır. 1959'da, 49'lar ve DDKO (Devrimci Doğu Kültür Ocakları) davalarından yargılanır.

"Türkiye'nin 55 yıllık girdisinin, çıktısının; yeminli, canlı bir şahidiyim. Hem yalnız şahidi mi? Değil! Sanığıyım, mahkûmuyum ve davacısıyım" diyen ve yaşamının 10 yılı aşkın süresini hapiste geçiren Anter, **20 Eylül 1992'de** Kültür ve Sanat Festivali için gittiği Diyarbakır'da kontrgerilla tarafından katledilir.

Kayıtlara "faili meçhul" olarak giren cinayetle ilgili 2005 yılında, JİTEM adına çalıştığını ileri süren Abdülkadir Aygan yazdığı kitapta, Anter'i öldüren timde yer aldığını itiraf etti. Başbakanlık Teftiş Kurulu Başkanı Kutlu Savaş'ın Susurluk Araştırma Raporu'nda, cinayetin devlet tarafından işlendiği kabul edildi. Anter cinayetiyle ilgili itiraflar, raporun Ek 9. dosyasında yer aldı; ancak "devlet sırrı" olduğu gerekçesiyle açıklanmadı.

Kaynak: <http://kayip-babil.blogspot.com>

Amed'den bir YDG'li



Komünist ustalardan öğrenelim!

MARKSİZM-LENİNİZM-MAOİZM'İN TARİHİ-12

Yeni Ekonomi Politikası (NEP) ve Troçki'nin muhalefeti

1921'den itibaren Rusya'da başka bir değişim söz konusudur. Yerli ve yabancı gerici tüm düşmanlara karşı zafer tamamlandıktan sonra, yeni bir görev; ekonomik inşanın barış hali içerisinde sağlanması görevi ortaya çıkmıştır. İşte bu nedenle politika değişikliğine gidiliyor, Savaş Komünizmi yerini Yeni Ekonomi Politikasına terk ediyordu. Bu bağlamda, köylülerden zorunlu olarak alınan üretim fazlası köylülere bırakılıyor, özel ticaret yeniden başlıyor ve özel manfaktüre küçük ölçekli olmak kaydıyla olanak tanınıyordu. Böylesi bir politika değişikliğine gitmek artık zorunluymuştu. Çünkü alınan sıkı tedbirler hayli zamandır uygulanıyordu ve bu durum özellikle köylüler olmak üzere parti tabanının bir kısmında hoşnutsuzluk yaratmaktaydı. Troçki yandaşları NEP'e şiddetli bir şekilde karşı çıkmakta hiç gecikmediler ancak kısa sürede de çark ettiler. 1921 Mart'ında gerçekleştirilen Parti X. Kongresi'nde Lenin, Troçkistlerle girdiği mücadele sonunda Kongreyi politika değişikliğine ikna etti ve Kongre NEP'i benimseyerek onayladı. Devamında Lenin, 1921 Haziran'ında gerçekleştirilen Komünist Enternasyonal III. Kongresi'ne sunduğu *Rusya Komünist Partisi Taktikleri Üzerine Rapor*'da NEP'in teorik planda doğruluğunu kanıtladı. NEP 1925'in sonuna kadar sürdürüldü. XIV. Parti Kongresi kararıyla artık sosyalist inşanın yeni bir aşamasına geçme vakti gelmişti: Sosyalist sanayileşme aşaması...

İşte böylesi bir dönemde, 1922'nin sonlarına doğru Lenin'in hastalığı ciddi bir hal alıyor ve 21 Ocak 1924'teki ölümüne kadar hastalığı onu aktif faaliyetten alıkoyuyordu. Hastalığına rağmen Lenin'in yokluğunu fırsat bilen Troçkistler ve

partie muhalif çeşitli gruplar *Muhalif 46'lar* imzasıyla bir deklarasyon yayımladılar. Bu platform Komünist Parti içindeki hizip ve gruplara özgürlük talep ediyordu. Deklarasyonun yayılması ve Troçki'den Parti'ye yazılan meydan okuyan mektup tartışmaya davetiye çıkarmıştı. Ne var ki, Muhaliflerin bakış açısı devlet daireleri ve üniversitelerde örgütlü birkaç hücre hariç olmak üzere dikkate alınmadı. 1924 Ocağında toplanan XIII. Parti Kongresi tartışmayı ele aldı, Muhaliflerin anlayışını, Marksizm'den küçük-burjuva bir sapma olarak mahkum etti. Bütün tartışma o zamanlar henüz yeni önder konuma yükselmiş Stalin'in önderlik ve rehberliğinde, Parti'nin yüklediği bir sorumluluk gereği yürütülmüştü.

Stalin'in ilk yılları

Joseph Vissarionovich Dzhugashvili (Stalin), 21 Aralık 1879 yılında Gürcistan'ın Gori kentinde dünyaya geldi. Annesi ve ayakkabıcılıkla uğraşan babası tarım emekçisi ailelerin çocuklarıydı. Stalin'in anne-babası yaşamını kıt kanaat sağlayabilen yoksul ve cahil bırakılmış bir kesime dâhildi. Stalin beş yılını kilise mektebinde geçirdikten sonra yüksek öğrenim içinde en prestijli kurum olan Tiflis İlahiyat Fakültesi'ne en başarılı öğrenci olarak kabul ediliyordu. O zamanlar Tiflis, Gürcistan içinde Çarlık rejimine muhalefetin merkezi olarak kabul edilirdi. İlk defa Marksist çevrelerle tanıştığında on beş, Gürcistan'daki ilk sosyalist örgütlenmeye katıldığında henüz on sekiz yaşındadır. 1899 yılında fakülteyle ilişkisi kesilen Stalin yoldaş, bundan sonra profesyonel mücadeleye atılmış bir

Lenin'in ölümünden hemen sonra Stalin, önemli bir sorumluluğu, Lenin'in Marksizm'e katkılarını ilkeler düzeyinde toplama sorumluluğunu üstlenmişti.

devrimcidir. Kısa sürede büyük hareketliliklere önderlik etmeye başlayan Stalin, işçiler arasında güçlü bir politik örgütün inşa edilmesinde de öncü rolündedir.

1902 yılında ise tutuklanıyor, 1903'te Sibirya'ya üç yıllığına sürgün ediliyordu. Beş ay içerisinde firar eden Stalin vakit kaybetmeden RSDİP bünyesinde aktif faaliyete devam eder. Gürcistan'daki Menşevik parti önderliğine açıktan tavır alır.

1905 Aralığındaki Bolşevik Kongresi'ne iştirak eden Stalin, orada Lenin'le tanışır. Bu sırada *Anarşizm mi?-Sosyalizm mi?* kitapçığını da hazırlar. 1908, 1910 ve 1912'de tekrar tekrar tutuklanıp Sibirya'ya sürgüne gönderilen Stalin, her defasında da kaçmayı başararak aktif mücadeleyi sürdürmesini bilmiştir. Bu sürecin önemi bir kesitinde, sürgün dönemi hariç, *Pravda*'nın editörlüğünü yerine getirmekteydi. Stalin en son 1913 yılında tutuklanıp Sibirya'nın en ücra yerlerine sürülünce, ancak 1917 Şubat Devrim'inden sonra geri dönebilecektir.

Leninizm'in İlkeleri

Lenin'in ölümünden hemen sonra Stalin, önemli bir sorumluluğu, Lenin'in Marksizm'e katkılarını ilkeler düzeyinde toplama sorumluluğunu üstlenmişti. Bu kesinlikle gerekliydi çünkü Marksizm'e yabancı birçok akım türemiş bulunuyordu ve bunlarla mücadele etmek lazımdı. Bu gerekliydi çünkü "*Leninizm'in başarılı bir uygulaması için sapmalarla aramızdaki temel noktalar*" ın (24) altı çizilmeliydi. Sonrasında, çıkarılan bu dersler *Leninizm'in İlkeleri* adı altında kitaplaştırılıyor ve 1924 Mayıs'ında yayımlanıyordu. Bu ünlü kitabında Stalin, Leninizm'in tarihsel anlamını, yöntem, proletarya diktatörlüğü, köylü sorunu, ulusal sorun, strateji-taktik meseleleri, parti örgütlenmesi ve çalışma tarzı gibi esaslı konulardaki Leninist yaklaşımı ortaya koyarak Leninizm'in izahına katkıda bulunuyordu. Bu dersler öncelikle, Lenin'in ölümünden hemen sonra düzenlenen **Lenin Parti Üyeliği Kampanyası**'yla Partiyeye kazandırılan 250.000 yeni parti üyesinin eğitiminde önemli bir işleve sahipti, ayrıca bu eser dünya çapındaki komünistlerin Marksist-Leninist çalışması açısından da önemli bir yerde duruyordu.

Sosyalist Sanayileşme ve Tarımın Kolektivizasyonu

NEP'in son döneminde, 1925 Aralığında toplanan Parti XIV. Kongresi bir kez daha sosyalist inşanın yeni aşamasına geçiş konusunda uzun tartışmalara sahne olsa da Kongre bu konudaki kararını vermişti. Zinovyev ve Kamanev 'Yeni Mu-

halefet' adıyla, ağır sanayi fikrine odaklanmış Merkez Komite fikrine karşı çıkıyor, Rusya'nın bir doğu ülkesi olduğu ve doğu tarzı bir sanayileşme hattı tutturması gerektiğini öneriyor, sosyalist sanayileşme planının karşısında yer alıyorlardı. Bunun tek anlamı vardı: Rusya'yı dışarıya muhtaç kılmak, emperyalizmin kuyruğuna eklemek. Tabii ki, bu durumda Kongre, Merkez Komite planına sarılacaktı. Bu yönelim doğrultusunda endüstri sahasında hızlı bir ilerleme gerçekleştirilmiş ve ulaşılan düzey savaş öncesi düzeyi aşmıştı.

Devamla 1927 yılında gerçekleştirilen XV. Kongre, önüne koyduğu Beş Yıllık Plan ile sosyalist inşa sürecini bir başka alanda yakalanan gelişmeyle ileriye taşımaktaydı. Ancak Kongrenin aldığı temel politik karar tarımın kolektivizasyonunun tamamlanması yönündeydi. Bununla ilgili slogan şöyleydi: **"Yoksul köylüye tam güven, orta köylüye ittifakı geliştir, kulaklara karşı kesin zaferi sağlayana kadar mücadele et!"**(25) (*kulak: Rusya'da zengin çiftlik sahibi köylülere verilen ad, ç.n.*) Bu yönelim kolektif çiftliklerin oluşturulmasına ilham kaynağı oldu. Bu başarı 1930 Haziranı'nda gerçekleştirilen XVI. Kongre kararlarının önünü açtı. Stalin'in dediği gibi, **"...Kongre Sosyalizm boyunca bütün cephelerde bir temizlik hareketi, kulakların bir sınıf olarak alt edilmesi, kolektivizasyonun yerli yerine oturtulması..."** nı (26) sağlamıştır. Bu kararların yaşama geçirilmesinin tamamlanması 1934-XVII. Kongre-Zafer Kongresi-yle beraber artık sosyalist sanayileşme ve tarımın kolektivizasyonu görevlerinin üstesinden büyük ölçüde gelinmiştir.

II. Emperyalist Paylaşım Savaşından hemen önce 1939 yılında gerçekleştirilen XVIII. Kongre'de Stalin'in verdiği rakamlara göre, kolektif çiftliklere dahil olan köylü aile oranı % 93.5, ekilip biçilen arazinin toplam arazi içindeki oranı ise % 99.4'tür. Benzer bir şekilde sosyalist sanayinin toplam üretimdeki hacmi % 99.97 oranına ulaşmıştır. Sovyetler Birliği'nin uyguladığı sosyalizm ekonominin dönüşümünü öyle bir sağlamıştır ki, ulaşılan düzey kapitalist sistemde hayal edilemeyecek derecededir. Aynı dönemde ise Kapitalist Dünya adına Büyük Bunalım denilen ekonomik krizle boğuşmaktan perişan haldedir. Böylelikle, II. Dünya Savaşı öncesinde Sovyet endüstri sektörünün üretim hacmi, I. Dünya Savaşı öncesindeki üretim hacminden dokuz kat fazla bir büyüklük yakalamıştır. Diğer taraftan ise başlıca kapitalist ülkelerde -ABD, Britanya ve Almanya- durum pek de iç açıcı değildir. I. Dünya Savaşı öncesi % 13 olan üretim hacmini ancak % 32 seviyesine çıkarabilmişlerdir. Fransa ise süreci yirmi beş yıl geriden takip ederek, nerdeyse yerinde saymıştır.

Devam edecek

24- Stalin, *Leninizm'in Sorunları*, sy.1, İng. baskı,

25- SBKP(B) *Tarihi*, sy.292, İng. baskı,

26- age, sy.310, İng. baskı...

BABA EVİ

Küçük Adamın Romanı-1

Toplumcu yazar Orhan Kemal'in öncüsü sayıldığı "küçük insan"ı anlatan eserlerinden biri olan bu roman, yazarın "Küçük adamı Adana kahvelerinden birinde tesadüfen tanınmasıyla" başlıyor. Daha sonra hayat hikayesini "küçük adamın" kendi dilinden okuyoruz.

Büyükşehirlerden birinde otoriter, siyasetçi bir babayla eski bir muallime olan bir annenin ilk çocukları olan küçük adam, her daim üzerinde babasının o ağır gölgesini hissederek büyümektedir. Oğlunun, kendi gibi büyük adam olmasını isteyen baba, onu her fırsatta bunun için eğitmekte ancak kafası hep "büyük adam" olarak işlediğinden oğlunun çocukluğunu da yaşamaması gerektiğini görememektedir. Çocukluk yılları babasının zorba eğitmenliği ile sürerken, patlak veren savaş ve düşünceleri yüzünden babasının kaçaklık yılları başlar. Babasının kaçmak zorunda oluşu küçük adamı zerre kadar üzmez aksine o, özgürlüğüne kavuştuğu için çok sevinçlidir.

Bir süre sonra büyükannesi, annesi, halalarıyla onlar da savaştan kaçarlara ve Konya'ya yerleşirler. Burada, küçük adamın deyişleriyle "keçe külahlı, poturlu insanlar, yerlere kaba kaba basarak koşarak, 'istemem, biz bu hükümeti istemem!' diye bağırarak" dolu bir isyan vardır. Kısa süre sonra buradan da taşınmak zorunda kalırlar ve güney illerinden birine yerleşirler.

Burada çiftlikte yaşamaya başlarlar. Baba arada sırada gelir ve yine o ağır gölgesiyle küçük adama hayatı zindan eder. Sonra bir gün temelli yurtdışına, Beyrut'a, gitmek zorunda kalır. Bu küçük adam için bulunmaz bir fırsattır, o da zaten bunu sonuna dek kullanmaya çalışır. Ancak bu özgürlüğü kısa sürer çünkü babası onları da yanına çağırır. Tüm aile babanın yanına göç eder.

Aile buraya yerleştikten bir süre sonra geçim sıkıntısı

çekmeye başlarlar. Bu bölümlerde en çok dikkat çeken kaçakların (Rumlar, Ermeniler vs) nasıl aşığılandığı ve yoksulluğun savaş sonrası her yerde olduğu gibi burada da diz boyu olduğu gerçekleridir. Özellikle minik kız kardeşin bir bayram sabahı babasına söylediği sözler, dönemin zorluğuna; tüm insanların yoksullukla nasıl bütünleştiğine bir örnek aslında.

Evin geçimini omuzlarına almak zorunda kalan küçük adam bir yanda ekmek mücadelesi verirken bir yandan da memleket hasreti çekmeye başlar. Uzun mücadeleler sonucu memleketine dönme izni alır. Artık en büyük hayali Beyrut'ta yaşadığı sıkıntıları, acıları, aşkını efsaneleştirerek memleketindeki arkadaşlarına abarta abarta anlatarak onları kendine hayran bırakmaktadır. Babasına okuyacağına dair söz verir ve arkasında yaşlı gözlerle bakan annesi, kardeşleriyle vedalaşarak Beyrut'tan ayrılır.

Adana'ya döndüğünde onu bir sürpriz beklemektedir. O hayalini kurduğu karşılaşma anlarından hiçbirini gerçekleşmeyecektir. Çünkü o arkadaşların hemen hemen hepsi 6-7 yıl içerisinde bir yerlere dağılmışlardır. Bu onu çok mutsuz eder. Ancak bu mutsuzluk uzun sürmez, kısa zamanda yepyeni dostluklar edinir. Arkadaşlarıyla tüm vaktini geçirmektedir. Yeniden okula ve futbola başlar. Artık ne ailenin geçim sıkıntısı hatıradır ne de babasının gölgesinde yaşamak zorundadır. Ancak bu sayfada da değişmeyen bir şey vardır ki onu da artık bir kanun gibi kabullenmiştir: açlık ve yoksulluk...

Kitabı okuyunca şöyle bir şey farkediliyor: yaşanan tüm olaylar; bilindik, sıradan... Yüzler, acılar, çileler hemen hemen hepimizin evinde yaşananlardan. Öyleyse neden roman haline getirilmiş? Orhan Kemal denince akla daha dramatik, daha "olağandışı" acılı haller geliyor nedense! Aslında bu tip kitaplar, tiyatro misali, bizi bize anlattıkları için yüce yüce kahramanlaşmış tiplerden oluşan romanlardan daha geliştiricidir. Kitapta en çok vurgulanan yoksulluksa zaten emekçi halkın gündelik çilesi. Kitabı okurken içerisindeki küçük insan psikolojisinde kendimizi görebiliyoruz.

Marmara Üniversitesi'nden bir YDG'li



Söyleşi



Hayatın tahtaya yansımalarıdır satranç...

İbrahim Tofan'la söyleşi

Diyarbakır'da satranç eskiden beri köylerde yaşlılar tarafından oynanan ve kışık olarak isimlendirilen bir oyundur. İbrahim Tofan da satranç köyünde oyunları izleyerek öğrenen ve daha sonraları kendi çabası ile geliştiren bölgenin en kuvvetli satranç oyuncusudur.

1999 yılında Diyarbakır merkezde satranç en yaygın olarak Hewsel Çay Bahçesi'nde oynanmakta idi. Bunun dışında da nargileciler ve benzeri yerlerde de oynuyordu. Daha sonraları **İbrahim Tofan** ve **Mustafa Yayık** aracılığı ile Diyarbakır'ın satranççıları bir mekanda toplandılar. Günümüzde en yaygın olarak Esnaf Çayevi ve Diyarbakır Satranç Merkezi'nde oynanmaktadır.

- İbrahim Bey kendinizi biraz tanıtır mısınız?

- Ben 1967 Diyarbakır doğumlu, evli ve üç çocuk babasıyım. Ortaokul tahsilli olup 10 yaşında bu spora başladım.

- Satranca ilgi nasıl başladı?

- 10 yaşında köyde büyüklerimi izleyerek bu sporu öğrendim. Daha sonraları zevkle ve merakla devam ettim.

- İlk resmi turnuvaya ne zaman katıldınız ve sonraki başarılarınızdan bahsedebilir misiniz?

- 1991 yılında ilk defa resmi turnuvalarda oynadım ve

aynı turnuvada Türkiye gençler birincisi oldum. '95-96 takım maçlarında I. masa oyuncusu olarak klasmanımda altın madalyayı, 1997 yılında Cumhurbaşkanlığı Kupası'nı aldım. 98-99 yılında elo'm çıktı. '99 yılında milli takım oyuncusu olarak maçlara katıldım. 2002 Kocaeli Grand Prix 8.liği, (dünyaca ünlü Şehriyar Mamedyarov da turnuvada oynuyor) 2004 İzmir Grand Prix 2.liğim var. (Eş puanlı olarak)...

- Sizce satranç nedir?

- Satranç hayatın tahtaya yansımalarıdır.

- Diyarbakır'da satranca ilgi nasıl?

- Yeterince değil ve bu konuda özellikle bayanlar erkeklere oranla daha az ilgili.

- Satranç ne zaman bırakmayı düşünüyorsunuz?

- Asla bırakmayı düşünmüyorum...

İbrahim Tofan'ın yendiği dünya satranç ustaları yani gm'ler: (grand master)

- GM Ernesto Narkiev (2675)

- GM Sarhan Guliyev (2496)

- GM Odeev Handszar (2422)...

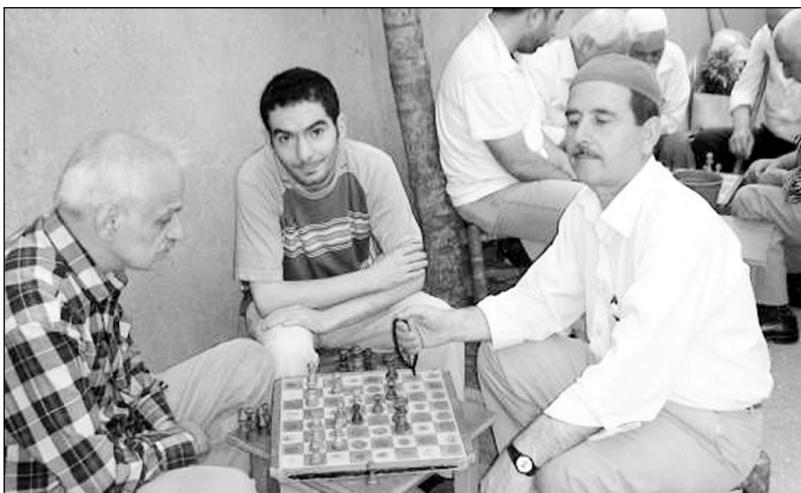
Şunu da unutmamak gerekir ki büyük usta yenmek (gm devirmek) her babayığının harcı değildir...

Kendisi bunun yanında birçok IM (international master) da devirmiştir. 2004 yılından beri TSF Diyarbakır İl Temsilciliğini yapmaktadır. Aynı zamanda Diyarbakır Gençlik Spor Kulübü'nün kaptanı ve I. masa oyuncusudur.

I. 100 öğretmene satranç eğitimi veren (Milli Eğitim'le ortak çalışma) ve çocuklar için faydalı satranç kursları veren Diyarbakır'ın büyük satranç ustasıdır.

Şu anki fide resmi puanı 2551 olan İbrahim Tofan'a gelecek turnuvalarda ve satranç yaşamında başarılar diliyoruz...

Amed'den bir YDG okuru



Çocuk

Disleksi

Eğitim döneminin başladığı şu günlerde çevremizde okul hayatına başlayan birçok öğrenciyle karşılaşmaktayız. Peki, çocuklarımızın eğitimi sadece okula gitmeleri ile tamamlanacak bir olgu mudur? Yani biz çocuklara sadece okula gitmeleri için gerekli olanağı sağladığımızda bütün yükümlülüklerimizi yerine getirmiş mi oluyoruz? Tabii ki hayır. Örneğin çevremizde okula giden gençlerle nasıl bir iletişim kuruyoruz? Okulda öğretilenlerle kafasında oluşan soru işaretlerine ne kadar cevap olabiliyoruz? Ne yazık ki bizler işe kendi çevremizi değiştirerek başlamamız gerektiğini pek kavrayabiliyoruz.

Önemli fakat ne yazık ki çocuklarımızın gelişimini yanlış yönde şekillendiren bir diğer konumuz da öğrenme sorunudur. Çocuklarımız okula başladıklarında ilk beklentimiz okuma ve yazma öğrenmeleridir. Okullarda koşulların iyi olmamasına karşın okul çağında çocuklarda aynı düzeyde bir algılama ve kavrama söz konusu değildir. Bu konunun önemi ise çocuklarımızın okul hayatındaki başarısızlıklarına geleneksel tavırlar sergilememiz ve çözümler bulmamızdan kaynaklanmaktadır. İlk olarak çocuğun zekasından şüphe duyarız, sonra haşarılığından, sınıftan, okuldan, öğretmenden vb. çoğaltırız bunları. **Ama ne yazık ki 40-50 kişilik sınıflar düşünüldüğünde her sınıfta 3-4 öğrenci öğrenme sorunu yaşamaktadır.**

Okulda başarısız ama zeki...

“Haftanın günlerini öğrenebilecek mi?”, ‘Mars’ta yaşam üzerine konuşabiliyor, ama 2 ile 2’yi neden toplayamıyor?’, ‘dede’yi neden bebe diye okuyor?’, ‘b ve d harfleri arasındaki farkı göremiyor mu?’, ‘Neden akli kadar başaramıyor?’, ‘Dört farklı aritmetik probleminin hepsine birden neden aynı cevabı veriyor?’, ‘Her yıl aynı noktada, sanki yalnızca yaşı büyüyor’.

Anne babalarda bu soruları uyandıran çocuk kimdir? Onlar okulda başarısız, ama zeki çocuklardır. Bu çocuklar “çini”yi “için” diye okurlar. 41’i 14 yazarlar, p’yi d, d’yi b yazarlar ve bir kelimeyi oluşturan harflerin sırasını hatırlayamazlar. Ödevlerini tahtadan alamazlar, kaybederler, kitaplarının yerini unuturlar, eşyalarını kaybederler, içinde buldukları yılı, günü ve mevsimi ayırt edemezler. Kahvaltıya öğle yemeği diyebilirler; dün, bugün ve yarını karıştırabilirler. Gördüklerini hatırlayamazlar ya da zihinlerinde canlandıramazlar. **Bu çocuklar sınıfta öğrenemezler.** Bu çocuklar, bir cümle ya da fikrin ortasından başlayabilirler ya da bir cümlenin ortasında durabilirler. Bazı durumlarda toplama, çarpma yapabilirler; ama çıkartma ya da bölme yapamazlar. Kimi zaman da matematiği yalnızca zihinden yapabilirler, ama yazamazlar. Kelimeleri yüksek sesle okurken harfleri ve



heceleri atlayabilirler ya da ekleyebilirler.

Altı yaşına gelen tüm normal çocuklar artık bir eğitim alabilecek zihinsel gelişim düzeyine gelirler. Okula giderler ve ilk öğrendikleri şey okumaktır. Öğrenme bozukluğu adı verilen sorunu yaşayan çocuklarda ise bu hazırlık henüz tamamlanmamıştır. Öğrenmeye yardım eden zihinsel organizasyon bazı bakımlardan yeterli değildir. **Okuyamazlar, yazamazlar, matematikte zorluklar yaşayabilirler; ancak zekâ düzeylerinde bir sorun yoktur.** Bu çocuklar, özellikle öğrenme bozukluğunun tanınmadığı toplumlarda okulda ve ailelerinde ‘anlaşılamama’ sorunu yaşarlar.

Öğrenme bozukluğunun son yıllarda en çok kabul gören tanımını 1988 yılında **ABD Ulusal Öğrenme Bozukluğu Birleşik Komitesi (NJCLD)** tarafından yapılmıştır. Bu tanıma göre, ‘Öğrenme bozukluğu genel bir terimdir ve dinleme, konuşma, okuma, yazma, akıl yürütme ile matematik yeteneklerin kazanılmasında ve kullanılmasında önemli güçlüklerle kendini gösteren heterojen bir bozukluk grubudur’. Bu bozuklukların bireyin yapısıyla ilgili olduğu ve merkezi sinir sistemindeki işleyiş bozukluğuna bağlı olduğu varsayılıyor. Ayrıca kendini idare etme, sosyal algılama ve sosyal etkileşim sorunları da birlikte görülebilir. Bu tanım, sorunun yaşla birlikte düzelmediğini ve öğrenme bozuklukları ile öğrenme sorunlarının farklı olduğunu vurgulamaktadır.

Nedenleri ve çözümü

Öğrenme bozukluğunun ortaya çıkmasının tek bir nedeni yok. Doğum öncesi, (yetersiz beslenme, annenin geçirdiği enfeksiyonlar, ilaç kullanma...) doğum sırasında, (uzun ve zor doğum, plasenta ve göbek kordonu anomalileri...) doğum sonrası, (doğumdan sonra nefes alana kadar geçen sürenin uzunluğu, erken yaşta ateşli hastalık, başa hızlı darbe...) ve kalıtsal (ailelerde öğrenme bozukluğu olan başka kişilerin de olması) etmenlere bağlı olarak ortaya çıkabilir. **Öğrenme bozukluğunun ortaya çıkma nedeni ne olursa olsun, önemli olan ailelerin ve eğitimcilerin sorunun varlığını kabul edip çözüme yönelmesidir.** Bu çocukların aileleri doğal olarak diğer anne babalara göre farklı duygular yaşarlar. Kimisi sorunun nedenini dışarıda görür ve çözümü, okul-öğretmen gibi dış etmenleri de-

giştirmekte arar. Kimisi suçluluk duyar, kızgınlık hisseder. Tüm bunlar, aslında sorunun varlığını kabul edememeyle ilgili tepkilerdir. **Çocuk ve anne baba açısından en olumlu yaklaşım, anne babanın sorunun varlığını kabul ederek, çocuğa yardım yoluna geçebilmesidir.**

Öğrenme bozukluğu olan çocuk neler hisseder, neler yaşar? 'Hiçbir şeyi doğru yapamıyorum.', 'Ben yeterince iyi değilim', 'Ben aptalım.', 'Kimse beni sevmiyor' gibi duygu ve düşünceler öğrenme bozukluğu olan ve psikolojik destek almayan çocukların hissettiklerinden yalnızca bir kısmı. Bu cümlelerden de anlaşılacağı gibi öğrenme bozukluğu nedeniyle yaşantısının ona sunduğu deneyimler, onun kendine ilişkin olumsuz düşünceler geliştirmesine yol açar. **Çünkü ailesi ya da öğretmeni çoğunlukla yalnızca olumsuz yönleriyle ilgilenir; olumlu yönleriyle ilgilenen pek olmadığından kendini sevmemesine ve kabul etmemesine yol açan duygu ve düşüncelere sahip olur.**

Bu noktada özellikle anne baba ve öğretmenin çocukla etkili bir iletişim içinde olması çok önemlidir. Duyulmaya ve anlaşılmaya çok gereksinimi vardır. Gerçekte zeki olduğunu, ama öğrenmek için diğerlerine göre daha çok zaman harcaması gerektiğini ve yavaş da olsa bir gün mutlaka yapacağını bilmeye çok gereksinimi vardır. Benlik algısının güçlenmesi için kendisiyle ilgili olumlu mesajlara da çok gereksinim duyar. Çoğunlukla diğerlerinin beklentilerini karşılayamadığı için kızgındır. Kendine kızgındır. Geç olgunlaştığı için bağımsız bir birey olmak adına kazanacağı becerileri daha geç kazanır. Toplu taşıma araçlarını kullanmak, para hesabı yapmak, basit yemekler pişirmek, saati anlamak, masa hazırlamak, yatak toplamak, telefon kullanmak gibi işleri kendi başına başarmayı öğrenmek ona iyi gelir. Çünkü bağımsızlığa geçişte bu becerileri kazanmış olmak oldukça önemlidir."

Devlet kör ve sağır

Disleksi'li çocukların bir diğer dezavantajı ise ülkemizde bu konuyla ilgilenen kuruluşların bulunmamasıdır. Yani konuyla ilgili uzmanlar var ama bu sorun özelinde eğitim kuruluşu yok. Çevresinde bu tür davranışlar sergilenen çocuklarla karşılaştığında ne kadar bilinçli bir eğitim sunulmasa da belirli davranışlar sergilenerek çocuğun psikolojisinin çok olumsuz sonuçlar vermesi ve kendini toplumdan dışlaması engellenebilir. Disleksililer zekâ düzeyleri düşük olmadığı gibi özel yetenekli de olabiliyorlar. Buna en önemli kanıt, disleksili olduğu bilinen bilim adamları ve sanatçılar arasında **Albert Einstein, William Butler Yeats, George Patton, Harry Belafonte, Leonardo da Vinci, Auguste Rodin ve Cher**'in bulunmasıdır.

Yukarıdaki bulguların da ortaya koyduğu gibi disleksi bir hastalık değil. **Disleksililer de toplumların ilgilenip destek vermesi gereken "farklı"lardan.** Onları kelime dünyalarından zorlukları olan bireyler olarak görmek gerekiyor.

“Öğrenme bozukluğu olan çocukların aileleri ve öğretmenleri için öneriler

* Çocuğunuzu olduğu gibi kabul edin. O pek çok işi başabilecek kadar zeki, uyanık ve isteklidir. Onun kendisini değerli bir birey olarak hissetmesine engel olmayın.

* Günlük yaşam programınızı çocuğunuzla birlikte önceden planlayın. Çocuğunuz ne zaman, ne yapacağını önceden bilsin.

* Disiplin kurallarınızda, isteklerinizde ve günlük işlerinizde tutarlı ve istikrarlı olun.

* Başarması için baskı yapmayın, destek olun. Baskı ve destek arasındaki farkı ayırt edin. Baskı yapmaksızın destek olabilirsiniz.

* Çocuğa karşı anne, baba, öğretmen ve özel öğretmen olarak aynı tutumları sergileyin ve aynı dili konuşun.

* Ona okul hakkında sürekli sorular sorarak, rahatsız etmeyin. Eğer iyi bir gün geçirmişse size hemen anlatacaktır. Eğer gününü iyi geçirmemişse hiçbir şekilde konuşmak istemeyecektir.

* Onu ev ya da okul çevresindeki diğer çocuklarla kıyaslamayın. Her çocuk kendisi olabildiği ölçüde doğru davranabilir.

* İyi yaptığı her işi içten bir övgü ile takdir edin. Hak etmediği övgüler zararına olabilir. Diyelim ki gerçekten başarılı olmak istiyor, yardıma gereksinimi olan kısımlarda yardım edin, ama daha sonraki basamakta kenara çekilin ki, bağımsızlık kazanabilsin.

* Kolay anlayabileceği, kısa kelimelerden oluşan, ayrıntısız ve kesin yönergelerle konuşun.

* Diğer çocuklarla çalışırken güçlük çekerler. Bir grupta çalışmak için istekli gözükebilirler, fakat kolaylıkla başlarını derde sokarlar ve grubun çalışma verimini de düşürebilirler. Bunu engellemek için, grupta çalışmaya başlamadan önce onu yönlendirin ve üstesinden gelebileceğine inandığınız görevler verin.

* Anlatılanları dinleyerek anlayabilirler. Fakat anlayıp anlamadıklarını kontrol etmek istediğinizde, yazılı olarak iyi cevaplar veremeyebilirler. Bu durumda, daha ziyade dinleyerek öğrenmesine ve sorularınızın çoğuna sözlü olarak cevap vermesine izin verin.

*Pek çok sembolü birbirine karıştırırlar. (Harf, rakam, işaret vb.) Bu durumda tahtadan bakarak bir şeyler kopya etmek bu çocuklar için güçtür. Bu konuda ona, diğer çocuklara kıyasla daha toleranslı davranın.

* Dikkatlerini çok kısa bir süre toplayabilirler. Bu durumda, onlara daha kısa görevler verin ve sık sık kontrol edin.

* Sınav sorularını çabuk okuyamazlar ve cevapları yazamazlar. Bu nedenle önemli sınavlarının sözlü olarak yapılması yararlı olur. Çoktan seçmeli testlerde daha başarılı olurlar.

* Bilgileri aktarırken modeller, nesnelere, resimler kullanarak anlatırsanız, konular onun için daha anlaşılır ve çekici hale gelir.

* En önemlisi, onun farkında olduğunuzu, onun değerli bir insan olduğunu hissettirmenizdir

İzmir'den bir YDG'li

Alıntılar: Ümran Korkmazlar, Pedagog Dr., İstanbul Üniversitesi Tıp Fakültesi, Çocuk Psikiyatrisi Bölümü



"CUMHURİYET" GERÇEKLERİ!!!

Osmanlı'nın sömürge-yarı sömürge, yarı feodal imparatorluğu yerini yarı feodal yarı sömürge cumhuriyete bırakmıştır. Cumhuriyetin ilanından hemen sonra Osmanlı'nın tüm borçlarının ödenmiş olması asla boşuna değildir. Ve bunun dışında cumhuriyet tarihinin gerçekleri...



29 Ekim ülkemizde cumhuriyetin ilan edilmesinin yıl dönümü olarak 1925'ten beri "bayram" olarak kutlanmaktadır.

Şüphesiz 29 Ekim bir bayramdır. Bütün bayramlarda var olan çeşitli nedenler arasında bu günü de bayram kılan çeşitli nedenler mevcuttur. Evet şüphesiz 29 Ekim bir bayramdır. Ve her bayram gibi kutlanmayı, mutlanıp etrafa gülcükler saçılmayı "hak eden" bir gündür.

Evet 29 Ekim bir bayramdır ve tüm bayramlar kadar "güzeldir".

Evet 29 Ekim bir bayramdır, ama kimin için böyle-

dir? Kimi mutlu eden ve nasıl mutlu eden bir gündür? Tüm bu sorulara cevap olabilmek için cumhuriyet tarihinde kısa bir yolculuk yapmak gerekecek ve yetecektir bizce na-cumhur-iyeti* tanımlamaya...

Birinci Emperyalist Paylaşım Savaşı öncesi Osmanlı İmparatorluğu gelişen kapitalizmle beraber "iflas" bayrağını çekmiş, feodalizmin acizliğinin bir ifadesi misali emperyalist ülkelere bağımlı hale gelmiş ve son çırpınışları onu I. Emperyalist Paylaşım Savaşına sürüklemiştir. Paylaşım savaşından sonra emperyalist ülkelerce işgal edilmiş ve Anadolu topraklarında emperyalist işgale karşı halk işgalleri baş göstermiştir. Fakat gelişen işgal karşısı mücadele kısa sürede İttihat Terakki kökenli Mustafa Kemal ve kadrosunun önderliğinde anti-emperyalist özünden uzaklaştırılmıştır. Ve devamındaki yıllarda cumhuriyet ilanına kadar varan süreç gelişmiştir.

Sınıflı toplumlarda var olan tüm rejimler egemen olan sınıfın çıkarları ve ihtiyaçları doğrultusunda şekillenir. Ve cumhuriyette Kemalist kadroların daha kurtuluş savaşı yıllarında emperyalistlerle geliştirdikleri dirsek temasının bir ürünü olarak emperyalistlerin çıkarlarına en iyi şekilde hizmet edecek olan ve Emperyalist-Kapitalist çağa uygun olan bir rejim ismi olarak tercih edilmiş ama özsel hiçbir değişiklik yaşanmamıştır.



HESE-GÊWE

Osmanlı'nın sömürge-yarı sömürge, yarı feodal imparatorluğu yerini yarı-feodal, yarı-sömürge cumhuriyete bırakmıştır. Cumhuriyetin ilanından hemen sonra Osmanlı'nın tüm borçlarının ödenmiş olması asla boşuna değildir. Ve bunun dışında cumhuriyet tarihinin gerçekleri...

Cumhuriyet ve "Devrimler"

Türk egemen sınıfının temsilcileri 85 yıldır özel vurgularla cumhuriyetin bir devrim olduğunu yüksek sesle çağırıyorlar. Cumhuriyetle Kemalist faşizmin üstten aşağı parça parça kurumsallaştırdığı ve asla sözlük anlamıyla bile halkın kendi kendisini yönetme durumunun oluşmadığı bir yana cumhuriyet "devrimlerini" yakından incelediğimizde bile bu durumun böyle olmadığı anlaşılmaktadır.

Kemalist cumhuriyetinin altı temel ilkesi vardır. En demokratik burjuva cumhuriyetlerinin bile nihai olarak bir burjuva diktatörlüğü olduğu esprisinin ötesinde bu ilkelere burjuvazinin yüklediği anlam bile ülkemizde görülmemektedir. Bilinen altı ilkenin dışında cumhuriyetin parolası konumundaki çağdaş medeniyetler seviyesine yükselme şiarı sürekli emperyalizme daha fazla yedeklenme anlamı taşımaktadır. Laik cumhuriyet; suni-türklük, halkçı cumhuriyet; emperyalizmin daha yoğun talan ve sömürsü, devletçi cumhuriyet; özelleştirmeler demektir ülkemizde. Öte yandan milliyetçilik en katı türk ırkçılığı olarak demokrasinin nimetleri şeklindedir. Tüm bunların dışında cumhuriyet tarihi başlı başına azınlık milliyetlere, Kürtlere ve diğer yandan ise işçi emekçi sınıflara en katı baskı sömürü ve katliamlar tarihidir. Şeyh Sayit'ten, Zilan'a,

Dersim'den, Diyarbakır'a, Maraş'tan, Çorum'a, 16-17 Eylül'den, Hrant'a, 1 Mayıs 77'den, Gazi'ye, 12 Mart'tan, 12 Eylül'e, Susurluk'tan, Şemdinli'ye daha sayamayacağımız yüzlerce katliamın toplamıdır ülkemizde cumhuriyet...

Ülkemizin sosyo-ekonomik karakteri Türk egemen sınıflarını zorunlu olarak demokrasi maskesinin arkasında kimi dönemler ise buna bile ihtiyaç duyulmadan sürekli bir faşizmi işletmesini gerektirmektedir. Çünkü ülkemiz egemenleri sırtını emperyalizme dayamak diğer bir ifadeyle ona uşaklık etmek zorundadır. Ve bu durum için biçilmiş kaftandır "Türki cumhuriyet".

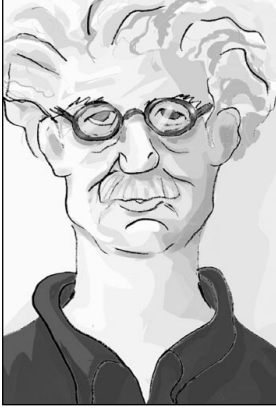
Ve cumhuriyetin ilanının bunca şatafatla yer kaplaması bundan ileri gelmektedir. Çünkü cumhuriyet manipülasyonu Türk egemen sınıfının ayakta kalmak için kullandığı en önemli argümanlardan biridir.

İşte tüm bu nedenlerden dolayı evet 29 Ekim bir bayramdır... Fakat asla farklı milliyetlerden ezilen Türkiye halkının bayramı değildir olmayacaktır da. Bu denli şatafatlı kutlanmasının her yıl okullarda ve sokaklarda askeri eğitim provaları (faşist askeri diktatörlüğün bir yansıması olarak) şeklinde kutlanmasının altında yatan neden budur.

Ve evet ülkemizin tarihsel gerçekliği de bize çok net olarak kavratmıştır ki cumhuriyet ezilen Türkiye halkı için bir bayram değil bir felakettir. Varsın ülkemiz egemenleri kendi bayramları için istedikleri gibi eğlen-sinler... fakat onlar için bayram olan her şey bizim için felakettir ve bizim bayramlarımız da onlara.

Bu gerçeklik bayramlarımızı çoğaltmaya çağırmakta bizleri. Bayramlarımızı felakete çevireceğimiz günlere, nice bayramlara...

H
A
L
U
K

Z
O
R
U
S
E
V
M
E
Z

Sabrimın taşıdığı an!!!

Merhaba Sevgili YDG'liler,

Gündemi takip ediyorsanız oldukça sıcak gelişmelerin de yaşandığını fark etmişsinizdir. Açıkçası ben televizyon izlerken bir taraftan heyecanlanıyorum diğer taraftan da kızıyorum. Medyanın tavrına içerlediğim kadar Sayın Başbakanımızın şu dilinin ucundaki sırları neden açıklamadığına da şaşırıyordum. Bildiğiniz gibi bu konu öyle birkaç sayfada değerlendirilemeyecek kadar mühim bir konu o nedenle ben daha çok YDG ile ilgili meselelere değinmek istiyorum. Son bir senedir yaşananlar hepimizin bildiği gibi birikti ve şahsen YDG'nin esas politik hattının savunucuları ile aramızda gelişen çelişki bu süreçte gün yüzüne çıktı.

Sevgili gençler, ben sizlerin de yakından tanıdığı gibi şeffaf bir siyasetçiyim. Son süreçte yolsuzluk, haksız mal edinme gibi olayları ibretle izliyorum ve yazımın başında öncelikle sizlere mal beyanımı sunmak istiyorum. Birazdan hepinizin okuyacağı gibi haram yolla, dolandırıcılıkla edinilmiş tek bir tane bile kibrit çöpüne sahip değilim. Hepsini alınterimle ve yıllarca çalışarak edindim bu malların.

Zaten hayatta insanların bazı ilkeleri olması lazım değil mi? Şimdi efendim, 2008 Haziran ayı itibarıyla çıkardığım liste şu şekilde: İlkokul yıllarında mahalleden arkadaşım Sabri ile yaptığımız turnuvada edindiğim 17 adet misket, ilk kız arkadaşım olan Safiye'nin birisi sevgililer gününde diğeri de doğum günümde şahsıma aldığı birisi pembe diğeri turuncu renkli iki adet kravat, geçtiğimiz yıl İddia oynayarak 10 maçın sonucunu bilmem vesilesiyle kazandığım ve bankada vadeli hesap şeklinde büyüyen

250 YTL nakit para, 2007 yazında Çeşme'de sokakta dolaşırken bulduğum ve yoğun aramalar sonucunda sahibine ulaşamadığım 100 YTL'lik bir adet banknot (sonradan notlarıma göre 2 gün içinde naif bir barda harcamışım) ve bunun dışında YDG'ye yazdığım yazılar sonucunda hesabıma göre biriken ve telif hakkı yasasına rağmen henüz alamadığım 1000 YTL alacağım bulunmaktadır.

Evet, arkadaşlar işte tüm mal varlığım bu kadar. Sayın Deniz Baykal'ın geçtiğimiz günlerde açıkladığı mal varlığının yanında biraz mütevazı olsa da gördüğünüz üzere haksız edinilmiş hiçbir varlığım bulunmamakta. Kimsenin ahını almadığım gibi her zaman insanların hayırdularını duyduğumu açıkça söyleyebilirim.

Ancak herkesin benim kadar açık alınla dolaştığını hangimiz söyleyebiliriz? Sorarım size yıllardır YDG'nin maddi sorunlarda sessiz kalması nasıl açıklanabilir? Açıklanamaz tabii. Şimdi efendim, resmi YDG anlayışının temsilcisi arkadaşlara kendi istekleri ile çıkıp açıklamalarda bulunmaları için bir ay süre veriyorum. Eğer kendileri yapmazlarsa bildiğim her şeyi köşem aracılığıyla anlatacağım. Soruyorum kendilerine YDG'de yazı yazmam için "Haluk ağabey lütfen" diye yalvardılar mı yalvardılar mı? Dahası da var tabii ancak her şeyi kendilerinin itiraf etmesini, benden ve tüm YDG camiasından özür dilemelerini bekleyeceğim. Çok satan bir dergide veya televizyonda "**Biz bu süreçte karanlık işler çevirdik, hepsini itiraf ediyoruz ve Haluk Ağabey hakkında yürüttüğümüz linç kampanyasından dolayı kendisinden özür diliyoruz**" demezlerse vallahi açarım ağzımı yumarım gözümü.



Sayın YDG'nin mevcut savunucuları, size bir kolaylık yapmak için usta anchorman, tarafsızlığından şüphe etmediğim Sayın Reha Muhtar'ın yönetiminde herhangi bir ulusal TV kanalında hesaplaşma öneriyorum. Tam bir ay sonra ben elimde belgelerimle Reha Muhtar'ın yöneteceği bir tartışmaya hazır olacağım.

Sayın YDG savunucuları, sizlere köşem aracılığıyla cevaplanmasını beklediğim bazı soruları sormak istiyorum:

1. Her YDG'liden 2. Konferans kararıyla her ay toplanan 20 YTL'lik bağışlar nereye gidiyor? Eğer bir bankada birikiyorsa hesap numarası nedir ve bu hesapta ne kadar para bulunmaktadır?

2. Her ay derginizde düzenli yazan şahsıma ödenmesi gereken para neden ödenmemekte, bana ödenmemiş para nereye harcanmaktadır?

3. YDG'nin Deniz Feneri ile bir bağı var mıdır?

4. Her ay toplanan 20 YTL'lik paralara rağmen insanlardan neden para istenmekte ve bu paralar nereye harcanmaktadır?

5. Oldukça ciddi bir iş yapmama rağmen köşem YDG'lilere "mizah köşesi" olarak neden lanse edilmekte ve bu karalama kampanyasını kimler örgütlemektedir?

Bu sorulara geçiştirme cevaplar beklemediğimi ve hepsinin belgesini görmek istediğimi belirtmek istiyorum. Eğer bunlar açıklanmazsa bildiğim her şeyi kamuoyuna anlatacağım.

Sayın YDG'nin mevcut savunucuları, size bir kolaylık yapmak için usta anchorman, tarafsızlığından şüphe etmediğim Sayın Reha Muhtar'ın yönetiminde herhangi bir ulusal TV kanalında hesaplaşma öneriyorum. Tam bir ay sonra ben elimde belgelerimle Reha Muhtar'ın yöneteceği bir tartışmaya hazır olacağım, bu tartışmaya gelerseniz orada yüzleşebiliriz, yok eğer gelmezseniz cevap hakkınızı yitireceksiniz ve ben bildiğim her şeyi belgelerimle canlı yayında anlatacağım.

Her ne kadar siyaset arenasında bu dönemde seviyesiz bazı laflar edilse de şahsım adına böyle bir kaygı duymamanızı rahatlıkla söyleyebilirim. Ben güngörmüş bir insan olarak kamuoyu önünde nasıl konuşulması gerektiğini bilirim. Sizden doğabilecek sorunlar açısından da Sayın Muhtar'a olan güvenim sonsuzdur.

NOT: Bir arkadaşımız şahsıma yönelik eleştirilerde bulunmuş, demiş ki tatil kasabasında işiniz ne? Halkın arasına inin falan filan. Şimdi sevgili arkadaşım ben aslında uzun bir açıklama yapmışım ama sanırım yeterli olmamış, sorarım size tatil kasabasındaki insanlar ne, onlar halk değil mi, neden böyle bir ayrımcılık yapıyorsunuz? Bazı arkadaşlar yazın Çukurova'daki halkımızı örgütlemeye çalıştılar ben de tatil yörelerimizdeki kitlelere ulaşmaya çalıştım. Biz buna iş bölümü diyoruz.

Ayrıca belirttiğiniz AKP'nin kapatma davasına ilişkin kısmi de olsa değerlendirmelerde bulunmuştum. Yanı sıra Kafkaslarda yaşanan gerilimi ciddiye almadığım için yorum yapmadım. Zaten öyle büyütüldüğü gibi ciddi bir konu olmadığı da bakın açığa çıktı. Böylesi konularda biraz uzak görüşlü olmak lazım diye düşünüyorum. Sizler toy olduğunuzdan kaynaklı her şeyi büyütüyorsunuz ancak ben bunun büyütülecek bir şey olmadığını zaten biliyordum.

Bundan sonra da eleştiriler beklemekle birlikte koşullamış gibi olmayayım ama övgüler de alabilirim. Yani övgülerinizi de çekinmeden iletebilirsiniz sevgili gençler.

Hepinizi önümüzdeki ay gerçekleşecek büyük polemige bekliyorum.

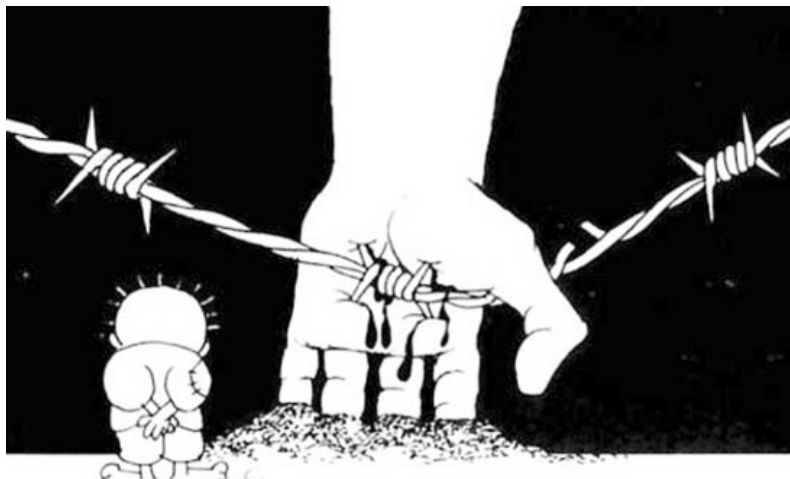
✓ Genelkurmay Başkanı İlker Başbuğ ilk dersini verdi: Kendisini alkışlayan Kürtleri "temiz vatandaş" ilan ederek açılımda bulundu.



✓ Tarım Bakanı Mehdi Eker, 4 YTL olarak açıkladığı fındık taban fiyatı için "Karadenizlilerin memnun olduğu" bir fiyat dedi.



✓ ATİK Üyesi Önder Dolutaş hiçbir gerekçe olmaksızın 4 ay Almanya'da tutuklu kaldıktan sonra mahkemeye çıkartılmadan serbest bırakıldı.



Filistinli sanatçı Hanzala'yı saygıyla anıyoruz...

MİZAH

FIKRA

11 Eylül sonrası, Bush'a bir telefon gelir. Arayan Bin Ladin'dir.

Ladin- Selam Bush. Sana bir iyi, bir de kötü haberim var. Hangisini önce duymak istersin?

Bush- Önce iyi olanı söyle.

Ladin- Teslim olmaya karar verdim. Amerika'ya geliyorum.

Bush- Peki ya kötü haber nedir?

Ladin- Uçakla geliyorum dostum!!

Yakışmayan-Yakışan

"Toplumsal Etik Derneği (TED) Genel Başkanı Ahmet Akgün, AKP Genel Başkan Yardımcısı Dengir Mir Mehmet Fırat ile CHP Grup Başkanvekili Kemal Kılıçdaroğlu'nun TBMM'de kamuoyu önünde tartışmalarının, "TBMM'nin saygınlığına gölge düşürdüğünü" savundu." (Basından)

Tabii ki saygınlığına yakışmadı. Oysa biz yumruk yumruğa birbirlerine girmelerine alışmıştık. Cık cık cık, bu hiç yakışmadı gerçekten...



Yakışmayan



Yakışan

Yeni banknotlar...

"AKP Genel Başkan Yardımcısı Edibe Sözen'in hazırlattığı bayram tebriğinde Erdoğan'ın kolaj halinde 30 fotoğrafı var." (Basından)

Şükür ki fotoğrafları yeni çıkan 200 YTL'lik banknotlara basmayı akıl edemediler.



Maçın skoru?

"CHP Genel Başkanı Deniz Baykal, tartışmayı "İddialar ispat edildi. Kırmızı hat belgesi muhteşemdi" diye yorumlayarak Kılıçdaroğlu'nu kutladı.

CHP Grup Başkanvekili Kemal Kılıçdaroğlu ile AKP Genel Başkan Yardımcısı Dengir Mir Mehmet Fırat'ın canlı yayındaki tartışması İstanbul'daki kahvehanelerde büyük bir ilgiyle izlendi. Bu tür programların devamını bekleyen vatandaş, "Baykal ve Erdoğan'ı da ekranda görmek isteriz" dedi." (Basından)

Anlaşılan Kılıçdaroğlu ile Fırat arasındaki tartışma adeta bir maç havasıyla izlenmiş. Sayın Baykal, "İyi oy-

nayan kazandı, Fırat'ın attığı gol zaten ofsaytı, Kılıçdaroğlu muhteşemdi ve performansını böyle sürdürürse bonservisini ikiye katlayacağına olan inancım sonsuz, gözümü kırpmadan **sol** kanadı kendisine teslim edebilirim. Sarıgül'ün başka takımlara transferi artık gündemimizde değil, gördüğümüz gibi hiçbir takımda vazgeçilmez oyuncu yoktur. Önümüzdeki maçlara bakacağız" deseymiş de olurmuş gibime geldi.



**International Day of Action Against
the Commercialisation of Education**

反对教育商业化国际行动日

**Día Internacional de Acción
Contra la Comercialización de la Educación**

اليوم العالمي ضد المماجة بالاعليم

**Journée internationale d'action contre la
privatisation de l'enseignement supérieur**

**5th November
2008**

contact

united.for.education@gmail.com

for detail

www.emancipating-education-for-all.org

www.partizanarsiv.net

